

1.

Bilmezdim. Tek bildiğim çocukları çok sevdiğim ve onlarla hep iyi geçindiğimdi. Yanlarında olmayı çok severdim, masum dünyalarına dahil olmayı, usulca aralarına karışmayı ve onlardan biriymiş gibi onlarla oyunlar oynamayı. Haliyle çocuklar tarafından da sevilirdim. Zaten hep böyle değil midir; seviyorsanız sevilirsiniz. Çocuk dünyası bu konuda çok basit bir işleğe sahiptir.

Anne değildim. Aslında anne olmaya meraklı da değildim. Tek bildiğim çocukları çok sevdiğimdi ve sanki sırf bu yüzden anne olmam gerekliydi. Üstelik düzen böyle değil miydi? Madem evlendim, çocuk sahibi de olmam gerekirdi. Bu dediğimiz kanunlar üstü gibi birşeydi. Bu yüzden ötesini berisini düşünmedim.

Bilmezdim. Kendi halinde biriydim. Özgürce dilediğim yere giderdim. Kafeye, sinemaya, baleye ya da tiyatroya.. Bazen gece yarılarını bulan arkadaş toplantılarına ya da orada burada konaklamaya...

Serbesttim. İstedğim saatte uyuyup istediğim saatte kalkmaya, canım istemezse hiçbir iş yapmamaya, hele ki düzenli yemek yeme kaygısından tamamen uzakta, istersem bir tam gün abur cuburla karnımı doyurmaya, ya da sadece kahveyle öğün atlamaya, günün ortasında uyuyakalmaya ya da aniden karar verip öylece sokağa çıkmaya, saatlerce giyinmeye ve makyaj yapmaya, üstüne bir de takıp takıştırmaya, canım isterse bir tam günü sinemaya ayırmaya ya da sabahlara dek kitap okumaya, bazı günler yataktan çıkmamaya, bazı günler kaybolana dek dolaşmaya alışkın biriydim, dahası çok sıradan hallerdi bu dediklerim. Öyle ki herkes böyle zannedirdim. Ya da dileyen herkes böyle yapabiliyor zannedirdim. Daha beteri bu sıradan halin önündeki tek engelin çalışma hayatında yer almak olduğunu zannedirdim.

Cahildim. Anne olsam bu hayatın değişebileceği fikrine dahi sahip değildim. Zaten böyledir benim tüm işlerim, paldır küldür işin içine girmekte birebirim. En iyi tabirle; yaşayarak öğrenenlerdenim, en berbat tabirle de öngörüsüz ve akılsız biriyim. Ötesini berisini hiç düşünmediğim gibi, etrafımdaki annelere de hiç göz gezdirmemişim besbelli. Bu benim için sürpriz değil tabii, zira bir ortamda çocuk varsa, çoğunlukla ben sadece ona dikkat kesilirim, anne ve babayla yoktur pek ilişğim.

Arkadaşım vardı: Melek. Birbirimize çok benzerdik. O zamanlar ikimiz de çocuksuz yeni evlilerdik. Sık sık birbirimize gider gelirdik. Canımız sıkıldı mı hadi Üsküdar'da buluşalım derdik, yahut Kadıköy'de ya da Taksim'e gidip öğrencilik günlerimizdeki gibi aylak aylak gezerdik.. Zaten ruhu öğrencilik zihniyetinde asılı kalmış tiplerdik. Üstelik sadece ruhen değil, hem hal ve ahval olarak da, hem de yaşama biçimi olarak da öyleydik.

Melek'le buluşur bazen gecelere dek sohbet eder, zaman nasıl geçer bilmezdik. Zaten birşeye geç kalmak gibi bir derdin içinde de değildik; en fazla –hadi, gelmiyor musun- diyen Alper ve Aydın'ın telefonu ile irkilirdik. Melek'le havadan sudan, çoğunluk incir çekirdeğini bile doldurmayan onlarca lüzumsuz konudan saatlerce sohbet ederdik. Bazen filmlerden, kitaplardan, konserlerden ve müzikten bahseder, yeni ve heyecan birşey öğrendik mi hemen birbirimizi haberdar ederdik. Tabii her zaman böyle değildik. Hangi mağazada hangi elbise indirime girmiş, yarın ilk iş oraya gitmeliymiş, evde abur cubur yemek nasıl da bıktırırılmış, mesela hep çikolata yemek olmazmış

arada ağza bir kaç parça tuzlu; kraker, cips nevinden şeyler atılmıymış ki çikolatanın tadı çıksınmış, öyle ki çikolatanın ağza ilk atıldığındaki lezzeti yakalasanmış, ya da yeni çıkan bir çikolata varmış ve tadı harikaymış, eski arkadaşlar ne yapmış, kim kimle evlenmiş, kim kimden vazgeçmiş, benim kocam ve senin kocan ne çok benzermiş, aman da ne çok ilgisizlermiş, yok yok gene bizimkiler iyiymiş, bilmem kimin kocası sana sevgim bitti, deyip aniden karısını terketmiş, Sibel hamileymiş ve o günden beridir sohbeti pek sevimsizleşmiş, hep bebekten ve mide bulantılarından bahsetme derindeymiş, Hülya'nın çocukları olmuş aman Hülya o günden beri bambaşka davranıyormuş, peh çocuklarına suyu bile kaynatıp veriyormuş; günümüz anneleri ne çok şeyi abartıyormuş, Selin de bebeğinin emziğini hijyen makinasında temizliyormuş, hem niye bebeğine emzik veriyormuş, Tülay çocuğu olduğundan beri kimseyle görüşemiyormuş aman da hiç böyle olur muymuş, bazı insanlar anne olunca ne kadar da görmemiş oluyormuş, oysa hepi topu bir çocukları olmuş ve daha neleeeeer nelermiş... Kısaca Melek'le her türden sohbete alabildiğine özgürce devam ederdik.

Bazen sohbetlerimize Alper ve Aydın'da eşlik ederdi. Bazen sohbetler bitmek bilmez, bu durumda birimizden birinin evine gidip, muhabbete kaldığımız yerden devam ederdik. Bazen araya başkaları da girerdi. Bazen Alper ve Aydın gitar çalar, biz söylerdik, bazen de sadece saçma konuşmalara, gülüşmelere devam ederdik. Kısacası ne bölünümüz vardı, ne de engelleyenimiz. Serbesttim, serbesttik. En fazla sabahları işe geç kalmamayı dert ederdik.

İşte böylesi zamanların içinde ben içimdeki çocuk sevgisine binaen ara sıra kendini gösteren çocuk hevesimden coşkuyla Alper'e bahsettim. Sanki dünyada çocuk sahibi olma fikrini ilk kez bulmuş gibi, yahut herşeyi tastamam kurgulamış, annelik ilmini yalamış yutmuş gibi, ateşli savunucusuydum bu düşüncenin. Plansız gidişim Alper tarafından şiddetle geri püskürtüldü tabii. Alper her zamanki gibi mantıklı cümleler kurdu; henüz zamanı değildi, hem daha okulu bile tam olarak bitmemiş, şartlarımız iyileşmemişti, bu yüzden birkaç sene beklemek en iyisiydi. Oysa gözüm karaydı benim ya da cahil cesareti içindeydim diyelim. Sanıyordum ki; annelik çelik çomak oynamak gibi birşey. Ya da her işleri görülmüş, hazır paket gibi önüme sunulmuş yeğenlerimi sevmek gibi birşeydi. Benim için çocuk sahibi olmak demek, çocuk sevmekle eşdeğer birşeydi yani. Ya da evlilik gibi basitçe bir değişimdi. Ağzımda şuursuzca ve kolayca çevirdiğim anneliğin, değişim değil tastamam dönüşmek olduğunu nereden bilebilirdim ki. Şimdi aklımın ucundan dahi geçmeyen nice halin içine düşmek; sevmek ve delirmek çizgisinde neredeyse eş zamanda bir gidip bir gelmek demektir.

Ama öğrenecektim. Hem de çok değil, kısa bir süre içinde öğrenecektim..

2.

Alper'le konuşmamızın üzerinden henüz üç ay geçmişti. Kendimde bir başkalaşım hissettim. Daha kadınsı, daha canlı ve kesinlikle daha farklı biri gibiydim. Üstelik sadece ruhen değil, fiziken de değişim göstermiş; o öğrenci kılıklı kızdan daha kadınsı, daha anaç, daha dolgun bir hale geçmiştim. Tarifi zor bir değişimdi; sanki içime farklı biri girmişti. İşte tam o sırada, sanki bu hali sıkça tecrübe etmiş gibi, oysa hayatımda ilk kez, şu cümleyi sarf ettim: ben hamile olabilirim!

Şaşırmıştı Alper. Ancak az sonra şaşkınlığı yerini mantığına bıraktı ve sorular sormaya başladı; neden, nasıl, ama, vay canına... derken yok canımlar, bence değildirler sırayı aldı. Oysa ben gene bilinmez bir biçimde kendimden emindim. Normalde her türlü şaklabanlığı, soytarılığı ve konu sulandırmayı pek ala beceren ben, bu kez son derece ciddiydim: Hemen şimdi gidip bir test alalım, dedim. Şaşırmıştı Alper. Dahası bu ciddiyet beni de şaşırmıştı. İlk kez tanığı olduğum bu şeyin, içime anında kondurulmuş annelik ciddiyeti olduğunu nereden bilebilirdim ki?

Testi aldım ve olağan bir iş yapıyormuş gibi yola koyuldum. Alper'se sıradan bir gündeymiş gibi gitti koltuğa yerleşti. Ya hamileliğime ihtimal vermiyordu, ya aldırmiyordu ya da aldırmiyormuş gibi yapıyordu, ki bence sonuncusu sözkonusuydu. Ve muhtemeldir ki, minicik bir haberle ayakları derhal yerden kesilen benim gibi hülyalı bir tipi fazla da heveslendirmek istemiyordu. Ki öyle biridir Alper, sonradan hayal kırıklığına uğramamak için önden önden sevindirmez ne kendini, ne de başka birini. Tam benim aksim gibidir yani.

Eğer hamileysem pembeleşecek kısım ilk anda daha pembeleşti ve o pembeyi gördüğüm andan itibaren içime tüm baharların tüm cemreleri düştü sanki. Pembelik değişmedikçe ve giderek daha da belirginleştikçe dalgalandı içim ve dahi hücrelerim. Ardından zil takıp oynayan hücrelerime davullar eşlik etti, güm güm vurdu yüreğim. Yetmedi bir de zurnalar eklendi, halaya tutulduk ben ve biz. İçimdeki düğün dernekle o pembe kısma bakarak kaldım bir süre sırtarak öylece. Sonra mantık hücrelerim geldi, gayet soğuk ve mesafelilerdi, neşe içinde halaya tutulmuş hücrelerimin arasına girdiler ve bir anda düğün sesleri kesildi. Bir dakika yahu dedi, ne bu aceleniz, belki de yanlış yaptık testi. Aceleyle kullanım kılavuzunu yeniden elime aldım, eksiksiz yapmış mıyım diye iyice bir yokladım. Hayır, hata görünmüyordu. Buna ikna olduğum an yeniden düğün dernek sesleri geldi, tam davullar da vurmaya başlıyordu ki, bir başka gür, güçlü ses yükseldi:

-Daha önce duymadınız mı hiç; bu testlere yüzde yüz güven olmuyor, hatta hata payları epeyce yüksek çıkıyor!

Sesin kuvvetinden mi, bir milim endişenin bir millik inancı kirlettiğinden mi bilemedim, inceldikçe inceldi gayet inançlı sesim ve,

-İmm, belki de hamile değilim, deyiverdim. Ancak içimdeki müzmin ümitli gene aldı liderliği:

-Hadi canım, bunca gümbürtü, bunca tantana, bunca heves ve hadi hepsini geçtim bunca fiziksel yaygara boşuna olamaz herhalde değil mi?

Böylece her zamanki gibi içimdeki neşeli, iyimser ve hayalperest düşünce baskın geldi. Septik ve soğuk olanlarınsa neredeyse duyulamayacak denli kısıldı sesleri. Ve böylece hamile olduğuma ikna ettim kendimi.

Testi yapmadan önce gayet memnun hayatını yaşayan ben, testten sonra sanki hamile olmasam yaşayamam gibi hissediyordum. Ya da hamile değilsem büyük bir parçam eksik kalacakmış gibi hissediyordum. Ve çok ilginçtir ki, o pembelikle eşdeğer gelişen bir özel hissetme hali ile de yükleniyordum.

Az sonra içeri girmeli ve Alper'e bu haberi vermeliydim fakat ağzımı kapatamıyor, engelleyemediğim bir biçimde ve istemsizce sürekli sırtıyordum. Yüzümü gözümü toparlamaya giriştim; ellerimle yanaklarımı büzüştürüp, gülme kaslarımı olabildiğince yerine yerleştirdim. Boğazımı temizledim, omuzlarımı dikleştirip, derin bir nefes aldım ve göğüs dışarı ileri atıldım.

Alper bir türlü bitmek bilmeyen okulunun son sınavları ile boğuşuyordu, masanın üzerine saçılmış yığınla notla cebelleşiyor ve muhtemeldir ki çocuk fikrini aklına dahi getirmek istemiyordu. Yanına oturdum;

Yüzüme yerleştirdiğim ciddi ifade konuşmak için ağzımı açtığım anda daha yerini gevrek bir gülüşe bırakıyordu. Bugün yüzüme kesinlikle hakimiyet kuramıyordum. Neyse ki Alper başını notlardan kaldırmıyordu ve herşey normalmiş gibi davranıyordu:

-Canım... Testi yaptım.

Sesim nispeten sakin çıkıyordu, ya da ben öyle sanıyordum.

Alper kafasını kaldırdı ve merakla yüzüme baktı.

-ee?

Ah şu istemsiz gevşemiş kaslarım beni deli ediyordu. Gülmek istemiyordum, böylesi bir konuda ciddi olmak, ama en çok da Alper'in karşısında saf salak ve akli havalarda bir kız gibi değil, bilakis şuurlu, ne yaptığını bilen, ciddi bir kadın gibi durmak istiyordum. Lakin ne yapsam nafile, hala gözlerim şehla, gevrek gevrek sırtıyordum:

-Pembe gözüküyor.

-Pembe mi, ne demek o?

Bu noktadan sonra yüzümü gözümü tüm vücudumu serbest bıraktım ve Alper'e sarıldım;

-Yani hamileyim galiba aşkım!

3.

Ertesi gün ilk iş doktora koştuk. Eve yakın herhangi bir hastanede, herhangi bir doktorun kapısının önünde muayene saatinin gelmesini bekliyorduk.

Doğrusu ben emindim hamileliğimden. Ancak Alper bir türlü emin olamıyordu. Üstelik o ayakları yere sağlam basmayı seviyordu. Ve hem emin olmadığı için, hem şartların olumsuzluğuna takıldığı

için ayakları derhal yerden kesilen karısının gözleri önünde iyice bulutlara çıkmasına gönlü razı olmuyor, boyuna çok mantıklı ama bana daha çok soğuk gelen ve kulak arkası ettiğim sözlerle beni gerçek zemine çekmeye çalışıyordu. Ancak işe yaramıyordu, o ne derse desin, ben oturduğum yerde pembe bulutların üstünde, özel bir kadın olarak uçuşuyordum.

-Sence kız mı olur bebemiz, erkek mi?

-Pınar, o testler yanlış çıkabiliyormuş, biliyorsun değil mi?

- Ay, senle benim çocuğumuz nasıl olur ki? Kime benzer acaba? Bence gözlerinin rengi bana, şekli sana benzesin, kirpiği bana, kaşları da bana.. ama burnu mutlaka sana benzesin.. kulağı ikimize de benzeyebilir, cildi de sana çöksün, benimki hep...

-Doktora görünmeden hayale kapılmasak canım?!

-Ama ben hissediyorum, birşeyler var...

-Ama gene de fazla kaptırmayalım. Hem benim okulum var, sınavlarım.. Okulum bitmeden baba mı olacağım?

Alper dilediğini söylesin nafileydi zira içimdeki müzmin iyimser değil kaptırmak, gelecek önünde sere serpe seriliymiş gibi gayet emin edayla konuşmaya devam etti:

-Ne diye korkuyorsun, göreceksin bak, bebek tazelik getirecek hayatımıza, yenilik ve ferahlık getirecek. Bence herşey çok güzel olacak.

-Filmlerde yaşamıyoruz ama...

-Sen ne dersen de, ben ümitliyim, iyi olacak..

Doktor içeri aldı bizi. Biz iki acemi tiptik. Ne derse komut almış gibi uyguladık hepsini. Ve sonuç; henüz o kadar erkendi ki gebeliğe dair bir alamet görmek mümkün değildi. Bir hafta sonra gelip yeniden görünmeliydik. Hasılı resmi olarak netleşmedi gitti gebeliğim. Oysa biliyordum, ben hamileydim.

Bir hafta gelgitlerle geçti. Alper her zamanki gibi evin mantık direği idi, bense hayal aleminde yüzen deli perisi. O ne zaman akıllıca görünen ama bana pek soğuk gelen cümleler sarf etse, muhtemeldir ki o cümleler bende etkin olmasın diye, pespembe masalsı cümlelerle o soğuk cümlelerin üzerini örtmeye uğraşıyordum alalacele , ya da tam tersi; benim masalsı, hülyalı cümlelerim Alper'in mantık cümlelerin arasına sızıp da onları bulandırmamasın diye, bu kez Alper örtüyordu onları aceleyle. Bazen birimiz ötekine baskın görünsek de, aslında ikimiz de kendi bildiğimize inanıyorduk. Alper'in karıştı kafası ve -şimdi zamanı değil- diyerek istemez görünüyordu. Hep en uygun zamanı kolluyordu. Ben ise; ebeveynlik için uygun zaman mı olur, bundan nasıl emin olabiliriz ki, diyor ve hayallerde yüzmeye devam ediyordum. Ara sıra Alper'den gelen makul ama sevimsiz cümleler hayallerime sızıp o güzelim ahenklerini bozsa da, çarçabuk olumsuzlukları zihnimden uzaklaştırıyor, gene gülümser hayatıma devam ediyordum. Kısacası ben

çoktan kaptırmıştım kendimi. Bundan gayri hamile değilsem yaşamak nasıl olur, neredeyse bilmiyordum.

Bir haftanın sonunda gene aynı hastanedeydik. Bu kez test yapılacak ve kesin sonuç ortaya çıkacaktı. Sonuçları almaya ben gidemedim, Alper gitti. Her ne kadar kendimi saf inançlı sansam da, sözlerimin arkasında kararlılıkla durduğumu varsaysam da kulak arkası ettiğimi zannettiğim Alper'den kalma negatif cümleler, kısık sesli ama septik olmaları bakımından etkili düşünceler beni yokluyor ve emin olmaktan alıkoyuyordu demek ki..

Kapıda bekliyordum Alper'i. Elinde zarf, gözünde o güne dek görmediğim bir pırıltıyla ve evet yüzünde istemsiz gevşemiş kaslarla sırıtarak;

-Bana hayırlı olsun, baba olacaksınız, dediler dedi.

Zannettiğim gibi çocuk istemediğinden değil, hatta uygun zamanı kolladığından da değil, çok istediği birşeyde kesinlikle hayal kırıklığına uğramak istemediğinden benim sevincime ket vurup duruyormuş Alper demek ki. Ve kendine tabii.

Elele tutuşup, konuşmadan yürümeye başladık. Şimdi ikimizde yüzümüzde engelleyemediğimiz o şapşal gülümsemeyle, üstelik eski zamanlardaki çatışmalarımızın aksine uyumlu, sevecenlik içinde dolaşıyorduk Üsküdar caddelerinde.

4.

Bi'haber

Ablamı aradım. Herşeyi haber verdiğim memleketteki ablamı. İhtimal vermiyorum hamile olduğuna, hem üç ay olmadan belli olmaz o işler dedi ve memleketten havadisleri vermeye geçti. Öylece kalakaldım.

Melek'i aradım. Hamileyim ben dedim. Melek; A, ya öyle mi, tebrik ederim, deyip hemen havadan sudan konuşmaya geçti. Oysa gün ne memleket hikayeleri anlatma ne de havadan sudan konuşma günü değildi. Gün düğün dernek kurmak, çılgınca kutlama yapmak, havai fişekler atıp, tef çalıp oynamak günüydü zira dünyam ve bence dünya bu haberle çalkalanıyordu, daha doğrusu çalkalanıyor olmalıydı. Nasıl olur da bu insanlar dünyayı yerinden oynatacak bu haberden bahsetmek yerine oradan buradan, müzikten yahut sinemadan, konserden ya da arkadaşlardan konuşabiliyordu.

Anlamıyordum! Şu insanlar bazen ne de anlaşılmaz oluyordu.

5.

Hamilelik serüvenim resmen başlayınca daha önce uç vermiş küçük değişimler, onaylanmanın verdiği cesaret ve serbestiyle adeta şaha kalktı. Bu değişimlerin başrolünde de kendimi ziyadesiyle özel hissetme hali vardı. Ayaklarım yere basmıyordu bu tamam ama, aynı zamanda benden sebep kimsenin de ayakları yere basmamalıydı. Örneğin, bir sıraya girdiğimde insanlar ön saflara beni geçirmeliydi, otobüse binsem dolu yerler dahi derhal bana tahsis edilmeliydi, restoranlarda önüme bana özel yemekler getirilmeli, eş, dost, akraba el üstünde tutmalıydı beni, insanlar konuşmalarında sadece benden bahsetmeli ve beni önemsemeliydi kısaca eski dünya yenilenmeli ve yeni şeyler söylenmeliydi. Lakin değişmesini beklediğim, herşeyiyle etrafımda pervane olmasını istediğim dünya elbette eskisi gibiydi, ne ben özeldim onun için, ne de bebeğim. Zira hamile bir kadın dünya için hiç de yeni birşey değildi, bilakis oldukça sıradan bir halin içindeydim. Fakat bence ben çok önemliydim! Ve içimdeki bebekle birlikte ben de el bebek gül bebek büyütülmeliydim.

Üstelik bu halin içindeyken dışarıdan da zerre kadar belli değildi hamileliğim. Tek belirti mide bulantısından sebep sararmış benzimdi. Ancak keyifsiz değildim, içimdeki sıcaklık sürekli mutlu tutmaya yetiyordu beni. Çoğunlukla yüzümde o şapşal ifadeyle dolaşıyordum. Zaten hamileliği öğrendiğimden beri yüzüme yapışan o gevrek ve şapşal ifade beni nadiren terk ediyordu.

Türlü hallerim içindeydim. Bir an ruhu yücelmiş, sabırlı ve ermiş biri gibi, başka bir an da şımarık, şişkin egolu ve son derece bayağı biri gibi davranıyordum. Örneğin hemen her işinde çok aceleci, pek sabırsız, tamamen sonuç odaklı davranan ve iş bitiminde telaştan nefessiz kalan ben, dokuz ay on gün sürecek bu uzun dönemde bir sabır abidesi gibi duruyordum. Ne acele ediyordum, ne de sonunda ne olacak diye meraklanıyordum. Sanki sakın akan bir nehirde giden bir tekneydim ve gideceğim yere varmak gibi bir derdin içinde de değildim. Tek bildiğim gece gündüz, o nehirde gittiğim ve o gidişi çok sevdiğimdi. O nehirle birlikte akarak; usul usul, telaşsız ve akmanın keyfini çıkararak, eskisi gibi varacağım yere değil de varolduğum noktaya odaklanarak yaşıyordum bu dönemi. Çok güzeldi.

Elbette her zaman böyle asilane haller içinde değildim. Ne de olsa deli ve bol çetrefilli hormonların etkisindeydim. An geliyor şımarık bir kıza dönüşüyordum mesela, Alper'e daha önce yapmadığım ve birine yapıldığı zaman da yadırgadığım kaprisleri yapıyordum, an geliyor neden gözünün üstünde kaşın var deyip deliriyor ve kavga çıkartıyordum, an geliyor aş ermiyorum diye dertleniyor ve suni aş erme taklitleri yapıyordum, an geliyor zorlama aş ermelerimden tiksiniyor ve gene deliriyordum, an geliyor etrafımdakilere fena halde sardırıyor ve sürekli söyleniyordum, bunda kendimi özel hissetme halinin çok büyük etkisi oluyordu, nasıl olur da etrafımdaki insanlar benimle ilgilenmiyor diyordum, an geliyor içimde kaynar kazanlar gibi kaynayan öfkemle ne yapacağımı bilmiyor ve evi terk ediyordum, an geliyor hamile olduğumu ve eskisi gibi ortalıkta döne döne gezemeyeceğimi hatırlıyor ve evin etrafında turluyordum, an geliyor sokağın bitimindeki Selimiye Camii'ne sığınyor ve hep sakın bu camide ben de sakınleşip eve dönüyordum. Evet, kesinlikle yeni bir benle tanışıyordum, manik depresif, ermiş-deli bozması gibi garip bir benle. İşin tuhafı, bu ne hal, bile diyemeyecek denli kaptırmış gidiyordum.

Üçüncü aya başlarken doktor kötü bir haber verdi. Bebeği kaybedebileceğimi ve bundan sonra çok dikkatli olmam gerektiğini söyledi. Bu görüşme –sakin akan tekne- ermişliğinden de –şımarık ve kaprisli kız- basitliğinden de alıkoydu beni. Alıştığım ikilemli halimle, rutinim tastamam değişti zira rutinimin içine olağanüstü bir hal eklenmişti. Algım değişti, dünyam değişti, herşey değişti. Olayın öznesi yani bebeğim tehlikede idi ve artık ona vermişim tüm dikkatimi.

Hamileliğimin başından beri fiziksel olarak eskisi gibi rahatça ve çekincesizce hareket eden ben, bu noktadan sonra her hareketine dikkat kesilen, kesildikçe ağır çekimdeymiş gibi hareket eden birine dönüşüvermişim. Tek bir günde yaşamışım bu değişimi üstelik. Hatta içinde –çocuğu kaybetme tehlikesi- geçen cümlelerin hemen bitiminde diyebilirim.

Bu cümleden önce; aman ağır kaldırma, aman yukardan birşey alma, sakın eğilme, dur, otur aniden kalkma, nevinden söylenen her sözü kocakarı saçması olarak addediyor ve aldırış etmiyorken, bu cümleden sonra duyduğum tüm zırvalara teslim ettim kendimi. Üstelik doktor da yatmamı salık vermişti. Yatacaktım, yatacaktım, sadece tualete kalkacaktım.

Gribal bir enfeksiyonda bile yatmak zorunda kalınca, yabandan alınıp kafese konmuş kuş gibi süzülen, gözünden sicim gibi yaşlar döken benim için zordu bu, hem de çok zor lakin içimde henüz tanıştığım birşeyler oluyor, dengeler değişiyordu. Bir başka kadının ayak sesleri duyuyordum mesela, henüz görüntüsünü dahi bilmediğim ama sesinden bile ürküp kendime çeki düzen vermeye yeltendiğim o kadın, bu yaban kuşunu zaptetmeye de kararlı görünüyordu.

Normal bir insanın tüm ömrü boyunca geçireceği keskin değişimlerin her türlüünü neredeyse yaşadığım bu son üç ayda geçirmişim. Üstelik yumuşak bir geçiş de değildi bahsettiğim, bilakis son derece keskin, sert hatta önceki benle tastamam zıt ama her nasılsa bir o kadar da uyumlu bir haldeydim. Nitekim yeni duruma da hemen adapte etmişim kendimi. Öyle ki eski halimi bilmeyip, ışık hızıyla dönüştüğüm şu yeni halimi görenler, yıllardır bu halde yaşıyorum yanılığısına düşebilirdi. Evet bir cümle ile değişmişim ve bu değişiklik ömrümün en büyük değişimiydi.

Değişmişim ve içimin orta yerine, daha önce yüzüne hiç aşına olmadığım, tastamam yabancı olduğu ciddi bir kadın yerleşmişti. Bu kadın öyle ciddi ve öyle pervasızdı ki, gelir gelmez ilk icraat olarak içimin baş kahramanı olan; saftiriklik düzeyinde iyimser ve neşeli toy kızı sindirmek ve bir köşeye itmek oldu. Oysa o kız bugüne dek en belalı ve en sıkıntılı durumlarda bile olayların ciddiyetini kavramaktan uzak biçimde, hemen her daim gülümseme becerisini göstermiş ve iyi hissetmeme sebebiyet vermişti. Şimdiyse itildiği köşede, gözleri şaşkınlıktan açılmış ve sesi kısalmış biçimde, dehşetle içimin hakimiyetini devralan kadını izlemekteydi.

Hakimiyet o pek ciddi hanıma geçince haliyle ne şımarık toy kız hallerim kaldı, ne iyimserliğim ve ne de ermiş halim. ‘Bebeği kaybetmek tehlikesi’ ile başlayan bu evrede içime yerleşen derin endişe korkuyla birleşti, korku şüpheyle kolkola girdi, onların bileşimi birbirine eklendi ardından tümü toplanıp, an be an içimi ve zihnimi kemirdi de kemirdi.

Oysa çok değil bir ay kadar önce bu halin tam tersiydim. Eskiden de bazı olaylar karşısında endişe, korku duyduğum olmuştu ama onları biriktirmek ve hele ki onların başı çektiği, tüm duygularıma baskın geldiği bir halin içine girmek hiç de bildiğim bir yaşam şekli değildi benim için. Benim en iyi bildiğim şey, biriktirmekten ziyade korku ve endişe tortularını derhal bertaraf etmektir. Bu konuda

özel bir yeteneğe sahiptim diyebilirim. Ancak benim adına yetenek dediğim bu şey, etrafımdakiler, bilhassa kuruntulu ve karamsar arkadaşlarım tarafından en çok eleştiri alan özelliğimdi. Fazla iyimser ve saf olmakla eleştirilirdim. Doğrusu bazen kendim de kendim hakkında bunu düşünmüyordum. Zira ne zaman olumsuz bir durumun içine düşsem en fazla birkaç dakika kıvranırdım ardından derhal aydınlık düşüncelere geçerdim. İyimser düşüncelerim çarçabuk endişeli ve korkulu düşüncelerin üzerine düşer, bir süre sonra hepsinin üstünü örter ve ben neredeyse hiçbirşey olmamış gibi kaldığım yerden hayata ve gülümsemeye devam ederdim. Şimdiyle kıyasladığımda açıkça görüyorum ki hepten ters yüz olmuştu halim, ahvalim.

Bana kalırsa yaşadıklarım anneliğin o deli dönüşümün iyi bir talimiydi. Belki bünyeyi her duruma hazırlamak için, birden şoka girmemem için alıştıra alıştıra, minik misallerle sokuluyordum bu yola. İki farklı halimin kıyası ise, her seferde Yin Yang'ı getiriyor hatırıma. Hamilelik öncesinde Yang misaliydim. Aydınlık düşüncelerin baskın geldiği, geneli iyimser ve bu iyimserliğin içinde az bir miktarda gezinen endişeli, korkulu ve biraz karanlık düşüncelerim. Hamilelik sonrasında ve bilhassa bebeği kaybetme tehlikesi ile başlayan evrede Yin misali; Biraz karanlık düşüncelerin baskın geldiği, geneli kötümser, endişeli ve bu endişeli, korkulu ve kötümser düşüncelerin arasında gezinen zavallı, küçük iyimser düşüncelerim.

7.

Bebeği kaybetme tehlikesi ile birlikte, hamileliğin başından beri beni sarmalayan manik depresif hallerimin üstüne, bir de obsesiflik eklenmişti. Artık epeyce kuruntulu, takıntılı ve endişeli bir tiptim. Ne ki pek çok anormallik de normaldi artık benim için. Duyduğum mantıklı yahut mantıksız türlü söylentiye kendimi tastamam teslim edebiliyordum mesela. Nedenini de, sakıncasını da bilmediğim nice şeye de ha keza. Örneğin; neden çiğ ete dokunmamam gerektiğini bilmesem de, aman ha sakın çiğ ete dokunma dendiği için çiğ ete dokunmuyordum, hatta bu sebeple et yemeği yapmıyordum, işlenmiş ürünleri yemiyor, kahve bile içmiyordum, hazır yemeklerden uzak duruyor, asitli içecek tüketmiyordum. Sözü kısası ömrümün en itaatkar, hiç olmadığı kadar seçkin ve belki de en aptal dönemini geçiriyordum. Oysa çok değil birkaç ay önce bu türden insanları anlayamamaktan sebep Melek'le dertleşiyorduk. Ayyy, ne çok abartıyorlar, sanırsın dünyayı kurtaracaklar, hatta dünyayı kurtaran adamı doğuracaklar, diye kadınlara çemkiriyorduk.

Ayda bir doktor kontrolüne gidiyordum, bu bana çok iyi geliyordu ama kesinlikle yetmiyordu. Merak, endişe, korku muayene ile birlikte yerini sakinliğe bırakıyor, ilk bir hafta –herşey yolunda- haberi beni idare ediyordu ama ikinci hafta acaba herşey yolunda mı endişesi yeniden başlıyor, ardından bu endişe içimi kemiriyor ve en nihayetinde bir bahane bulup doktoru arıyordum. Bazen bu görüşmeler beni teskin etmeye yetiyordu, bazen bir hafta sonra yeniden arıyordum doktoru ancak çoğunlukla ikinci haftadan sonra bir bahane ile kendimi yeniden doktorun kapısında buluyordum. Hatta öyle zamanlar oluyordu ki; içimdeki sıkıntıyı bertaraf edemiyor, belki psikolojikti bilmiyorum ama fiziksel olarak da çok rahatsız hissediyor, kendi doktorumu da aramaktan çekinecek hale geldiğimden, başka doktora gitmekte buluyordum çareyi. Biliyorum bu davranış biçimi pek de normal değildi ancak ben de o sıra zaten olağanüstü bir halin içindeydim.

Olağanüstü halimin en büyük örneklerinden biri de değişen değerlerimdi. Artık eski dostları terketmiştim. Örneğin kendime Ultrason cihazı adında yeni ahbaplar edinmiştim. Evet bu cihaz benim en yakın, en sadık dostum olmuştu. Çok seviyordum onu.

Doktora kontrole gittiğim günler bir başkaydı. Odaya hiçbir şey yokmuş gibi girerdim, doktor bana birşeyler sorardı, yanıtlardım, asistan tansiyonumu ve kilomu ölçerdi, tansiyon normal ama kilo almışsın, fazla fazla, derdi doktor, aldırılmazdım. Tüm bunlar sanki bir perdenin arkasında yaşıyordum, konuşmalar sanki çok uzaklardan kulağıma çalınırdı. Bedenim oradaydı ama zihnimin olduğu yer bambaşkaydı. Zira aklım fikrim ultrason cihazıyla buluşacağım o muhteşem andaydı. Derken o an gelirdi, asistan beni cihaza bağlardı, buz gibi, sevimsiz jeli karnıma sürerdi ve o andan itibaren sesler de, yüzler de yakınlaşırdı. Gelirdi doktor, aleti karnımın üzerinde gezdirirdi işte o an ömrümün en harika filmi oynamaya başlardı. Siyah beyaz bir filmi izlediğim, basitti ama benim için hayattı, hayatın ta kendisiydi, kalbimin orta yerine oturmuş muhteşem bir filmi. Sesi de görüntüsü gibi basitti bu filmin, gum-gum gum-gum, bebeğimin sağlıklı olduğunun sesiydi ve benzersizdi, bunca yıllık ömrümde işittiğim en güzel müzikti. Üstelik filmle birlikte içimde milyonlarca kelebek kanatlanır ve uçuşmaya başlardı. Onların pıtır pıtır kanat çırpışlarının sesi de bu müziğe eşlik ederdi ve tüm bunların bileşimi beni mest ederdi. Seviyordum bu eşsiz filmi. Bunca yıllık ömrümde sayısız harika film izlemiş biri olarak rahatlıkla diyebilirim ki, gönlümün tüm ödülleri verebileceğim tek filmi bu film, müzikleri de kendisi gibi muhteşemdi. Beni bıraksalar sayısız kez izleyebilirdim bu filmi. Bunun için müptela olmuşum bu cihaza. Bunun için ikide bir kaçmak istiyordum muayene odalarına.

Doktorum ciddiyetle yapıyordu işini. Kendine göre şu an yaptığı son derece sıradan ve rutin bir şeydi. Ne sesinde ufaklık bir heyecan vardı, ne de hareketlerinde. Bilakis ezbere yapıyor gibiydi herşeyi. –Bebek çok iyi, bak gördün mü bir sorun yok- diyordu kalkarken yerinden. Filmimden haberdar değildi, içimde uçuşan trilyonlarca kelebekten de, arkadaşım ultrason aletinden de. Onun için ben herhangi biriydim, her ne kadar o an için inanması zor olsa da benim özel bebeğim de herhangi biriydi onun için. Belki de bu yüzden buraya her geldiğimde biraz kırgın hissederdim kendimi. Nasıl olur da yepyeni bir hayatın başlangıcını, üstelik de benim bebeğimin hayatını bunca sıradan karşılayabiliyor diyordum. Belki de bu yüzden sadece –o an- içeriye alıyordum doktorumun görüntüsünü ve sesini. Neyse ki akıl sağlığımı tümünden yitirmemişim de anlayabiliyordum kısmen bu halin sebeplerini ve evet doktorum daha sıcak, daha candan, daha yakın olabilirdi ama benim kırgınlığım da muhtemeldir ki gebelik anormalliğindendi.

Muayene bitip de masasının yanındaki koltuğa oturduğumda bana birşeyler anlatırdı doktor. Yeme içme, testler, ilaçlar ve yapılacaklar üzerine. İşin o kısmını dinlemek Alper'e kalırdı çünkü ben o sırada çoktan perdeler arkasına almış olurum odayı, doktoru ve asistanı. Her zamanki gibi doktorun odasının bir duvarını kaplayan onlarca çocuk fotoğrafına takılırdı gözlerim. Her birinin yüzünü tek tek yoklardım. Benim çocuğumun da burada fotoğrafı olacak mı sorusu aklıma düşerdi sonra kırgınlığımı anımsardım. Aman canım sen de, boşversene, o iyi ya, derdim atardım kırgınlıkları. Yüzüme o gevrek gülümseme yerleşirdi birden, doktorla aramdaki perdeler kalınlaşırdı, duymazdım, içimdeki kelekler topluca uçuşmaya başlar ve ben kanat çırpışlarından başka sesler duymazdım. Endişelerim sus pus, korkularım kayıp, içim umut ve sevinçle dolu oradan ayrılırdım.

8.

Dördüncü aya giriyordum ve artık fiziken de, ruhen de değişiyor, dönüşüyordum. Değişim, dönüşüm dediğim şey sürekli yenilenen bir şeydi artık benim için. Ruhumdaki büyük dalgalanma, içimdeki büyük kapışma, yinlerim yanglarım, manik depresif anlarım, bunlara eşlik eden türlü tutarsızlıklarım ve ilk üç ayın içinde daha tükürdüğümü yaladıklarımınla ben, artık dışardan da gözle görülür biçimde değişiyordum.

Hamilelikten az bir zaman önce Melek ile boyuna dertlendiğimiz iki milim göbek büyümesi, yüz gramlık şişmanlık belirtisi ve -ay göbeğim çıkıyor, vay şişmanlık beni deliyor- nevinden söylenmelerim merakla ve heyecanla sorduğum; -karnım şişmiş mi, belli oluyor mu hamileliğim- şeklini alıyordu. Gidip gelip aynalara bakıyordum ve bir milimlik bir büyüme görsem havalara uçuyordum. Bir de kendimi anneliğe hiç meraklı olmayan, hamilelikten epeyce uzak bir tip zannediyordum. Hatta benim için hamileliğin hiç yakışık almayacağını, üzerimde yüz beden büyük duracağını ve kesinlikle aptal bir görünüm kazandıracağını sanıyordum. Heyhat değişiyordum! Hem de durmaksızın değişiyordum!

9.

Dördüncü ayın ortalarında biraz rahatlamıştım. Mide bulantılarım ve mide yanmalarım tümünden kesilmişti. Ama hala yatmak zorundaydım. Yatma eylemi evden çıkamamak ve olduğum yere bağlı kalmak bakımından bana kendimi berbat hissettiriyordu ancak bazen de bu hal çok işime geliyordu. Zira bununla birlikte yemek yapma zaruriyetinden kurtulmuş oluyordum. Alper benim için herşeyi hazır ediyor ve önüme koyuyordu.

Çinekop mevsimiydi ve çok bereketli bir dönemdi. Üstelik mide bulantılarım geçtiği için iştahım ve keyfim de geri gelmişti. Boyuna balık yiyordum. Hem aldığım lezzetten, hem de –aman da bebeğim zeki olacak- diye düşünmekten çifte bayram ediyor ve iç naraları eşliğinde önüme kurulan hazır masaların keyfini sürüyordum.

Alper bu dönemde el bebek gül bebek bakıyordu bana. Onun tarafından şımartılıyordum ve bunun tadını çıkartıyordum. Esasında hakikatli bir şımartılma hali değildi içinde olduğum tabii, ne de olsa hamileydim ve Alper hem bana, hem bebeğe en iyi şekilde bakmakla yükümlü hissediyordu kendini. Üstelik zaten sorumluluk sahibi biriyken şimdi üzerine ekleniyor olan babalık sıfatı ile daha da büyük fedakarlık gösteriyordu. Normalde katlanmadığı anormalliklerime katlanıyor, tüm sapkınlıklarımı alttan almaya uğraşiyor, şımarıklıklarına ve kaprislerime sakince karşılık veriyor, veremediği zamanlar ne denli delirmiş olduğumu görüyor ve geri çekiliyor, bebek demek aynı zamanda ben demek olduğundan iki kişilik ilgiyi de, iki kişilik sabrı ve hoşgörüyü de bana göstermiş oluyordu.

Yaşadığım belki suni bir yapılanma ve dolaylı bir alakaysa da aldırıyordum. Aklıma giren bu türden keyif kaçırıcı düşünceleri hemen zihnimden uzaklaştırıyor; önüme gelen yemeğin, arkamdan toplanan masanın, sızıp kaldığım tatlı uykuda üstüme örtülen battaniyenin ve şefkatli

ellerle okşanan saçlarımın, olduğum yerde kalınca bazen yatağıma taşınmanın, gece düzeltilen yastığımın, uykumdan uyanıp su isteme rahatlığının, bazen kıpırdadığımda daha Alper'in uyanıp nasıl olduğumu sormasının, bazen şımarmanın, bazen abartmanın ve abartımın karşılık bulmasının, bazen tüm çirkefliğime rağmen hoşgörüyü karşılanmamın sözün kısası yakın ilgi ihtiyacımın karşılanmasının keyfini çıkartıyordum. Sanki yaşamım boyunca nerede ve kimden boş kaldığını bilmediğim, kimbilir ta çocukluğumdan o güne getirdiğim boş ve başıboş ilgi hücrelerimi, şimdi bulduğum bu ilk fırsatta tıka basa doldurmaya uğraşıyor ve tüm o boşlukları alelacele kapatmaya çalışıyordum. Sanırım ele geçirdiğim bu kısa vadeli fırsatı dolu dolu değerlendirmeye uğraşıyordum. Biraz oburdum, çokça fırsatçı ama bunlara takılmıyordum. Dolaylı yahut dolaysız, birinci yahut ikinci dereceden şımartılma ve yoğun ilgi, hiç farketmiyordu sonuçta iyi hissediyordum. Hatta zaman zaman sınırı aşır ve bu sebepten epeyce özel hissettiğim de oluyordu. Bugüne dek herşeyi ince ince düşünerek yeteri kadar yaşamıştım zaten, şimdiyse hazır, şeylere, durumlara, hallere takılmadan yaşabiliyordum, bunun da yani irdelemeden yaşamının da tadını çıkartmanın bir sakıncasını görmüyordum.

Bu dönemde yatma zorunluluğunu saymazsak neredeyse tek sıkıntım vardı; aş eremiyordum. Hamileliğin en nadide, en klasik, en büyük emaresi olan bu ritüelin gerçekleşmemiş olması bana büyük bir eziklik ve yoksunluk hissi veriyordu. Hamileliğimin başından beri kitaplardan, türlü kaynaklardan ve internetten hafta hafta takip ettiğim değişimlerin ve belirtilerin pek çoğunu yerine getiren bünyem –aş erme- konusunda bir türlü başarı gösteremiyordu ve bu beni çok üzüyordu.

Bazen gözümün önüne türlü yiyecekleri getiriyordum. Meyve ve sebzeleri, tatlı tuzlu kurabiyeleri, her zaman favorim olan çikolatalı pastaları ve kekleri... Tüm bunları zihnimde çevirip duruyordum ancak, ı-ih bana mısın demiyordu. Aş eremiyordum. Ne erik ve turşu gibi klasikleri, ne makaron ve ne de sakızlı dondurmaları gibi alternatifleri düşünmek bir işe yaramıyordu. Ne yaparsam yapayım canımı birşeye çektiremiyordum. Bazen kendimi zorluyordum ve zorlamayla birşeye meylettiğim de oluyordu ama bu bildiğimiz aş erme tanımına uymuyordu ve ben bir türlü rahat etmiyordum. Zaman geçiyor ve ben iyice sabırsızlanıyordum.

Ama birgün oldu, ben düşünmeden o geldi ve beni buldu.

10.

Evdeydim ve yalnızdım. Alper dışardaydı. Birden birşey oldu: daha önce canımın hiç istemediği birşeyin kokusu burnuma doldu. Yaşamım boyunca bir kez bile -olsa da yesem- demediğim o şeyin tadını duyma arzusu ile kavruldu. Bir renk canlandı gözümde; pembemsi, üstü beyaz pudralı ve ardından yumuşacık bir doku: Güllü lokum!

Evet, işte nihayet olmuştu. Zihnimde dönüp duran yiyecek listelerinin tamamen dışında, bambaşka, özgürce ve kendiliğinden gelmiş karşımda duruyordu 'aş erme'. Gözlerini dimdik gözlerime dikmişti ve bu bile ne denli kesin olduğunun göstergesiydi. Önceki zorlama ve uyduruk taklitleri gibi sinik ve ürkek de değildi, bilakis son derece özgüvenliydi. Ona baktıkça benim de duruşum düzeldi. Sırtım dikleşti, yüzüme gevrek ve yapışkan gülümsemem geri geldi. Nihayet bir gebeliğin olmazsa olmazı

sayılan –aş erme- ile tanışma saadetine ermişim ve bu da demekti ki artık eksik, gedik bir hamilelik içinde değildim.

Durağan ve çekinik giden hamileliğime bu vesileyle yeniden hareket ve canlanma gelmişti. Acilen güllü lokum istiyordum, ama benimkisi yemiş olmaktan başka birşeydi. Ben daha ziyade –aş erme- ritüleinin tüm basamaklarının kusursuzca tamamlanmasını istiyordum. Ne de olsa bu durum kırk yılda bir başa geliyordu ve önemsenmeyi hak ediyordu.

Yerimden kalktım, kendime olan hayranlık ve gururla telefonu elime aldım.

-Alper, neredesin?

-Eminönü'deyim canım, birazdan gelirim...

-Ne!!! Eminönü mü?

-Hayrola birşey mi oldu?

Alper elbette telaşlanmıştı, bunda hem evde uzun süredir yalnız kalışımın, hem de konuya direkt dalışımın etkisi vardı. Benimse Eminönü kelimesini duyduğum anda gözümün önüne bayıldığım tarihi şekerçiler geldi, ardından badem ve fıstık ezmeleri, çifte kavrulmuş fındıklı lokum çeşitleri ve en nihayetinde hepsinin kraliçesi güllü lokumdan oluşan renkli bir resmi geçit zihnimde belirdi. Üstelik her biri tüm albenisiyle selamlıyordu beni.

Bu ihtişamlı ve iştahlı törenin etkisiyle neredeyse telefonun öbür tarafındaki Alper'i bile unutmuştum.

-N'oldu, sen iyi misin? diyen Alper'in telaşlı sesiyle törenden ayrıldım.

-İyiyim, iyiyim telaşlanma hatta fazla iyiyim...

– E, n'oldu söylesene?

-Nihayet canım hiç olmayacak birşey çaktı ve aş erdim.

-Aş mı erdin? Ha, şu dert ettiğin mesele.. E, gözümüz aydın.

-Gözümüz aydın ya... Hazır tam yerindeyken bir kilo güllü lokum al olur mu?

-Güllü lokum mu?

.....

Geldi güllü lokum... Kendi gibi toz pembesi bir kutuya kurdelayla paketlenmiş olarak. Açtım bana özel bu kutuyu, telaşsız, aheste... Hayalimdeki koku, doku, renk ağızımdaki özlenen muazzam tatla birleşti ve merasim sona erdi.

11.

Beşinci ay kontrolü için doktorumun odasındaydım. Gene tansiyon ve kilo ölçümü yapıldı, gene aldığım kilolar fazla çıktı, gene görünürde oradaydım, gene esasta bambaşka diyarlardaydım. Ancak bu kez farklı bir heyecan daha vardı.

Hamileliğimi ve gelişmeleri doktor muayeneleri dışında, internetten ve çeşitli kitaplardan neredeyse gün be gün takip ediyordum. Her hafta bebeğin neresi gelişmiş, anne adayları ne tür evreler geçirmiş az çok biliyordum. Bildiğim bir şey de 4. Ayda bebeğin cinsiyetinin genellikle saptanabildiğiydi. Ve ben bu aya aslında kendimden dahi kaçırdığım bir merakla girmiştim.

Tam bir merak duygusu değildi sanki bendeki, hem bilmeyi hem de bilmemeyi istemek gibi birşeydi. Bu yüzden doktora sorup sormamakta da kararsızdım, hatta 4.ay kontrolünde bu soruyu soramamıştım ve şimdi 5. Ay kontrolünde soracak mıyım ondan da emin olamıyordum. Bu düşüncelerin getirdiği sersemliğime, zaten yarı yeryüzünde yarı bulutlar üstünde yaşayan halim de eklenince iyice garipleşmiştim. Büyük ihtimalle bu muayeneden de o soruyu sormadan çıkacaktım. Belki Alper'in akıl na gelirse o sorardı ama ben yapmayacaktım. Sanki bu işin esrarlı kalmasına daha çok taraftım.

Muayene için yattım. Gene doktor geldi, gene o sevimsiz buz gibi jeli sürdü, gene ultrason aletini karnımda gezdirdi ve başladı ömrümün en güzel filmi. Oradaydı işte yeni hayatım, canım, cancağızım... Az sonra sesi de gelmişti canımdan öte canımın. Gene içimdeki sayısız kelebek aynı anda kanat çırpı, gene hepsi aynı anda uçuştı, gene bebeğimin kalp ritimlerine keleklerin kanat çırpışları karıştı, gene hem yerdeydim, hem gökteydim ve bir güzel alemdeydim. Derken buz gibi bir ses duydum:

-Erkek, erkek bebek!

Bir anda filmimin fişini çaktı sanki biri. Ruhum filme asılı kalmış, kalbim taşlaşmış gibi orada öylece kaldım.

Doktorumla bir türlü sıcak bağ kuramayışımın tüm cevabı işte tam buradaydı. Ruhsuzca ve son derece pervasızca sarfedilen bu cümle, içimden alev alev hissettiğim ama dile dökemediğim nice olumsuz hissin en net açıklamasıydı. Kuşularımı kendi abartışlarımdan sanışım yanılıydı. Haklıydım oysa. Fazlaca empati kurmuştum sadece.

Evet doktorum tecrübeliydi, yeni hayatlara ziyadesiyle tanıklık etmiş, çok bebekler görmüş ve belki bu yüzden duyguları ve heyecanı törpülenmişti. Evet elbette benim gibi hissetmesi de beklediğim birşey değildi ancak bunca önemli bir haberi, bunca ruhsuz ve duygusuz vermesi, üstelik de bilmek isteyip istemediğimizi dahi sormadan pat diye söylemesi olacak şey değildi.

Tecrübese binaen tercih ettiğim doktorum, evet tecrübeliydi ama tecrübesi eskitmişti hislerini, bense alabildiğine toy, alabildiğine tecrübesizdim. Öyle ki olumsuz hislere rağmen ona gitmeye devam ettim.

12.

Demek bebeğim erkekti. Garip birşeydi bilmek cinsiyetini, sanki daha önce sadece bebeki içimdeki ve cinsiyetsizdi. Hatta öyle derinlerde hissetmişim ki bu hali, bebeğe bir isim düşünmek dahi aklıma gelmemişti. Bunda hamileliğin riskli olmasının da payı vardı, zira ben de Alper'de tüm odağımızı vakti gelene dek bebeğin sağlıkla yerinde kalmasına vermiştik ve son aşamaları zihnimizden bertaraf etmiştik. Dolayısıyla isim konusu ikimizin de gündemine girmemişti. Benim şimdiye dek tüm yaptığım; sadece kabullenmekti içimdeki insanüstü şeyi ve bu sıradışı hali, ama bebek -erkek- denince içimdeki insanüstü şey insan, halim de anında olağan oldu. Ve ne ilginçtir ki bebeğimin cinsiyetini öğrendiğim o ilk şoku atlattıktan hemen sonraysa içime çok net, çok açık bir isim konduruldu: Selim.

Bu ismin hayatım boyunca benimle irtibatı çok olmuştu, seviyordum Selim ismini. Çok sevdiğim Oğuz Atay'ın, yine çok sevdiğim Tutunamayanlar adlı kitabının baş kahramanlarından birinin adıydı Selim. Kitabın içinde geçen -Selim, canım bilimsel Selim- cümlesi yıllar boyu kenar süsü gibi defterlerimi süsledi. Severdim Bilimsel Selim'i, canım gibiydi benim. Ama sadece bu romantik sebepten kaynaklanmıyordu sevgim.

Klasik isimleri de çok severdim. O dönem dededen kalma sayılan ve pek de rağbet görmeyen Ali, Ayşe, Mehmet, Feride, Güzide, Levent, Sinan, Selma gibi isimler favorimdi, çok klasik ve dahası estetik buluyordum bu isimleri. Moda olan herşey gibi, furya olan isimleri de çok uzak buluyordum kendime. Çocuğumun ismine bakıp da doğduğu yılı tespit edecek denli belli bir dönem ismi koymak istemiyordum asla. Ya da ilginç ve farklı olanlar da ha keza. Nadir bulunanlardan ise vebalı gibi kaçırıyordum. En çok istediğim; ilk söylenişte daha doğru duyulan ve doğru telaffuz edilen, kulakların aşına olduğu, içeriği dolu ama basit bir isim vermektir çocuğuma. Zira yakın çevremden de biliyordum ki nadir bulunan bir isim kadar bir çocuğa ızdırap veren ve özgüvenini yerle bir eden çok az şey vardır. İsmi doğru söylettirmeye çalışmak, giderek tanışmak ve tanıştırmaktan kaçınmak, hatta nasılsa ikinci, üçüncü kez tekrar edileceği için ilkinde duyulmayacak denli sesi kısmak açıkça şahit olduğum birşeydi. Bu bakımdan da Selim ismi tatmin ediyordu beni. Üstelik ince sesli harflere meftundum adeta ve bu isim o isteğimi de karşılıyordu tamı tamına. Ama bu kadarla da bitmiyordu; Selimiye'de oturuyordum ve Selimiye Camii'ni çok seviyordum. Hamileliğimin en dramatik, en kaotik, en bunalımlı anlarında kendimi o camiiye atıyordum, kadınlar bölümü her seferinde bomboş olurdu, camide dilediğimce kalır ve sanki bebeğim de, ben de terapi görmüş gibi rahatlamış olarak oradan ayrılırdım.

Sözün kısası, Selim ismi, eğer bebeğim sağlıkla dünyaya gelirse, ona en çok yakışacak isimdi. Hem klasik, hem nezih, hem söylenişi çok kolay, hem içeriği manidar ve hem de duygusal olarak

bağımın bol olduğu ve hem de kulakların aşına olduğu bir isimdi. Hiçbir boşluk, hiçbir soru işareti, hiçbir şüphe barındırmayacak bir kesinlikle emindim bu isimden.

Ancak benim eminliğim bize yetmeyecekti. İçime düşen bu ismi büyük bir keşif yapmış gibi coşku ve heyecanla Alper’le paylaştığımda, buz gibi ifadeyle bakarız dedi geçiştirdi. Aslında bu berbat bir tepkiydi ama ben iyi yönünden almaya meyilliydim; -bakarız-ı olumladım ve bu fiil sonunda -olur- a döner saydım. İçim büyük oranda rahattı, zira –ah ne bulsam, çocuğuma ne isim koysam- derdine düşmeden gelip beni bulmuştu o güzel isim.

Derken çok etkili ve keskin bir rüya gördüm, rüyamda da Peygamberimizin amcası Hz. Osman’ı. Günlerce o rüyayı anımsadım. Ve birgün rüyamı anneme anlattım. Annem zaten benim de bildiğim ama kendi rüyalarını pek de ciddiye almadığım için aldırmadığım birşeyi üstüne basarak söyledi: çocuğuna isim verilmiş zaten kızım, başka isim aramamalısın. O halde Osman olmalıydı bebeğimin ismi dedim. Evet bu isim de çok manidardı ama ya ince sesli harfler, ya Selim, canım bilimsel Selim, ya Selimiye Camii’im? Ne yapacağımı bilmez haldeydim. İşin kötüsü, geçmişimde iki isim konusunda çok hırpalanmış biriydim ve ilerde bir çocuğum olursa kesinlikle iki isim koymayacağıma kendime neredeyse söz vermiştim. Peki şimdi ne yapacaktım?

13.

Bulduğum isimlerin arasında gidip gelmek ve bu ikilemi çözememek zaten fiziken yorgun düşmüş bedenime, bir de zihnen yorgunluk ekliyordu. Böylece her türlü zorlanıyordum. Birşeyleri tezcanlılıkla neticelendirmeyi pek seven bünyem yanıt alamayınca havluyu attı ve ben bu işi sonlandırmayı bir kenara bıraktım. En iyisi vakti gelene dek direnmeden kapılıp gittiğim o ılıman, şefkatli ve dingin hayat nehrinin akışına bırakmaktı kendimi gene ve öyle yaptım. Hele bir vakit gelsin elbet bir yolu bulunur, dedim ve bu teslimiyet bana çok iyi geldi. Böylece hiç olmazsa düşünerek gereksiz yere yorulmaktan kurtuldum.

Bu işten kendi adıma sıyrılmıştım sıyrılmamasına da bu kez etrafımdaki insanlar meraklanmaya başlamıştı. Annem, kayınvalidem, eş, dost, akraba, arkadaş hatta sokaktaki yaşlı teyzeler dahi sorup duruyordu isim bulup bulmadığımı. İçimde duran o iki isimden pek bahsetmedim. Zira birinin burun kıvrması zaten varolan naif kırılğanlığımın etkisiyle içte, bazen bunun tam aksi kaba saldırganlığımın etkisiyle de dışta devasa tepkilere dönüşebiliyordu. Ben susarak kendimi , bebeğimi ve bebeğimin nadide isimlerini korumaya çalışıyordum sözümona ama işler o kadar da kolay yürümüyordu.

İsim bulma acziyeti içinde olduğumu düşünen sevdiklerim boyuna isim koyuyorlardı önüme. Kendilerince belki masumca yardımcı olmaya çalışıyorlardı ama benim için olay kabustan beter olmuştu. Hamileliğimin etkisiyle duygularım zaten haddinden fazla coşkun ve taşkındı ve ben duygularımın sahilliğine güvenmediğimden birşey söylemekten kaçınıyor, zor da olsa genellikle nezaketle fikirleri savuşturmaya uğraşıyordum. Bazen düşünmek için henüz erken diyordum, hem zaten riski atlatmadığımı vurguluyordum, bazen kararsız diyordum bazense sadece susuyordum. Ama suskunluk, fikirlerin artmasından hatta suskunluğumdan güç bulup şahlanmasından başka bir işe yaramıyordu. Haliyle çıldırıyordum, çıldırınca da her zamanki gibi bir kendimi, bir de Alper’i yiyordum.

Sanırım insanların büyük çoğunluğu şunu düşünemiyordu, anne babanın çocuğuna isim vermesi, eğer bunu talep etmiyorlarsa, başkasının seçimiyle olacak şey değildi. Tek bildiğim ve öğrendiğim; kişi lütfen bana yardım edin, bir isim önerin, demedikçe birinin çocuğuna kesinlikle isim önerilmemesi gerektiği idi. Zira isim dediğimiz şey dayatmayla, direktifle, iyi niyetli de olsa öneriyle olmuyor, olamıyordu. Üstelik neden kaçsam o gelip beni buluyordu. Öneri diye gelen isimlerin çoğu son dönemin moda isimlerindendi ve duymaktan yorulmuştum bu isimleri. En son kayınvalidem o dönemin dizilerinden, henüz yıldızı parlamış yeni yetme şöhretlerin isimlerinden derlediği bir liste hazırlayıp önüme koyduğunda, hıçkırı hıçkırı ağlamamak için zor tutmuştum kendimi. Şükürler olsun ki deli hormonlarımdan etkisinde değildim ve saygıda kusur etmedim. Sadece koyacağımız ismin mümkünse, değerini zamanla kaybetmeyecek eskilerden olmasının ve dahası derinliğinin olmasının bizim için önemli olduğunu söyleyebildim. Birgün dayanamayıp Osman ismini söylediğimde ve ciddiye bile alınmayıp espri yaptığım düşünüldüğünde ise bu konu ne zaman ve kim tarafından açılırsa açılsın he deyip geçtim. Galiba tüm taarruzların önünü kesmenin yolu; ismi buldum ve konu kapandı demektir ancak bu da doğru olmadığından söyleyebileceğim birşey değildi. Sustum ve sadece zamanı geldiğinde konuştum.

14.

Okuyordum. Neredeyse hamileliğimin ilk aylarından beri sürekli şekilde kitap okuyordum. Üstelik de artan bir ivmeyle. Hele yatmaya mecbur olduğum zamanlarda sanki bir okuma makinası olmuştum. Boyuna kitap siparişi veriyor, koliler dolusu kitabı eve yığıyor, biri bitince ara vermeksizin öbürüne geçiyor, bazen bir kitaptan yola çıkarak başka kitaplar buluyor, bunları da büyük bir ciddiyet ve titizlikle oluşturduğum kitap listeme ekliyor, sonra yeniden sipariş veriyor, gene yığınla kitap geliyor ve ben nefessiz kalana dek okuyor da okuyordum.

Üstelik öylesine ve tekdüze bir okuma hali içinde değildim, tam aksine son derece aktif, aksiyoner ve çeşitli bir okuma halinin içindeydim. Kendimce çok titiz ve ciddi, hayatımın en önemli tezini yazıyor gibiydim. Okuduklarımdan üstünde önemle duruyor, kitap kenarlarına, ötesine, berisine, yetmezse defterlerime notlar alıyor, bazen geriye dönüp bilgiyi yeniden harmanlıyor, bazen okumayı durdurup, gözüm uzaklara dalmış halde dakikalarca okuduğumu sindirmeye çalışıyor, bazen önemsediklerimi yeniden okuyor, bazen bilgiyi kaybetmemek ve zihnime kazımak için notları evin bilimum yerlerine yerleştiriyor ve böylece üzerlerinden defalarca geçiyor, bazen birbirini tutmayan savlarla karşılaşılıyor ve okudukça karışıyor, bazen karışıkça bulanıp bunalıyor, bazen bu sebepten okumaya ara veriyor, bazen yüzyıllık bilinmezleri bir gecede çözmeye cüret edecek denli aptallaşılıyor, bazen kaygı atakları yaşıyor ve hayali anneliğimle beraber yerlerde sürünüyor, bazense tam tersi herşeyi çözdüğümü ve cümle bilgiyi kolayca ve hatta kusursuzca uygulayacağımı zannedip, içten içe -vay canına mükemmel anne olacağım, deyip bulutların üstünde uçuyordum.

Anne-baba eğitimi, çocuk eğitimi, davranış bilimleri yanında çok sayıda pratik edinme kitabı da okuyordum. Bebek nasıl tutulur, nasıl emzirilir, altı nasıl değiştirilir, banyosu nasıl yaptırılır vesaire üzerine. Elimde hayali bir bebek evirip çeviriyordum boyuna. Sözümona o hayali bebeği yıkıyordum, sözümona giydirdim, sözümona uyutuyordum. Bu şekil bir yöntem pek içime sinmese de görev adamı olmuştum ve önerilenler ne denli absürt olursa olsun koşulsuz itaat ediyordum. Dışarıdan bakan birine göre hatta önceki halime göre bence de, oldukça aptal bir iş yapıyordum. Birkaç ay önce şu halde birini görsem muhtemeldir ki, gülme krizlerine girer ve ne yapıyor bu

akılsız ya hu, derdim ancak dışarıdan bir gözle göremez olmuştum kendimi artık, zira fazlasıyla içe kapanmış ve tastamam içeriye odaklanmıştım.

Zaman zaman dahi çocuk yetiştirme kitaplarıyla da haşır neşir oluyordum. Hatta içlerinden bir tanesini büyük bir hayret ve hayranlıkla okumuştum. Öğretim görevlisi bir anne-babanın çocuğunun zekasını geliştirmek için uyguladıkları sistemli metodu anlatıyordu. Çocuk adeta bir robot yetiştirir gibi komuta ediliyordu ve bu şekilde dahi oluyor deniyordu, denemesi bedavaydı ki bu kitabın yazarları bunu uygulamış ve dahi çocuk yetiştirmeyi başarmışlardı. Vay canına diyordum, ne de kolaymış bu işler, dur bakayım ben de ilerde bunları yaparım, diyordum. Bilmiyordum. Yaşamadan tahayyül etmesi mümkün olmayan birşeyin içine girmekte olduğumdan haberdar dahi değildim. O zamanlar herşey son derece mümkün, son derece uygulanabilir ve de basit görünüyordu. Üstelik kendi hayatının hiçbir aşamasında öngörülü olamamış biri idim ben ve haliyle bu konuda da önümü görmüyordum. İşin kötüsü geçmişimi de unutmuş gibiydim, sanki sadece şu an, ben ve bebeğim vardı gerisi büyük bir külfet ve tereffuattı.

Hani bir zamanlar Melek'le; sanırsın dünyayı kurtaran adamı doğuracaklar diye çemkirdiğimiz anne adayları vardı, yaptığım sapkınlıklara ve abartıya bakılırsa Dünyayı kurtaracak adamı doğuracak olan o çemkirdiğimiz anneler değil bizzat ben olacaktım. Eh bunca çemkirme ve yaşanmadan gelen eleştirinin elbette yaşam dediğimiz döngüde bir karşılığı olacak ve dediklerim dönüp dolaşip beni bulacaktı. Hem de katıyla. Bunu da çok ileride anlayacaktım. Zaten anneliğim sırasında en çok anladığım şeylerden biri de bu olacaktı.

15.

Okumalarımın son derece emindim. Ne de olsa ben çocukluğumun geçtiği çevredeki gibi gelişine çocuk büyütmeyecek, kitaplardan ve kaynaklardan beslenecek, ne yaptığını bilen, duyarlı, son derece şuurlu, modern ve üniversiteli bir anneydim. Elbette okuyup irdeleyecektim. Oysa çok değil birkaç ay sonra görecektim ki; tüm yaptığım seçicilikten çok uzak bir şekilde, olur olmaz her bilgiyi şuursuzca ve tıka basa zihnime indirmekten ibaretti. Hazımsızlık kısmınıysa çok sonra çekecektim.

Ben bir okuma makinası değil kitap öğütücüsü olmuştum ancak. Zira yüzyıl yazılsa da yaşanmadan bilinmeyecek nice şeyi zihnimde çözeceğimi ve üstün bir annelik yolu bulacağımı sanarak hem büyük bir cüretkarlık göstermiş, hem de çok beyhude bir işin içine girmiştım.

Tüm bu beyhude ve başımdan büyük işler içindeyken dışarıdan ne denli sıkıcı olduğumun da farkında değildim üstelik. Oysa hamileyken dünyayı unutanlar ve kendi dünyalarına gömülüp başka herşeye kendini kaptıranlar listesinde zirveye oynuyordum ben. Öylesine kendime çevirmiştım ki kalbimi, gözlerimi ve herşeyimi, bu konuda verip verdiğim arkadaşlarımdan bile daha can sıkıcı bir insana dönüştüğümün ve etrafımdaki eski dostların birer ikişer azaldığının farkına dahi varamıyordum. Oysa eksilmiştı çevremdeki insanlar hatta doğal bir başkalaşım dahi olmuştu çevremde.

Melek'le eskisi kadar sık görüşmüyorduk. Çocuksuz yahut bekar arkadaşlarımla da az görüşür olmuştuk. Sanki eski dostlarla aramıza ilk aylardan itibaren bir aralık girdi, ben pimpiriklendikçe ve kendime çekildikçe o aralık giderek genişledi, şimdiyse her bir görüşmede başlarda ufacak olan o aralık koca bir yarığa dönüşüyordu. Ve ne zaman onlarla bir araya gelsek o yarık daha da

açılıyor ve biz birbirimizden biraz daha uzaklaşıyorduk. Belki bu yüzden de az görüşmeye yanaşır olmuştum. Zira eski muhabbetler ne kadar lüzumsuz ve sıkıcı gelse de arkadaşlarımı ve arkadaşlığı önemsiyordum. Ancak ne yaparsam yapayım, kendimi ne denli zorlarsam zorlayayım Yasemin'in sevgilisi tarafından terk edilmesini, yahut Mert'in evlendikten sonra herkesle ilişkisi kesmesini, Aylin'in kariyerin kışkırtıcı yükselişini veya Sibel'in bir türlü koca bulamamasının hikayesini eskisi gibi etkileyici bulmuyordum. Benim için etkileyici haberlerin rotası çoktandır değişmişti. Bebekler, kıyafetler, tulumlar, havada uçan ebeveynlik bilgileri, doğum, doktor, muayene, arkadaşım ultrason aleti, hayatımın filmi vesaireydi.

Bazen içimden kuvvetli bir ses geçiyordu ve bana şunları söylüyordu: sen de laf söylediğin hamile arkadaşların gibi oldun, gruptan koştun ve sıkıcı oldun. Zaten bu durum arkadaşlarımdan hal ve hareketlerinden de anlaşılıyordu, bazen nadiren de olsa aralarından bunu dile getirenler de oluyordu. Bunları duyduğumda irkiliyordum. İşte o noktada tüm o seslere ve hislere inat kendimi eskisi gibi olduğuma inandırmaya çalışıyor, hayır ben aynı yerdeyim, anormal bir değişim yok, sadece hamileyim, deyip kendimi ikna yoluna giriyor ve sohbetlere katılmaya uğraşıyordum. Yasemin'i sevgilisi terk mi etmiş, a, ama belliydi ben bekliyordum bunu, Mert kimseyi tanımıyor mu, vah vah niye Mert delirmiş mi, ne, Aylin şirketin Avrupa'daki bir numaralı ismi mi olmuş, vay canına herkes uçmuş gibi etkin ünlemler ve suni cümlelerle konuya hararetle giriyor ve bu yolla sözlerimi desteklemek ve arkadaşlığıma hanel getirmemem için kendimi zorladığım da oluyordu. Ama olmuyordu. Bahsi geçen konularla samimiyetle ilgilenmediğim için bu etkin girişlerden ve bir kaç cümleden sonrasını getiremiyor, zorlamanın ve samimiyetsizliğimin getirdiği mide bulantısıyla gene kendi içime çekiliyordum. Ve hayat benim için asıl bu zorlamalar içinde sıkıcı oluyordu. Zira ben sıkıcı olmaya bile razıydım yeter ki suni olmayayım.

İşin esasında olan şeydi; arkadaşlarım konuşurdu ama bana tüm sesler ancak içimdeki minik kalp atışlarının ardından geliyordu. Benim için o gümbürtünün oluşturduğu enfes müzikti esas olan ve diğer herşey epeyce geri planda kalıyordu. Dolayısıyla diğer herşeyin sesi kısıktı. Bu kısık sesler içinde, ucundan köşesinden yakaladığım cümleler olurdu ve ben o cümlelerden konunun anafikrini çıkartır, gerekli yerde konuşmaya girişi öyle yapardım. Zaten bahsi geçen konuların aşağı yukarı çoğunu bildiğimden bu yöntemi uygulamak kolaydı. Sözün kısası canlı bir dinleme halinden çok uzakta, ölgün ve bezgin bir dinleme halinin içindeydim. Ve bu hal elbette arkadaşlarımdan da gözünden kaçmıyordu zaten uzaklaşmayı, aramızdaki gözle görülür ayrılığı oluşturan sebeplerin başında da bu durum geliyordu.

Hayat bulduğum bir tek konu vardı artık benim ve ancak o konudan bahis açılırsa canlanıyordum. Arkadaşlarım ne zaman içinde bebek kelimesi geçen cümleler kursa keskin biçimde değişime uğruyordum. Kısık sesler çoğalıyor, gözlerim ışıldayarak konuşmaya katılıyordum. Onun ötesinde hep durgun ve duygusuz olduğumdan haliyle muhabbetlerin de eskisi gibi tadı olmuyordu. Sadece bebekten, bebeğin iyiliğinden, isimlerden, gelecekten, aldığım giysilerden vesairenden bahsederken canlılık emareleri gösterdiğimden bir süre sonra sohbetim bebensiz ve bekar arkadaşlarımı doğal olarak cezbetmiyordu, tıpkı eski muhabbetlerin beni cezbetmemesi gibi.

Belki bu durum olağandı, belki olağan olmayan bu yeni duruma bunca direnmiş olmamdı. Zira benim için hayat büyük bir biçimde değişiyordu, hayatın anlamı değişiyordu ve yenileniyordu herşey. Bu yüzden eski dünya bayat ve sıkıcı geliyordu. Ama eski dünyada olanlar da yaşamadan bunu bilemiyordu. Tıpkı birkaç zaman önce benim bilmediğim gibi.

Hamileliğimin ilerlemesiyle birlikte aslında pek fazla şuurunda olmadığım ama bünyemi büyük bir hızla kaplamakta olan değişim ve yenilenmenin bir ayağı eski arkadaşlarımla zayıflamakta olan ilişkilerdi bu kuşku götürmezdi ama bu değişimin bir diğer ayağı da hayatıma giren ve önemleri artmakta olan yeni çevremdeydi. Eski arkadaşlarımla görüşmelerim azalmıştı ama bu demek değildir ki yalnız kalmıştım, bilakis yeni arkadaşlar edinmiş ve arkadaş çevrem kendiliğinden bir tür sirkülasyona girmişti. Şimdiye dek zerre kadar ilgimi çekmeyen hamile kadınlar yahut çocuklu olanlar ön plana geçmiş ve kıymetlim olmuştu. Eski arkadaşlarla aramıza ayrılık koyan çocuklu hayata giriş mevzusu, yeni arkadaşlarla ortak dilimiz olmuştu ve beni yeni arkadaşlarla buluşturan da bu ortak konuydu.

Önceleri konuşacak konu bulmakta zorlandığım ve haliyle biraz uzak kaldığım anne adayı ya da anne olan arkadaşlarımla çocuk mevzusu üzerinden bıkmadan usanmadan konuşmaya başlamıştık. Hayret ediyor ve meğer ne de güzel anlaşıyor muyuz, diyordum. Sıcak sohbetlerimiz kah kahkahayla, kah destekle, kah şaşırma ile ama çoğunlukla keyifli paylaşımlarla devam ediyordu. Bu sohbetlerin en güzel yanlarından biri tecrübeli olanlardan samimi ve gerçekçi bilgileri dinlemektir. Ben en çok bu anlardan keyif alıyordum. Aklımda asılı kalan, abuk olduğunu ve sorarsam abes kaçacağını düşündüğüm, doktoruma dahi sormaya çekindiğim nice soruyu arkadaşlarıma rahatlıkla ve çekincesizce soruyordum, tecrübelerini büyük bir merakla dinliyordum. Bana birçok uzmandan, kitaptan ve kaynaktan aldığım bilgiden çok daha faydası dokunuyordu bu dinlediklerimin. Zira hem dikte edici değillerdi, hem teorik değillerdi ve dolayısıyla itici değillerdi, hem de bizzat yaşanarak ortaya çıkmış olduklarından dikkate değer ve kıymetlilerdi. Zaten çok sonra anlayacaktım ki boşuğu onca kaynak, devirdiğim onca kitap arasında en sağlam ve güvenilir olan, gerçekten fayda getirecek olan gerçekçi ve işe yarar bilgi; sahici bir anne tecrübesiydi. Ve hatta bunun bir adım ötesi; eskidiğini düşündüğümüz için bir kenara attığımız, modası geçmiş saydığımız hatta modern dünyaya uymayacağına inanarak aşağıladığımız oysa binbir tecrübeyle adeta yaşamdan yaşayarak damıtılarak elde edilmiş, atalarımızdan kalan bilgiler de kıymetli bir yol gösterici ve kesinlikle kayda değer bir hazinedir.

Tecrübeli bir annenin tecrübesini paylaşması sadece tecrübesiz anneye değil tecrübeli anneye de büyük haz veriyordu. Tecrübeli tecrübesini anlatırken bir işe yarıyor muydu duygusuyla kabarıyor, iyi hissediyor hatta yaptığı işin asaletinden dolayı kendiyi gururlanıp mağrurlaşabiliyordu. Tecrübesiz de zahmetsizce önüne sunulan, hazır ve denenmiş bilgiye konuyordu. İki tarafı da memnun eden tatlı bir alışveriş sözkonusuydu. Yanısıra en tecrübesiz görünenin bile her geçen zamanla birlikte tecrübe kazanması ve bunu bir sonra gelene aktarması da sözkonusuydu. Bu da bir başka güzel sonuçtu. Üstelik bu durum henüz altı aylık hamile olan benim için dahi geçerliliğini koruyordu.

Yeni arkadaş grubumda yer alan Hande henüz 2 aylık hamileydi ve mide bulantısından şikayetçiydi. Bir gün; ne zamana dek sürer bu mide bulantısı işi, perişan oldum, dedi. Hande yanımda oturuyordu ve soruyu beni muhatap alarak sormuştu. Kucağıma düşen bu soruyla önce afallamış, sahi ya, benim de söyleyeceklerim var artık, deyip heyecanlanmış ve ardından derin bir nefes alarak cevaplamaya çalışmıştım. Kısa süreli tecrübemi paylaşacak olmanın haklı sevincini yaşıyor ancak titiz davranmayı da elde bırakmıyordum.

Heyecanlı ama dikkatliydim, örneğin ilerki aylara dair gözünü korkutmadan ve felaket tellalciliğine soyunmadan, şimdiye ait sorusunu cevaplamaya özen gösterdim.. Maalesef çevremdeki, hatta dışarıda yanından geçtiğim, orada burada sohbet etmeye çalışan, doktor muayenesini beklerken yanımda oturan kısaca pek çok deneyimli kadın, ne zaman hamileliğe dair bir mevzudan bahsetsem, hatta ben bahsetmesem de onlar bahsetse derhal en karamsar tabloyu çizip önüme koyuyordu ve sanki bundan gizli bir zevk alıyordu. Hele ki serzenişte bulunma

gafletine girmişsem vay halime; kiminin neredeyse salyaları akıyor ve iştahla -bu daha iyi günlerin, sen ilerde gör bak neler oluyor- diyerek alenen çökertmeye uğraşıyorlardı sanki. Oysa o dönemde en son ihtiyaç duyulan böylesi tehditkar bir üsluptu. Aksine özellikle yaşananı yaşamış birinin iyi telkinlerde bulunması, bu yolla zaten duygusal olarak epeyce kırılğan olan hamile kadını teskin etmeye çalışması büyük ihtiyaçtı. Ve de muhtemeldir ki büyük sevaptı. Zira hamile bir kadın ve o kadının içindeki bebek için en önemli ve elzem olan şey; gözünü korkutmaktan ziyade iyi hissetmesine olanak sağlamaktı.

Bu yüzden Hande'ye, sıkıntısını hafife almadan, ama çok da abartmadan gerçekçi bir yaklaşımla az şey söyledim: Evet ilk üç ay mide bulantısı bakımından zorlayıcı oluyor, hatta bazen bu hal hiç geçmeyecek gibi geliyor ancak geçiyor. Üç ayın sonunda büyük olasılıkla mide bulantısı tamamen yok oluyor, ondan sonra yemek yemek de yeniden keyif vermeye başlıyor. Hatta sonraki üç ayın, yeme de yanında yat kıvamında, hamileliğin altın çağı olduğunu anlattım. Öte yandan içinde bulunduğu ana dair de güzel örnekler vermek istedim. Zira güzele odaklanmak her zaman işe yarıyor ve kesinlikle iyi geliyordu.

Hamilelikten önce ciddi boyutta uykusuzluk sorunu yaşıyordum. Yatağa yattıktan sonra uyumak saatlerimi alıyordu. Hatta o dönem Alper'in başını yastığa koyar koymaz uykuya dalmasına hasetle karışık bir gıptayla bakıyordum. Ama hamileliğimin ilk anından hemen sonra uykusuzluğumdan eser kalmadı. O ilk üç ay ömrümün şeker tadında en nefis uykularını yaşadım. Sanki kilolarca ayran ve de iyi bir yatıştırıcı içmişim, öyle ki beden kaslarımın tümü son derece gevşemiş gibi oturduğum yerde tatlı ve rahat bir uykuya dalardım. Gözlerim kendiliğinden kapanır ve içimi bir sıcaklık kaplardı. Bu duyguyu hala aynı sıcaklıkla anımsarım. Şimdi Hande'ye de bunu anlatıyordum ve sanırım işe yarıyordu. Hande cümlelerin sonunda anlattıklarımı onayladı, haklısın, uykusu çok tatlı bu dönemin, hem öyle tatlı ki önüne geçiyor bazen mide bulantısı meretinin, dedi ve gülümsedi. Gülümsemesi bile iyiye işaretti zira Hande bu sohbetlerin başından beri sararmış benzi ve solgun haliyle katılıyordu bize.

İşe yaramakla iyi hissetmiştim. Tecrübeli bir anne adayı sayılmakla da. Vay canına, paylaşmak ne güzel şeydi bana bile iyi gelmişti.

17.

Tecrübeli bir anne, diğer annelerle tecrübesini keyifle paylaşıyordu. Hele ki henüz anne olanlar içlerine düşmüş yüksek merhamet duygusuyla, büyük bir iştihakla ve canhıraş şekilde yapıyorlardı bunu. O yüzden de bu annelere tüm çekincelerden uzak soru sormak olasıydı. Karşımdaki beni anlıyordu, her türlü anormalliğimi anlıyordu, beni yargılamıyor ve bana her şekilde şefkatle ve ilgiyle yaklaşıyordu. Eski arkadaşlarımla birlikteyken yadırganma korkusu çeker olmuşum, zira ister istemez farklı hissediyordum, hatta farklı hissettiğim için kendimi sorguluyor bazen vicdan azabı bile çekiyordum. Kendimi zorlamam da bundandı. Oysa farklı hissetmem olağandı ancak anlaşılmayacağımı da iyi biliyordum. Şimdiyse yadırganma korkusu taşıyor ve bu yüzden tüm anormalliklerimi rahatça ortaya dökabiliyordum. Bu da yapaylıktan uzak, samimi bir birliktelik ve beraberlik doğuruyordu ve yeni çevremle muhabbet tadından yenmiyordu.

Normalde sorgulardan kendine rahat vermeyen ve kendimi kendimden bunaltmayı başaran ben bu kez yaşadığım bu yeni ve hazla dolu zamanların tadını çıkartıyor ve sorguları kulak arkası ediyordum. Her ne ise şunu çok iyi biliyordum; aynı duyguyu paylaşanlarla birlikte olmak kesinlikle iyi geliyordu, abuk sabuk şeyleri anlatıp da, aaa ben de yaşamıştım bunu diyecek karşılık almak ve anormal olmadığını duymak, giderek her türlü şeyi paylaşmaktan çekinmiyor olmak bizi birbirimize yaklaştıran ortak bir duyguydu bu tamam ama benim gözlemlediğim bir başka şey daha vardı:

Çocuk mevzusu öyle bir şeydi ki; daha doğmadan bahsi tüm dünyayı kaplıyordu. Öyle tatlı birşeydi ki evlat konusu, onun geçtiği kelimeler ağızda has bal gibi kendiliğinden eriyor ve oradan bedeninin tüm hücrelerine dağılıyordu. Öyle birşeydi ki her yer o tatlılıkla ısınıyordu. Bu yüzden bu sohbetlere doyum olmuyordu. Bu yüzden bu lezzetin tadına varanlar içinde bu mevzunun geçmediği yerlerde fazla barınamıyor ve bunalıp kaçıyor. Hatta eşler, baba adayları ve babalar bile bu konuyu anlamakta çok zayıf kalıyordu. Bu yüzden anne olmuş ya da olacak kadın ilk fırsatta kendi dilinden anlayan birilerini arıyordu.

18.

Yeni arkadaş grubumda ben dahil altı kadın vardı. Bunlardan biri Dilara'ydı, içimizdeki en tecrübeli kadındı ve iki çocuğu vardı. Biri Ayşegül'dü onun da bir çocuğu vardı. Diğerleri; Aysel, Hande ve Sibel benim gibi üç hamile kadındı. Sık sık biraraya gelir olmuştuk zira kendine has absürt sohbetin tadını almıştık. Aklımıza ne gelirse gelsin çekincesizce ortaya koyuyorduk.

Ben en çok Ayşegül'le anlaşıyordum. Bu yüzden sorularımın da, türlü abukluklarımın da muhatabı en çok o oluyordu. İsim konusundaki çekincelerimi açtığım ilk kişi de oydu. Ayşegül bıkmadan usanmadan, ama beni hiç de yormadan kısa ve net cevaplar verirdi. Asla hamile ve şüpheli bir kadını düşünmeye sevk edip şüphe dehlizlerinde kıvrandırtacak cevaplar vermez, kısa, tok ve kesin cevaplar verirdi. Doğrusu bana da gereken buydu ve bu bilge cevaplar çok iyi geliyordu. Zira kafamda dönüp duran düşünce uğultularının sesini ancak bu kesinlik bozuyor ve beni tatmin ediyordu. En azından bir süre.

-Ayşegül, isim konusunda kararsızım. Birisi seçtiğim isimlerden birine olumsuz birşey der diye sakınıyorum, kimseye anlatamıyorum, sence ne yapmalıyım?

-Söyleme kimseye. Beklersin, bebek gelince Kızılderililer gibi sen de duruma göre istediğin ismi verirsin.

-Ayşegül, annem diyor ki beşinci aydan itibaren bebeği hissetmen, hatta tekmelerini duyuyor olman lazım. Ama ben emin olamıyorum karnımdaki tekme mi, yoksa uğultu mu?

-Bebegin hareketidir o, sadece herşeyden olduğu gibi bundan da emin olmak istiyorsun. Ama bu öyle birşey değil.

-Ayşegül, bebekle konuşuyorum ama ismi olmadığı için kuvvetli bir hislenme yaşayamıyorum, sence ne yapmalıyım?

-Ona sevgi sözcüklerinden bir hitap seçebilirsin, mesela canım!

-Ayşegül, ben -canım-a müzik dinletiyorum, özellikle ney sesi, ama hiç de okuduklarım ya da filmlerden izlediklerim gibi olmuyor. Bebek koca hareketlerle tepki vermiyor. Sence benim bebeğim duymuyor mu, ya da müzik bahsettikleri gibi işe yaramıyor mu?

-Bakma sen onlara, abartıyorlar. Gerçek hayatta bebeklerin küçük, küçücük hareketleri olur. Ve biz çoğunlukla onları duymayız. Ancak bebek büyüdükçe hareketler de büyür.

-Ayşegül, sokakta hamile kadın patlaması var. Bu sene çok kadın hamile kalmış anlaşılır? Ne yana baksam bizden birilerini görüyorum. Senin zamanında da böyle miydi?

-Haha, evet benim zamanımda da öyleydi. Dilara'nın zamanında da öyleydi hatta annelerimizin, anneannelerimizin zamanında da. Ve hatta hatta senden sonra da öyle olacak.

-Nasıl yani?

-Çünkü daha önce dikkat kesilmemiştir. Şimdi algıda seçicilik ile her birini gerçekten görüyoruz ve çoğaldıklarını sanıyoruz. Oysa çoğalan sadece bizim dikkatimiz.

-Hmmm, iyiymiş...

İlerleyen aylarda sorularımın da ciddiyeti artmıştı. Ama Ayşegül'ün cevapları hep hem çok gerçekçi hem de çok tutarlıydı.

-Ayşegül, doğum nasıl birşey, gerçekten canın çok yanıyor mu?

-Canın yanıyor ama düşündüğün kadar değil.

-Çok gerçekçisin, sağol Ayşegül!

-Ayşegül, doğum vakti olduğunu nereden anlıyorsun? Bu kasılma dediğimiz şey artık çok sık olmaya başlıyor.

-Hiç merak etme gerçeği olduğunda pek ala anlarsın.

-Sağol Ayşegül, ilhamımsın.

Ayşegül o dönemlerimin en iyi arkadaşıydı. Bilirdim ki bir soru sorduğumda, ya da bir endişem olduğunda ne beni korkutmamak için konuyu zayıflatır ve ne de korkutmak için abartırdı. Hep en doğal olan o ince çizgide durmayı başarırdı. Ve verdiği cevapların bunca gerçekçiliğine rağmen o anlatınca hiçbirşeyden gözüm korkmazdı. Beni normal doğum konusunda en çok rahatlatan da bu üslubuna rağmen gene Ayşegül olmuştu.

19.

-Ne, normal doğum mu?!?! Delirmişsin sen! Bu zamanda normal doğum mu olur? Ne diye o işkenceye katlanacaksın ki sezaryen varken? Bana bak yoksa özel hastanede doğum yapmak için paran mı yok?

Kısa bir süre önce doğum yapmış kuzenlerimden Beril, doğumu nerede ve nasıl yapacağını sorduğunda ve ben de normal doğum kelamını son derece olağanlıkla ve aslında büyük bir saflıkla ağzıma alınca, bu cevabı vermişti bana. İnanamamıştı Beril. Nasıl olur da böyle geri kafalı bir yöntemi düşünüyordum, nasıl olur da sezaryen dışında birşeye olur diyordum, nasıl olur da doğal

olanın Sezaryen olarak kabul gördüğü bir ortamda direniyor ve adı normal doğum olarak geçse de anormal olarak kabul edileni seçiyordum? Bunun sebebi olsa olsa parasızlıktı, başka da bir açıklaması olamazdı zira normal doğum annelerimizin, anneannelerimizin döneminde kalmış ve artık rafa kaldırılmış bir gerikalmışlık ve hatta gerizekalılıktı. Cehaletti, eskimiş bir yöntemdi ve gereksizdi.

Beril benim cevabıma, ben Beril'in gösterdiği tepkinin aşırılığına şaşmıştım ama doğrusu aldırmamıştım. Sadece anlayışla karşılamıştım. Zira bilhassa benim doğum yaptığım sırada adı normal doğum olan son derece demode ve anormal, esasında ciddi bir ameliyat olan ve ancak ihtiyaç halinde başvurulmuş sezaryen ise son derece gelişmiş ve ileri bir teknoloji, en kötüsü normal, olağan ve son derece sıradan bir doğum yöntemi ilan edilmişti. İşin ilginç etrafımdan böyle göre göre neredeyse ben de bu kanaate varmıştım, ne de olsa yeni dünya, yeni düzen, yeni sistem sezaryen diye haykırıyordu. Herkes yapınca en anormal olanı dahi kanıksamak gibiydi bu iş, moda olan diğer tüm şeyler gibi ne yazık ki.

O dönemlerde çevremdeki pek çok kadın sezaryen ile doğum yapıyordu. Bunun için ileri tetkiklere, gerekçelere de ihtiyaç yoktu. Özel bir hastane doktoruna ben sezaryen istiyorum diye beyanda bulunmak yeterli sebep sayılıyordu. İşin berbat tarafı anne adayını bilgilendirmek diye birşey de yoktu. Sezaryen yeni dönemin olağanlaşmış bir çocuk doğurma yöntemi ve bu basitlik içinde kabul görüyordu. O yüzden normal doğum anormal olarak değerlendiriliyor, hatta çoğunlukla değerlendirme dışında tutuluyor ve yetmedi tu kaka ediliyordu. Beril'in şaşkınlığının kaynağı da tam buydu.

En büyük destekçim ve dayanağım Ayşegül, yeni arkadaş çevremdeki üç beş kadından gerisi ve sayısı bir elin parmaklarını dahi geçmeyen, ortalıkta da kolay bulunamayan, efsanevi anka kuşu gibi sadece söylentileri dilden dile dolaşan; bilmem hangi hastanenin doktoru normal doğum için sonuna kadar mücadele ediyormuş, bilmem hangi doktor ilk doğum sezaryen olsa bile normal doğumu denemek için çabalıyormuş, vay canına, ne doktorlarmış ama, sen gördün mü hiç, yooo görmedim ama bilmem kimin kimimin kimi görmüş, gitmiş yanına, diye kahramanlık hikayeleri anlatılan, ele geçmeyen neredeyse gözle de görülemeyen bir kaç doktor dışında kimse benimle aynı fikri taşıyordu. En azından ülkemizde.

Ben şimdi eskiden normal olanı istemekle sanki anormal bir şey yapmış gibi oluyordum ve bu yüzden göze batıyordum. Öyle ki kendim dahi kendimi yadırgıyor ve bazen kendimi sorguluyordum. Ah be deli kadın, gene mi sürüden ayrı, az bulunuru seçiyorsun, deyip kendime verip veriştiriyordum. Zira hissettiğim ayrıklığı ve farklılığı kendime başka türlü izah edemiyordum.

İşte gene bu yüzden yedinci ayımı bitirirken doğum yönteminden henüz bahis açmamış doktoruma normal doğum istediğimi çekinerek söylemişim ve sanırım gene bu yüzden doktorum da ben bu isteğimi belirttiğimde bana hiç yüz vermedi ve doğrusu ifadesinden anladığım kadarıyla bu fikrime hiç de sevinmedi. Oysa en azından cengaverliğimden ötürü ufak da olsa bir paye vermesiydi beklediğim. Onun bana her seferinde hatırlattığı şuydu; son ana dek ne olur bilemeyiz, ama şu anda normal doğumu engelleyecek birşey yok. Olabilir!

Olabilirdi. Ben umutluydum. Aslında biraz da gururlu. Zor olanı seçecektim, sebebi sürüden ayrı düşmek olsa bile, hayatımın her döneminde zorluktan fersah fersah kaçıp, ilk fırsatta kendini kolaylığın kollarına atan ben, ilk kez zor olana yönelecektim. Evet, o müthiş değişim bana bunu da getirmiş ve vay be, dedirtmişti. Ancak heyhat! Koca hayat karşısında bizim cılız ve aciz planlarımız ne derece kararlı ve şaşmaz olabilirdi ki. Ne derece kusursuz işleyebilir, ne derece nokta atışlı ve isabetli olabilirdi ki. Görecektim!

20.

Son üç ayım, hayatımın en edilgen, en kendine dönük, en teslimkar dönemi oldu. Artık gebeliğimin krizsel durumları yoktu, histerik hallerim, şımarıklıklarım, kendimi özel ve önemli sanmalarım, saçma sapan havalanmalarım ve kabarmalarım da yoktu. En fazla yaşadığım; özellikle içinde bebek yahut çocuk geçen duygulu her habere, her söylentiye, duygusal her filme, hatta bazen duygusal olmayanda bile yakaladığım abuk bir sahneye usulca ağlamak oluyordu. Alper'e taşkınlıklarım kesilmişti, artık kim ne yapar, ne ederle de bağlantımı kesmiştim. Kimsenin ilgisi de cezbetmiyordu beni. Gene kendi nehimde teslimiyetle yüzen halime erişmiştim.

Kendi içime dönüklüğüm her aşamada kısıvrak yakalamıştı beni. Hem ruhen hem de bedenen içe dönmüştüm. İçimdeki bebeğe daha çok aşına olmuşum. Tanışıklığımız da artmıştı. Hatta artık yüzünü de az çok biliyordum. Son doktor kontrollerinden birinde detaylı ultrasona girmiş ve bebeğimin yüzünü görme imkanı bulmuşum. Fındık demişti doktor ona, ancak profilden yakaladığı fındık burunlu fotoğrafına bakıp da. Çok hoştu. Bu fotoğraf içimdeki en tatlı filmin, en harika başrol oyuncusunun kanlı canlı örneğiydi ve bu bakımdan da ilginçti. Koyunda sakladığı yarının fotoğrafını çıkarıp gösteren heyecanlı ve toy genç kız misali ben de her önüme gelene bu fındık burunlu kahramanımın fotoğrafını gösteriyordum. Onlar benim kadar heyecan göstermiyordu elbette ama ben o fotoğrafın heyecanı ile çıldırıyordum.

Cismi ortaya çıkmış ancak ismi henüz konulmamış bebeğime sevgi sözcükleri ile seslenmeye devam ediyordum. Canım diyordum hala ona. Canım'la sıklıkla konuşuyor, şarkılar söylüyor, dualar okuyor ve müzik dinletiyordum. En çok da ney. Bu şekilde bebeğim ney müziğine aşına olacak, ilerde dünyaya gelip de bu müziği duyduğunda gene anne karnındaymış gibi rahatlayacak, sıkıntılarını tümünden unutacak ve iyi olacak diye ümit ediyordum, hatta daha ötesi diğer her bilgideki gibi büyük bir kesinlik içinde böyle olacağına kesinkes inanıyordum. Bu türden davranışların çoğunu kitaplar ve uzmanlar salık veriyordu ve ben hala her öğretiyi kutsalmiş gibi şaşmaz biçimde ve son derece sadakatle uyguluyordum.

Birkaç ay önce hareketlerini hissetmediğim için dert yandığım bebeğim artık devasa tekmeler savuruyor ve koca cüssemi sarsıyordu. Bazen öyle bir geriniyordu ki ayakları neredeyse karnımdan dışarı çıkacak gibi oluyordu. Hele sıklıkla ortaya çıkan hıçkırıklar...Uykularım bu hıçkırıkların şiddetiyle paramparça olurdu. Gerçi uyku eylemini epeyce yitirmiştim. Yatakta kaykılarak oturma şeklindeydi uyku halim ve bölük pörçüktü. Hıçkırıklar dursa tekmeler başlıyordu, tekmeler dursa midem yanıyordu, midem dursa sabah ezanıyla birlikte şaşmaz biçimde uyanan bebeğin gerinmesi başlıyor ve ben illa ki uyanıyordum.

Nefes almakta zorlanıyordum, hele ki altıncı kattaki merdivenli eve çıkmak çok zor oluyordu. Artık ayakta durduğumda ayaklarımı da göremiyordum. Tek gördüğüm karnımdan ileriye doğru fırlamış büyük bir çıkıntıydı. Ama seviyordum o çıkıntıyı. Karayolları silindiri kıvamında devasa bir topa dönüşmüştü bedenim. Ola ki yere oturma gafletinde bulunmuşsam asla ve kat'a yerimden kalkamıyordum. Eskisi gibi kendi başımın çaresine bakarım diyen, yardım istemeyi bilmeyen bünyem biri el atana dek şeffaf toplarında yuvarlanan hamsterler gibi döne döne debeleniyor, ya da ters dönüp kalmış hamamböceği gibi sadece çırpınıyordum.

Ama herşeye rağmen iyiydim. Ara sıra beni yoklayan doğum korkusuna rağmen üstelik. Kendimi teslim ettiğim o nehirden gitmek dediğim şey yakalıyordu burada da beni. Şimdiki an, geleceğin önüne geçiyor, aydınlık, ümitli ve güneşli düşünceler endişeli ve karamsar olanların üzerlerini örtüyor ve ben önden önden endişelenmekten sıyrılıyordum. Ve gide gide o nehirden bir kavşağa doğru ilerliyordum. Bitişe giden son kavşağa.

21.

Hamileliğimin ilk aylarında koca dokuz ay nasıl geçer dediğim aylar geçmiş ve ben son demlere gelmiştim. Başlarda sabırsızlığımın etkisiyle pek çok uzun bulduğum ve bazen de -niye bu kadar uzun ki- diyerek sorguladığım bu koca süre ha bitti, ha bitiyordu. Büyümüşüm bu esnada. Evet cismen kesinlikle çok büyümüşüm bu çok aşikar birşeydi, ancak ruhen ve zihnen büyüdüğüm ve ilerlediğim de daha çok gerçektir.

Sanki upuzun bir yolculuktan yaptığım. Ve her yolculuk gibi büyütmüşü beni. Başlardaki alabildiğine çığ halim, ilkellik, acemilik içindeki bilmişliklerim, havalanmalarım ve kurumlanarak kabarmalarım her yolculukta olduğu gibi epeyce törpülenmiş, değişmişim. İkinci adımda, yani ikinci üç aylık dönemde, görece sakin, daha derin bir yoldu katettiğim. İlk aylardaki gümbürtülerim, türlü görmemişliklerim nispeten şekle girmiş ve ben de yeniden insana benzemişim. Son üç ay ise; olgunluk ve ustalık dönemiymiş sanki. Zihnimde dönen sorulara cevaplar bulduğum, huşu içinde, sabırla yol aldığım ve geçirdiğim binlerce metamorfozdan en sevdiğime uğradığım.

Sevmişim bu hali. Erenlik kıvamında bir edilgenlik içindeydim. Çığdım, ama pişmeye yüz tutuyordum sanki. Şekli bir kenara bırakmış her bakımdan içerde olana vermişim kendimi. İçerde olan canlı kadar, içimde olanlara da tabii. Ayrıca aslında en çok endişe duyabileceğim bir zamanda endişeyi bertaraf etmeyi başarıyordum. Çoğunlukla, ne geçmişe üzülmeye, ne geleceğe dair endişelenmeye dehlizlerine kapılmadan şimdiye odaklanabiliyordum. Üstelik öyle olması gerektiği için değildi bu olan, kendiliğinden kendimi bu kıvamda buluyordum. Bu yüzden bu hali kıymetli sayıyordum.

Bu uzun yolculukta her yolculukta olduğu gibi başlangıçtaki benle bitişteki ben arasında büyük bir mesafe vardı. Üstelik aklımdaki sorular da yanıtlarını bulmuştu. Şimdi neden koca dokuz ay beklediğimi daha iyi anlıyordum; önce sabrı öğreniyordum. Ki annelik imtihanında en gerekli meziyet bu olacaktı. İkincisi benim bu fikre alışmam gerekiyordu ve bu yolculuk bunun da hazırlığını yapıyordu. Ağır ve aheste içime işliyordu annelik duygusu ve evlat sahibi olmanın coşkusu. Üçüncüsü her ne kadar bu bebek benim ve etrafımdaki birkaç kişiden başkası için son derece sıradan ve olağan bir durumsa da neticede dünyaya yeni bir İNSAN gelecekti. Basit bir yabancı otun bile toprak üstüne çıkması türlü zahmetlere ve sancılara gebe iken, koca bir insanın dünyaya gelmesinin elbette bir nokta çizme kolaylığında olması beklenemezdi. Sancılı, çetin ve sabır gösterilmesi gereken bu dönemin varlığı insanın azizliğindendi.

Evet içimdeki canlı gibi ben de büyüyordum ve büyük şeyler öğreniyordum. En çok öğrendiğim; anneliğe hazırlıkla başlayan devasa öğrenme yolculuğunda her an yeni birşeyler öğrenerek ilerliyordum.

22.

-Alper... Alper, uyan! Alper kalk! Galiba bebek geliyor.

Gece, saat 02:00 civarı, karanlık, salon kanepesinde uyuyakalmış eş, yalnız kalmışlıktan ötürü biraz hiddet, biraz kızgınlık, halihazırda bekleyen valizle hastaneye yolculuk, ötesi berisi olmadan şimdiyle kıvranış, bilinmezlik, -acaba nasıl olacak- soruları, bilmezlik, dilde sürekli tekrar edilen pıtır pıtır dualar, iyi olacak telkinleri, gece, hastaneye yatış, kontroller ve testler, hafif ağrılar, başkalaşım, bekleyişle geçen saatler, bebeğin kalp ritminin düzenli sesleri, o seslerle gelen huzur ve sükun, bilmezlik ve acemilik halleri, işin erbaplarına koşulsuz itaat, saatten bihaber geçen saatler, basit sancılar, bambaşkalık, bazen neşe, bazen gülme, bazen kendinle eğlenme, bazen de yoğun endişe, derken doğum korkusu ve ciddileşme, doktorumun gelişinden anladığım sabah saatlerine giriş, yetersiz bulunan sancılarım, bir gidip bir gelen doktorum, direktifler, beğenilmeyen ve yetersiz görülen durumum, suni sancılar, kıvranmalar, bebeğin düzenli kalp ritimlerinin zayıf kalan rahatlatıcı etkisi, suni sancı, korkunç ağrı, ah ben ne'ttim soruları, vah sezaryen ne iyiymiş niye çekiyorum ben bu sıkıntıyı sorguları, doktorun bir gidip bir gelmeleri, kalp ritimlerindeki aksama ve bozukluk, dilimde yeniden pıtır pıtır dualar ve buna eşlik eden gözlerimden süzülen pıtır pıtır damlalar, doktorun sezaryen kelimeleri, iyi mi kötü mü bilemediğim bir an, ya normal doğum, ya kararlarım? Ya bu suni sancı denen illetin bitmek bilmez korkunçluğu ve dayanılmazlığı, ya bozuk ritim, ya çocuğuma birşey olursa korkusu, Cuma sabahı, güzel vakit, Sela vakti, dualar, gözümde dökülen yaşlar, istemeye istemeye evet dediğim sezaryen, telaşla alınmam Alper'in yanından, ameliyathanenin kalabalık ama yalnız yolu, uğultular, tepemde konuşan insanlar, sedyeyi taşıyan görevlilerin kendi aralarında geçen olağan sohbetleri, benimse olağanüstü halim, asansörün gözüme vurmuş ışıkları, çocuğumdan bihaber çocuğumu doğurma düşüncesi, irkilme, sevmeme bu hadiseyi, ilk ben görmek isterdim bebeğimi diye çığlık çığlığa bağırma isteğim, dilimde pıtır pıtır dualar ve onlara eşlik eden gözyaşlarım, buz gibi ameliyathane, anestezi: bir iki üç... suskunluk ve teslimiyet!

İşte buydu dokuz ayın hepsi.

2. Bölüm

23.

Adı Aşk olsun!

Derinliklerdeyim. Sisler ardında silüet halinde insanlar dolanıyor etrafımda, sesler çok uzaklardan yakınıma geliyor ara sıra. Seçemiyorum, ne nerede olduğumu, ne de kimlerin neden konuştuğunu. Çok derinliklerden birilerinin birilerine seslendiğini işitiyorum; kim kime, neden ve nereden sesleniyor bilmiyorum. Ağır bir uykunun orta yerinde kalmış gibiyim, zihnim ve bedenim külçe gibi, görüşüm bulanık, hiç birşeyi toparlayamıyorum. Bedenim var mı onu bile hissetmiyorum. Aynı sesi yeniden işitiyorum; Pınar Hanım beni duyuyor musunuz? Kim bu Pınar Hanım, neden seslenene cevap vermiyor, bir efendim desin de de uykuma geri döneyim istiyorum, ama vermiyor ve Pınar Hanım diye seslenmeye devam ediyor ses. Derken tanıdık bir ses, tanıdık bir ton duyuyorum; canım... Canım diyen o sesle ilk uyanışı yaşıyorum. İrkiliyorum. Alper'in sesi. Zihnim uyanışa geçiyor, o Pınar hanım benim, tabii ya. Bunca zaman seslendikleri de, ses vermeyi bekledikleri de benim. O anda anlıyorum, herşeyi anımsıyorum: tek şey çıkıyor ağzımdan, fısıltıyla ve yarım yamalak; bebek iyi mi?

-Herşey bitti. Bebek çok sağlıklı, diyor Alper, birşeyler anlatıyor ardı sıra ama ben sağlıklı kısmından sonrasını duymaz oluyorum. Gene yüzler, bedenler silikleşiyor, dünya silikleşiyor, flu oluyor etrafımdaki herşey, sadece renk karnavalı gibi oluyor dünya, herşey birbirine dolanıyor, herşey sarılıp sarmalanıyor ve birlik içinde bir dönme başlıyor. En güzel müzikle, en güzel sesle ve renkle, kutluyoruz ben ve dünya bu haberi. İyiyim, çok iyi hissediyorum. Anestezinin ağızda ve bedende bıraktığı o berbat hissi bile duyumsamıyorum, mutluyum, çok mutluyum ve çok iyi hissediyorum.

Konuşamıyorum, başka hiçbir soru sormuyorum. Ötesiyle berisiyle ilgilenmiyorum, raks etmeye devam ediyorum, ben, dünya ve biz. Odaya alıyorlar. Üstümü giydireyorlar, yatırıyorlar, kaldırıyorlar, bir robot gibi tüm komutları uyguluyorum, kalk diyorlar, canım yanıyor ama kalkıyorum, vay canına nasıl kalktınız diyor hemşire, canım yanıyor, aldırmiyorum, o iyi, ben dönüyorum, dünya dönüyor hala. Söylenen hiçbir söz içinde bebek kelimesi geçmiyorsa zihnimin derinliklerine işlemiyor, öylesine geçip gidiyor kulaklarımdan, ne zaman bebek kelimesi duysam canlanıyor ruhum ve ayaklanıyor her türlü duygum. Giyiniyorum, yatıyorum, konuşuyorlar, hemşireler yanımdakilere anlatıyorlar, ne dedikleri bir türlü zihin duvarlarımı aşıp da içerime geçemiyor, herşeyi yüzeyde bırakıp dönmeye devam ediyorum, bebek diyor hemşire açılıyor zihnim, kulaklarım ve içerim, bebeği getireceğiz birazdan diyor, kalbim delice hızlanıyor, sabırsızlık başıma vuruyor, çıldırıyorum, bekliyorum, yatıyorum, kıvraniyorum...

Kimselere birşey sormuyorum, sorular zayıf, sorular cılız. Benden önce bebeğimi görenlere burukluğumu atamıyorum... susuyorum, zaman zor geçiyor, herkes konuşuyor, odam kalabalık, bazen cevaplar veriyorum, ama aklım hep bebeğe dönük, bekliyorum... bekliyorum.

24.

Mavi bir tulum, mavi bir bere içinde kara, küçük bir bebek koyuyorlar kucağıma. Tıpkı içimdeyken çekilen fotoğrafı gibi fındık burunlu bu bebek evet, yüzü aşına ama gerisi yabancı bana. Analık denen koca ifade bana çok yabancı. Öyle bir anda anne oluvermiyor muymuş demek insan kucağına hop diye bebek konunca. Hele ki dünyaya gelişine şahit olmayınca.

Yabancılık çekiyorum ben kucağıma konan bu çocuğa. Yabancılık çekiyorum yeniyetme analığıma ve bu karman çorman duygulara. Bu esmer çocuk delice çekiyor beni, gözlerimi ondan alamıyorum ama yaşadığım garipliği, birbiriyle çelişen hislerimi de bertaraf edemiyorum. Bertaraf edemediğim gibi açık da edemiyorum. Korkuyorum; anne dediğin hemen hissetmeli, sarıl sarmalamalı bebeğini oysa değil mi? Bu büyük bir utanç meselesi. Ah deli kadın, anne olmayı da mı beceremeyeceksin, bunda da mı ucube gibi hissedeceksin, diyor içimde acımasız biri? Korkuyorum...

Bu duyguyu içimden atmam lazım. Bildiğim, duyduğum, izlediğim tüm anneler gibi; -evet, evet bu benim bebeğim- deyip onu derhal sarıp sarmalamam lazım. Yeşilçam filmlerindeki gibi kırıp şöyle bir gerdanı, çocuğumu kırk kilometre öteden tanımam ve onu yakinen hissetmem lazım. Başlangıç olarak ona hakiki bir merhaba demem lazım, dokuz ay boyunca iyi günde, kötü günde beraber olduğum fındık burunlu o bebekle kurduğum muhteşem sıcaklığı ve yakınlığı yüzyüze de yakalamam lazım.

Oda çok kalabalık. Herkes bebeği görmeye davranıyor. Oysa benim o bağı kurmam lazım. Onunla yakınlaşmam lazım. En önemlisi; yaklaşık kırk hafta boyunca beraber yediğimiz, beraber içtiğimiz, beraber kalkıp, beraber yattığımız kısaca her türlü hasbihali ve anormalliği birlikte yaşadığımız canımın canı Canım ile bu esmer çocuğu eşleştirmem lazım. İçimde bu eşleştirmeyi acilen hissetmem lazım. Oda kalabalık. İnsanlar meraklı, hemşireler çok telaşlı.

Onunla yakın bir ilk görüşme yapamıyorum, içimde kalıyor. Bu olağanüstü anın olağanlaşmasından dolayı ikinci kez burkuluyorum. Bu hali de öncekiler gibi yabancıyorum ve kabullenmeye yanaşmıyorum.

İnsanlar meraklı, hemşireler çok telaşlı. Emzirmelisin bebeğini diyorlar, sanki daha önce emzirmeyi tecrübe etmişim gibi, sanki her gün her an annelik yapmışım gibi. Üstelik ben şu an yeryüzünde bile değilim ki.

Herkes etrafımda ama benim aklım hep onda. Hep onu arıyor gözüm, biri önümü kesse görmek için türlü manevralar yapıyor başım. Ah esmer çocuk, baktıkça sana başkalaşıyorum. İçim haykırıyor; bırakın, bırakın beni de biraz onunla kalayım, bırakın biraz sadece ona bakayım, susun biraz Allah aşkına, biraz bebeğime odaklanayım. Neden korkar insan susunkluktan, korkmayın, bırakın biraz hep beraber sessiz kalalım. Oda kalabalık, insanlar meraklı, hemşireler çok telaşlı. Ne olur telaşınızı biraz azaltın, atın içinizdeki; illa konuşmak ve illa koşturmak gerektiği gibi saçmalıkları da biraz yavaşlayın. Bebeğim geldi dünyaya, Canım dünyada, yaşamımın en büyük hediyesi burada, ne olur bırakın da biraz ona odaklanayım.

Esmer çocuğu Canım ile eşleştiriyor muyum emin olamıyorum ama ona baktıkça sanki onu sıfırdan ve büyük bir kuvvetle seviyorum. Ama bu ana, bu odaya, bu yaşananlara yabancılığımı atamıyorum. Çok uzak herşey bana. Bu çocuk bana hem çok uzak ama hem de çok yakın. Emzirmek uzak, annelik uzak! Sanki hazır olmadığım bir dünyanın içine düştüğüm tuhaf bir rüyadayım. Sanki bana ait olmayan, hazırlıksız yakalandığım bir oyunun ortasına bırakılmış bir garibanım. Dokuz aylık ağır giden süre bile yetmemiş meğerse analık duygusunu kazanmama. Garipliğimi içimden atamıyorum.

Başım ağrıyor, bedenim kendini uykuya vurmak istiyor. Esmer çocuk koynumda, benden daha kolay alışıyor bana ve yeni dünyasına. Dünya değiştiren o ama sanki yer değiştirmişiz biz onunla. Sokulmuş öylece uyuyor benimle rahatça. Gözlerim ağırlaşıyor, uyumak istemiyorum. Benim esmer çocuğa bakmam lazım, bu yeni yaşama, bu yeni ortama alışmam için uyanık kalmam lazım. Göz kapaklarım ağırlığa direnemiyor ve kapanıyor. Odada kalabalık azalıyor, sesler kısılıyor geriye minicik bir bedenin bedenime verdiği muazzam sıcaklık kalıyor. O sıcaklık koca bedenime geçiyor ve her hücreme yayılıp içimi tatlılıkla ve daha önce tanışmadığım bir hoşluk ve hazla ısıtıyor. Mutlulukla uyuyorum, uyuyoruz.

25.

Sıklıkla uyanıyorum. Uyandıkça esmer çocuğa bakıyorum. Baktıkça sevdalanıyorum. Sevdalandıkça uyuyamıyorum.

Hemşireler geliyor, gene hepsi telaşlı. Doktorum geliyor o hepsinden de telaşlı. İlaçlar veriliyor, emzirme kontrol ediliyor, neyse ki bu kez doktorum durumdan memnun kalıyor. Bana da birazdan kalkıp yürüme denemesi yapmam söyleniyor ve doktorum eteği ve önlüğü uçuşacak denli hızla gidiyor. Hemşireler beni kaldırmaya davranıyor. Gene her türlü komutu kusursuz bir robot gibi uyguluyorum. Ağrılara, sancılara, sızılara aldırmadan ne deniyorsa cengaverce yapıyorum. Kalkıyorum, yürüyorum. Hemşireler şaşakalıyor. Ağrı eşliğiniz ne kadar da yüksekmış, hemen de kalktınız, diyorlar, ben de şaşıyorum. Yapamayacağım birşey miydi ki benden istediğiniz, bense yapmam gerektiğini düşündüğüm için kendimi zorlamıştım, diyorum. Yürümem çok iyiye işaretmiş, bu demektir ki daha çabuk iyileşecektim. Eh, o halde daha da yürümeli. Koridora çıkıyorum. Görenler şaşıyor. Normal doğumda bile aynı günde kalkmak zordur, sen nasıl kalktın birkaç saat içinde yahu, diyorlar. Bilmiyorum.

Hayatımın her döneminde komandovari oldum, bu hal bana yabancı değil. Ben buna şaşmıyorum. Ama sebep sırf bu hal de değil. Bu kez başka şeyler var işin içinde. Ağrıyı, sancıyı bir kenara iten, dahası onları uyuşturan ve hissettirmeyen. Yeniden yakalandığım birşey. Hayatta bir kez oluyor denen birşey ve ben şu an ona ikinci kez yakalanıyorum. Dünyanın en kesin mucizesini yaşıyorum; aşık oluyorum. Evet, hatta hayatımda ikinci kez ikinci bir esmer çocuğa aşık oluyorum. Biliyorum bu duyguyu. Aşk bu! Herşeyin önüne geçen, karşısına, yanına, ötesine berisine takılan ne varsa önemsizleştiren kuvvetli aşk bu. Bunun için hissetmiyorum ağrıyı sancıyı. Ben bağ kuramıyorum diye veryansın ederken, meğer aşkla dolmuş, aşık olmuş ve çifte armağana boğulmuşum.

Alper koluma giriyor. Beraber yürüyoruz. İkimizin de yüzünde ilk günlerden beri sık sık yüzümüze oturan o gevrek ve gevşek gülümseme beliriyor. Hani içimizin yepyeni duygularla tanıştığı, bu duyguların getirdiği coşkuyla kaynadığı ve heyecandan yerimizde duramadığımız o ilk günlerin yüzümüze yerleştirdiği müzmin gülümseme. Hani içten gelen heyecana dur diyemeyen bizden azade gevşeyen kaslarımızın kontrolsüzce oluşturduğu gülümseme.

Alper de aşık esmer çocuğa, biliyorum. Zira onun bu halini de tanıyorum. Yerinde duramamasından, hop oturup hop kalkmasından, heyecanından, hızlı hızlı atan kalbinin yüzünde oluşturduğu pembelik ve canlılıktan ve uzaklara dalan mutlu bakışlarından.

İçim sınımsıyacık. Dönüyorum Alper'e:

-Alper, adı AŞK olsun mu, hı ne dersin?

26.

Yüzümdeki gevrek ve gevşek gülümseme ilk günün neredeyse tamamı boyunca devam etti. Gecem yarı uykulu, yarı uyanık geçti. Hemşireler girip çıkıyordu odaya, ilaçlar verip, iğneler yapıyorlardı boyuna. Tansiyon ve ateş ölçümleri vardı bir de her seferinde. Aşk yatıyordu koynumda ara sıra. Ağlıyordu bazen. Normal sanıyordum hepsini. Ağladıkça emzirmek gerekiyordu, ya da altını değiştirmek. Neyse ki tüm işlere ilk gecedan koşturma deliliğini göstermiyordum. Sadece hakiki bir uykuya geçmekte sorun yaşıyordum. Bu heyecan iğnelere, ilaçlara, ağır kesicilerin verdiği gevşeme ve rehavete rağmen beni uyutmuyordu.

İkinci gün gene hastaneydim. Koridorları arşınılıyordum boyuna. İyileşmem gerekiyordu. Zaten iyi de hissediyordum. Akşam oldu. Önceki gece yakınlarımızdan biri ile Alper rekafatçı olarak kalmıştı ve bebeğe ortaklaşa bakmışlardı. Ama bu akşam yalnızdık. Bunu tüm acemiliğimize rağmen iyi birşey sayıyordum zira harala güreleden ve başkalarının bizi çekip çevirmesinden dolayı bir türlü olayların derinine inemiyor, durumumu içimde hissedemiyor ve yüzeyde kalmaktan kurtulamıyordum. Üstelik yıllarca yeni yetme anneliğin abartısından ve görmemiş hal ve tavırlardan içten içe ve hatta bazen dıştan da veryansın eden biri olarak, şimdi aynı duruma düşmekten korkup çekingenlik gösteriyor ve çoğunlukla kaskatı kesilmiş halde , hatta soğuk bir anne görünümünden kendimi kurtaramıyordum. Kaldı ki yoğun kalabalıkta görüşüm bulanır benim, hislerim karışır, kendimi de hislerimi de anlamak ve ayıklamak için yalnızlığa ihtiyaç duyarım. Yeni duruma adapte olmanın en iyi yolunun birazcık yalnızlık olduğundan emindim, ne de olsa kendini bilen biri ydim. Ancak heyhat! Tecrübe etmediğim bambaşka bir hayatın içinde olduğumdan hala ve hala haberdar değildim. Maharet sanıyordum bu yalnızlığı.

Yalnızlık ilk etapta sahiden de iyi geldi. Etrafımızı saran bulanıklık gitti, sisler azaldı, görüşüm açıldı ve içinde olduğum gerçeklik tüm muhteşemliğiyle açığa kavuştu. Hücrelerime dek nüfuz eden gepegerçek bir mutluluk tüm berraklığıyla ortaya çıkmıştı. Aşk, ben ve Alper harika bir aile olmuştuk. Birbirimizi sarıp sarmalıyor, sessiz ama derinden gelen bir sevinçle devamlı şekilde gülümsüyorduk. Üstelik yalnız olduğumuz için de istemsiz ve kaskatı değildi gülücüklerimiz zira tutmaya uğraşmıyorduk.

Ben gene uyumadım, uyuyamadım. Bu müthiş saadet, bu sonsuz gibi gelen bahtiyarlık beni uyutmuyordu. Fiziksel tüm sıkıntıma, kısıtlı ve acılı hareket kabiliyetime rağmen ayakta her işle ilgilenir olmuştum. An geldi, Alper şu cümleyi kurdu; Ah canım iyi ki kalktın da ben rahatladım, ve ardından uyudu. İşte hem deli hem ahmak anneliğimin başlangıç noktası tam burası olmuştu. Zira o akşamdan beri kendi rızamla, bile isteye Alper'in elinden ebeveynliğin tüm hammalığını alarak yıllarca sürececek boş cengaverliğimi ve gereksiz komando anneliğimi başlatmış oluyordum. O günden bugüne sürececek çatışmalarımızın kaynağı da gene bu noktaydı. Ameliyatlı birinin nöbeti devralıp ortalığa düşmesi ve bu görevi hiç dert etmeden kendiliğinden üstlenmesi elbette tüm yılların rotasını belirleyecek kilit nokta olacaktı. Nitekim biri kendiliğinden görevi devraldı mı, ötekinin keyifle çekilmesi hatta giderek göreve pek meraklı kimsenin sırtına birkaç görev daha koyması pek olağandır bu hayatta, değil mi? Ancak o sırada Alper'e azıcık bozulmak dışında pek de aldırış etmiyordum. Zira aşka düşmüştüm ve geride kalan herşey önemsiz bir teferruattı. Ve ben hala sancılar içindeyken gevrek gevrek gülüyordum.

İşte tam o esnada benim gevrek gülüşümü ve Alper'in tatlı uykusunu bölen önemli birşey oldu. Bebeğimiz durup durup ağlama krizine giriyordu. Pırpışlama, emzirme, gaz çıkarmaya çalışma,

alt değiştirme sözün kıyası bebeği sakinleştirmek adına okuduğumuz, bildiğimiz, önerilen hiçbir yöntem işe yaramıyordu. Bizim bebekle aynı gün, aynı şekilde doğan 3-4 bebek daha aynı kattaydı ve bu odalardan çıt çıkmazken bizim odadan tonu giderek artan ağlama sesleri duyuluyordu. Aslında çok sonra anladım ki o gece anneliğimin sistematığını belirleyecek dönüm noktaları ile doluydu. Bu noktalardan biri de bu ağlama kısmıydı ancak o ilk acemilik, telaş ve en önemlisi tecrübesizlik içinde bu durumun farkına varmam mümkün görünmüyordu. Görmem için yılların geçmesi gerekiyordu.

Bebeğin krizsel ağlamaları devam ediyordu. Hemşireler apar topar odaya dalıyor, neler olduğunu soruyor biz şaşkınca birbirimize bakıyorduk. Bebeği derhal odadan alıyorlar ve sus pus vaziyette geri getiriyorlardı. Anlamıyorduk, hiç birşey anlamıyorduk. Herhalde bir bildikleri var diyorduk, ya da olsa olsa sakinliklerinden sebep bebek de sakinleşiyor diyorduk. Ne de olsa ben de, Alper de acemiydik ve gergindik ve bebek de bu gerginliğimizi hissedip ağlıyor diyorduk.

Gece sayısız ağlama krizi ile devam etti. Sayısız kez hemşire telaşla odaya girdi, sayısız kez ortalığı birbirine katan bebeği aldı ve sus pus geri getirdi. Bir keresinde sordum, Allah aşkına bizim bilmediğimiz ne var, ne yapıyorsunuz da susuyor bebek, sırrı nedir bu işin bize de söyleyin, dedim. Cevap, sakinleştirmek ve pışpışlamakmış bebeği. Çok inandırıcı gelmedi ama eh peki dedim. Çok sonra öğrendim ki mama verdikleri için susuyormuş bebecik. Ah, ben o acemilik içinde nerden bileyim.

Sabah oldu, zordu ama hiçbir zorluk bana koymuyordu. Sanki herşey sinek vızıltısı gibi yanımdan öylece geçip gidiyordu. Ve ben hastanede fotoğraf çektiren kırmızı saç bantlı, bakımlı, makyajlı annelikten çok uzak, gözler kan çanağı, saç baş elektrik çarpmış gibi tülerik ve dağınık ama kesinlikle gülümser vaziyette, şaşkın ördek misali etrafta dolanıyordum.

.

27.

İki kişilik telaşlı çıkıştan sonra üç kişilik nisbi sakinlikle eve giriş, kalabalık, Kış mevsimi olması sebebiyle sonuna kadar körüklenen kombi ve içerde delice bir sıcaklık, hararet ve kalabalık, kaynama ve buharlaşma hissi, çıldırma belirtileri... İçime yavaştan yavaştan yerleşen vahşi hayvan emareleri... Pişen ağır yemek kokuları, yüksek sıcaklık, kalabalık, minicik odaya doluşan kadın, erkek, yaşlı, çocuk, bebeğin üstüne üşüşen sayısız kafa, yoğunluk...Lohusa kelimesinin irrite edici etkisi.. A, Lohusa şerbeti yok, diyen evin telaşlı sözleri.. Yahu ne şerbeti, havaya uçacağım başıma vurdu loğusa anomalisi, diye hönküren iç sesim... Sanki tamammış gibi de tüm seremonim, bir şerbetim eksikti benim. Lohusalık anomalisinin hissedilir yükselişi... hararet ve kalabalık... içimdeki vahşi hayvanla yüzyüze tanışıklık... Aşk...

“Alper, sen çok yoruldun yavrum, biraz uyu, dinlen de bebeğe ben bakayım” diyen bir başka anne ve kulağımdan bir daha hiç çıkmayacak olan cümle, kendimi sokak kedisi gibi önemsiz ve değersiz hissedişim, ameliyatla doğum yapmış ve üç gündür uyumamış henüz anne olmuş bir annenin yorgunluğunu farkedemeyen, bir başka anneye derin içlenişim, Alper’in cümlelerin benim üzerimdeki etkisinden uzakta hali, kızışım, yabancılar elinde kalmış gibi burkuluşum ve yalnızlığım, bir daha geçmeyen kırgınlığım, en ihtiyaç duyduğum anda nazımı tek çekecek insandan; annemden yoksun oluşum, el kızı hissi, belki normal zamanda üstünde çok durmayacağım bu cümleyi takıntı yapışım ve bu takıntıyı fazlaca ciddiye alışım, kendimi kendimden bunaltışım, farkında değil diye Alper’i bunaltışım, Aşk; ona odaklanamayışım, kalabalık ve hararet, sıcaklık, sıcaklıktan zaten hiç hazzetmeyen bünyemin kaynama hissi,

lohusalık anormalliği ile çığırından çıkışım, içimdeki vahşî hayvanı dizginlemeye gelen edepli yanım, tüm bunaltımı içimde yaşayışım, Aşk, onunla teselli buluşum ve susuşum.

Derken giden kalabalık. Kapanan kapı ile gelen sessizlik ve huzur!

Aşk uyuyordu yatağında, biraz ona baktım. Salona geçtim, perdeleri ve pencereleri ardına dek açtım. Ilık bir duş yaptım. Hararet yapmış bedenim serinledi, hararettten sigortaları atan zihnim sakinleşti. Huzur buldum. Koltuğa uzandım ve sessizliğin şarkısını dinleyerek kısacık, mutlu bir uykuya daldım.

O günden sonra ömrümün en huzurlu, en saadet dolu birkaç gününü yaşadım.

28.

Evimdeydim... Şükürler olsun ki el kızı psikolojisinden kurtarmıştım kendimi. Şimdi daha kendinden emin, daha özgüvenli bir anne görünümündeydim. Aşk yanıbaşımnda, çoklukla kucağımdaydı. Kokusu ve sıcaklığı baş döndürücüydü, öyle ki elimden bırakamıyordum onu. Tek uyuduğu zamanlar başka şeylerle ilgileniyordum, onun dışında önüm arkam sağım solum kısaca tüm yönüm o olmuştu. Bazen uyuduğunda bile bir süre sadece onu seyrediyordum. Ah, Aşk bambaşkaydı. Seviyordum onu, iliklerime dek hissediyordum içimdeki bu yoğun duyguyu.

Ne zaman uyusa, onun ılık ve tatlı nefesi eşliğinde kendime küçük mutluluk seremonileri hazırlamaya başlardım. Öylesine keskin bir mutluluğun içerisindeydim ki açılan ameliyat dikişlerime dahi aldırılmaz, ev işlerine koyulur, etrafı iyice toparlardım. Şayet ev temiz ve derli toplu ise odalarımın içinde huzurla gezecek ve bu esnada ruha da iyi gelecek naif ve manalı müzikler açardım. Çoğunlukla hamilelikten beri dinlediğim ney müziğiydi açtđım. Kıştı ve kışın güneş tam karşımda, pencereden bana göz kırpan denizin ufuk çizgisinde batardı. İkinci güneşinin tatlı ışığı ile evim daha da sıcak bir iklim kazanır, içim sonsuz sandđım bir hazla dolar, dilimde şükür duaları, kalbim Aşk ile coşar, taşardım.

Bazen Aşk uyanırdı, ağlardı. Sakindim o zamanlar, sakince ihtiyaçlarını giderir ve kucağımda onunla birkaç metrekairelik minicik odada gezmeye çıkardım. Bazen pencereleri açardım, martıların, akşam kuşlarının sesleri içeriye dolardı. Evimde gezinen tatlı ikinci güneşi ve onun kızıl-turuncu, sıcak ışığı, dışarıdan gelen deniz kokusu ve akşamı selamlamaya hazırlanan martıların çığlıkları, içeride alan enfes ney sesi ile birleşir, evim halelenir, dünya halelenir, ben, kucağımda sımsıkı tuttuğum Aşk yani biz, ötelerden öte bir dansa başlardık. Dans dediğim şey sanki doğal gelişen bir Sema'ydı bilmiyorum, bildiğim tek şey o an herşey kusursuz ve herşey muazzamdı.

İşte ilk onbeş günlük süre bu güzellik içinde aktı gitti. Ben iyiydim, bebeğim iyiydi, Alper çok çalışmasına rağmen iyiydi. Kayınvalidem ile ablam yemekleri yapıyordu üstelik, bu benim için tam bir nimetti. Dikişlerim mi açılmış, pansumanlar mı yapılmış, ağrım mı sızım mı varmış, uykusuzmuşum aman ne gammış! Sanıyordum ki, hayatım hep bu kusursuzlukta gidecekti, sanıyordum ki çocuk büyötmek böylesi basit birşeydi, sanıyordum ki tıpkı kitaplardaki gibi minimal özömlerle uyum içinde ilerleyecekti günlerim... Geçmedi, geçemedi, gene yaşamadan bilemeyecektim.

29.

Alışayazdığım yeni döngümde, henüz körpecik olan anne-bebek ritüelimde kendi halime bırakılsam huzurlu ve kesinlikle mutluydum. Ama olmuyordu. İlki evde yalnız kalmam kesinlikle doğru bulunmuyordu zira al basması, ot çıkması, kıl dönmesi türünden onlarca uygunsuz ve korkutucu hikaye vardı. Bu türden efsaneleri daha önceden de duyuyordum ancak tek kelimeyi bile cımbızlayıp en fantastik kurgulara giren oyuncu zihnimden haberdar olan ben, kendimi herşeyden özellikle uzak tutuyordum. Ne bu türden okumalar yapmışlığım vardı, ne de bu tür konuşmalara katılmışlığım. Ancak tüm bu çabalarım şu an hiç birşey ifade etmiyordu zira ben zihnimden uzaklaştırdıkça konu illa ki bana ulaştırılıyordu. Ne yazık ki insanların böyle bir zaafı vardı, korkutucu, insanın içine vehim düşürecek konuları neden bilmem sözde yardım adı altında anlatmaya bayılırlardı. Belki de bu yüzden zor olmasına rağmen yalnızlığa razıydım. Zira ürkeceğimi bildiğim nice şeyden fersah fersah kaçan ve buna rağmen kulağıma çalınan üstünkörü cümlelerden bile devasa hikayeler üretebilen hayalperest ve deli zihnim ve zaten pek de normal sayılmayan halimle konuyu deşme gafletine düşsem muhtemeldir ki korkudan ölecek duruma gelirdim.

Kendimi iyi hissetmek adına, batıl ve rahatsız edici nice şeyi zihnimden de, evimden de uzak tutmak adına sürekli dualar okuyordum. Beni teskin eden tek şey bu oluyordu. Ama bu da kabul görmüyordu:

-Yalnız mısın evde?

-Evet?...

-Yalnız kalma, lohusanın yalnız kalması iyi değildir.

-Niye, cinnet mi geçirir? Neyse...

-E... kalma işte... Bir de çatallı iğne tak bebeğe, kendine...

-Niye? Neyse.. Sorun yok, bol bol dua okuyorum.

-Dua mı?!... E, ama lohusa dua okuyamaz ki?

-Niye? Neyse... Haaa.. neyse... Ezberimden okuyorum.

Oysa duaya ihtiyacım vardı. Yaşam dediğim şeyin benim için yeniden biçimlendiği ve benim de bir başka yaşamı; elimdeki minicik bir canı büyük oranda etkileyeceğim bu dönemde iyi sözlere, iyi telkinlere ve iyi düşüncelere her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı. En son ihtiyaç duyacağım şey ise hem gerilimli, hem de korkutucu sözler ve bunların getirdiği olumsuz duygulardı.

Çoğunlukla yalnızdım evde. Alper o dönem gece de çalışıyordu, duadan başka tutunacak hiç birşeyim yoktu. Konuyu tam olarak deşmekten ve öğrenmekten çekiniyordum ama sanırım lohusanın çıldırmaya meyli oluyordu ve bunu savuşturmanın yolları da sözümona bu türden absürt yollardı ve dua etmekse sakıncılıydı. Hayır, bunu kabul edemiyordum, ben asıl dua etmezsem çıldıracaktım. Nitekim kendimi kendime bıraktığım zaman büyük bir boşluğa düşüyordum.

İsmiyle bile barışık olmadığım, ne menem şeydi şu lohusalık! Doluya koysam almıyor, boşa koysam dolmuyordu, anlatılan zırvalara bakılırsa, sanki onun içindeyken kurtuluş yoktu, selamet yoktu, esenlik ve ferahlık da yoktu. Bu dönemin kendine has sıkıntıları vardı, bu tartışılmazdı ancak sıkıntının yanında çoğunlukla hazzın da, huzurun da alası vardı sadece buna her zaman izin verilmiyordu. Bence lohusa lohusalıkta anlatılan onlarca hikayenin yaşanmış olmasından değil, bu çapraşık, sıkışık ve bulanıklıktan cinnet geçirir hale geliyordu. Ve kimseler ne yapıyorum ben demediği için, hatta bazı olumsuz insanlar bunları keyifle lohusanın kulağına fısıldadığı için bu efsane dilden dile dolaşüyor ve asırlar geçse de, toplumlar kuvvetle gelişse de etkisini kaybetmiyordu. Sonra da iş başka şeylerin sırtına yükleniyor ve insanların zevzekliğinden gelişen şeyler -kara mit- olarak geleneksel yahut modern, okumuş yahut okumamış farketmeden her kadının içinde kabus gibi yaşamaya devam ediyordu. Ve sanki sırasını savan sırası gelmiş olana bu kabusu zevkle aktarıyordu.

30.

Elbette Lohusa anomalisi bir gerçektir. Herşey zırva söylentilerden ibaret değildi. Ki çok huzurlu ve mutluluktan kanat takıp uçtuğum ilk günlerde anormallikler hiç beklemediğim bir anda tepetlak edebiliyordu beni.

Doğumdan sonraki ilk haftaydı. Karnımda bildik bir hareketlenme oldu. Yaklaşık son 6 aydır biliyordum bunu; minik kelebeklerin kanat çırpışına benzer bir kırırtı. Duyduğum an derhal dikkat kesildiğim, içimi sıcacık yapan tatlı ve ılık bir kırırtı. Önceleri anlayamadığım, bazen ayırdına varamadığım ama sonradan müptelası olduğum o canım bebek kırırtısı. Gene dikkat kesildim, gene dinledim o sesi. Önce gülümsedim, ancak an geçtikçe gülümsemem değişti, hislendim ve çok içlendim.

Aşk yanıbaşımdaya yatağında uyuyordu, bu kısımda sorun yoktu ama dokuz ay boyunca birlikte yaşadığım canımın içi Canım artık karnımda yoktu. Duyduğum kırırtılar ve sesler ondan gelmiyordu. Karnımda koca bir boşluk vardı ve tüm duyduğum basit ve ruhsuz bağırsak uğultularındı. Bu duygu fena halde içimi yakmıştı. Gözlerim dolmuş, ardından hıçkırığa hıçkırığa ağlamıştım. Ve uzunca bir süre ne zaman karnımdan o ses gelse, içimde büyük bir boşluk, büyük bir yangın oluyor ve krizsel biçimde ağlamaya tutuluyordum.

İlk haftanın bitiminde kontrol için hastaneye gitmiştik gene. Doğumdan sonra ilk kez eski dostum ultrason cihazıyla karşılaşacaktım. İçimde eski heyecan yoktu zira Aşk yanımda duruyordu. Sadece meraklıydım; O iyi miydi, sağlığı yerinde miydi, ilk kez dışarı çıkıyordu, problem olur muydu vesaire üzerine. Derken doktor beni de muayeneye aldı. Bebek Alper'le içerde duruyordu. Gene yattım, gene doktorun asistanı karnıma o sevimsiz ve soğuk jeli sürdü, gene cihaz açıldı ve doktor aleti karnımda gezdirmeye başladı.

Nedir, ne değildirin farkında değildim, durumumun üzerine hiç düşünmedim. Sadece gene ilk günkü saflıkla ekrana bakıyordum. Gene, bir yerde bir gökte ve gene gülümser vaziyetteydim. Ancak birden gülümsemem değişti zira doktor aleti karnımda gezdirdikçe görüntü de bir farklılık olmuyordu. Filmim durmuştu, ömrümün en güzel ritmi, en harika şarkısı susmuştu. Kalp atışları yoktu, hayatımın filmi yoktu, karnımda sadece büyük, kara bir boşluk kalmıştı.

İçimde bir yıkım oldu, boğazım düğümlendi, konuşamadım, doktor ne dedi hiç dinleyemedim. Biliyordum Aşk yanımdaydı, şükürler olsun sağlıklıydı ve herşey yolundaydı ama içimdeki bu yanmaya engel olamıyordum. 9 aylık birlikte yaşam serüveninin, canımın ta içinde devam eden o canım birlikteliğin son bulduğunu farketmem kuvvetle içimi yakıyordu. Yalnız olsam gene hıçkırığa ağlardım ama şimdi kendimi tutuyor ve gözyaşlarımı içime akıtıyordum. Garip, çok garip bir haldeydim ve bunu ben bile anlayabiliyordum.

31.

Eve girdiğim ilk gün içime mayası düşen lohusa anomalisi beklenenin aksine yalnızlıkta değil kalabalıkta yakalıyordu beni. İnsanların gözünün üstünde kaşın var minvalindeki tüm arızalar zihnimde hikayesiye vuku buluyor, olmadık şeyden mesele üretiyor ve aptal bir zırvayı uzattıkça uzatıyordum. Evet, etrafımda anormallikler de oluyordu, bu da bir gerçektir ama normalde, adam sende, diyeceğim nice şeye bunca takılmak, insana ve davranışlara sarmak meselesiydi şimdiki. Üstelik öylesine büyük bir ciddiyetle yapıyordum ki bu işi, sanırsınız o zırvalar hayatım boyunca benimleydi ve tüm meşgalem de onlarla hasbihal etmek, ardından kendimi yemektir. İşin kötüsü yaşadığım zırvayı anlamak, abartımın farkına varıp da hayata normal pencereden bakmak için epeyce süre geçmesi gerekti. O süreye dek de, özellikle ilk evrede zırvada zirve yaptığım söylenebilirdi.

Yeni dünya gene bir takım değişikliklere zorluyordu beni, bebeği de ha keza, ama işin ilginç eski tanıdıklarımı, arkadaşlarımı dahi değişime ayak uydurmak zorunda bırakıyor ve hepimiz için direniş sancıları yaşanıyor. Öyle ki hamileyken pek yakın olduğum hamile ama henüz doğurmamış arkadaşlarımla bile ciddi bir biçimde ayrışırıyordum.

Serpil ve Esra üniversiteden tanıdığım, henüz bekar olan iki yakın arkadaşımı. Beni ve bebeği ziyarete gelmişlerdi. İlk zamanlar her iki taraf için de herşey eski akışında yaşanır gibiydi. Bebeği sevip, seyredip, iki agu yaptıktan sonra, gene eskiden olduğu gibi, ciddiyetten uzak, birbirimize takılarak, şamatalı sohbetler ediyorduk. Sanki ortamda fark olarak sadece fazladan bir bebek vardı. Bebek uyanık ve keyifliyken, uyurken, altı temizlenirken bile kısmi bir uyum vardı şimdiki zamanla eski zaman arasında. Ancak ne zamanki bebek ağlamaya başladı, hele ki ağlamanın ardından gelen emzirme zamanı ile ayrışma keskin bir hal aldı. Üstüme yalnızken yapışmış olan hülyalı huzur hali şimdi büyük bir sıkıntıya dönüşüyordu. İlk sohbeti bırakmak istemiyordum, eskisi gibi güle oynaya sohbette kalmak istiyordum, ikincisi arkadaşlarım sohbetin bir anda garip bir ağlamayla bölünmesine adapte olamıyor ve hala aynı düzende sohbete devam etmeye çalışıyordu, ama bu sırada bebek madden ve manen kesinlikle doymak, doyurulmak istiyordu. Herşeyi idare edebilirdim ama kız kıza çocukça her türlü şamatayı yaptığımız arkadaşlarımızın yanında bırakıp gırgırı şamatayı, oldukça ciddi ve koca bir kadın edasıyla, henüz içine giremediğim anne figürü ile bebek emzirmek çok başka geliyordu bana. Yapamıyordum, sanki o eylemle onlardan tastamam kopmuş olacaktım gibi hissediyordum. Aramızdaki o yakın, sıcak ve en önemlisi eşit bağ kopacak diye korkuyordum. Üstelik kendim bile bedenimin yeni halini yadırgıyorken, başkalarını beni yadırgayacağına kesin gözüyle bakıyordum. Bir süre eveleyip geveleyerek, bebeği türlü hareketlerle oyalarak atlatmaya çalıştım bu evreyi ancak Aşk istediğini almak istiyordu. En sonunda Esra -sanırım bebeği emzirmen gerek- diyerek ilk kırılmaya neden olan sözleri ağızından çıkardı. Evet, olabilir diyerek utana çekine emzirdim bebeği. Yaşarken gördüm ki, kızlar benden daha rahat ve uyumlulardı sadece ben kabullenmekte zorlanıyordum yeni durumu. Düşünmek yaşamaktan daha zordu ama herşeye rağmen bu evrenin sonrası bende

suskunluk oldu. Kendimi, durumumu, bebeğimi, yeni dünyamı ve yeni halimi garipsediğim bu an ne ilk ne de son da olmayacaktı.

İlk gezme ziyaretimizi yapacak ve maaile ağabeyimin evinde toplanacaktık. Başlangıç gene pek güzeldi; bebeğe müthiş ilgi, sevgi, agular vesaireler ile geçti. Ben de gene eskisi gibi evin genç kadınları ile neşeli ve tatlı sohbetin keyfine bırakmıştım kendimi. Erkekler ise her zamanki gibi işler, teknolojik girişimler ve fırsatlar üzerine hararetle bir tartışmaya girmişti. Aşk uyuyordu ve biz Türk kahvesi içiyorduk. Kahve ile muhabbet seremonisinin hazzı hücrelerimde dolaşıyordu, keyfediyordum. Rehavet içinde koltuğuma yayılmışken bebeğin ağlama sesinin geldiğini söyledi evdekiler. Keyfimi bozmaya hiç niyetim yoktu; Alper, sen bakıver bebeğe bir zahmet, deyip koltukta hafifçe kaykılıp, ardından yerime daha da yayılarak oturdum. Sanıyordum ki, bu eve önceki gelişlerim gibi olacaktı. Ve daha beteri sanıyordum ki, önceki yaşamımdaki gibi; ortamdaki bebek sevilip oynanan, iki agu yapılan ve ağlayınca sahibine devredilen birşeydi. Ancak elbette yanılıyordum! Bu bebek başkasının bebeği değildi, bizzat benimdi ve ağladığında devredilecek anne de benden başkası değildi.

Alper bir süre bebekle haşır neşir oldu. Ancak ağlama sesleri bitmiyordu. Hala işin içeriğinin farkında değildim, hala bir başkasının problemi çözeceği beklentisindeydim. Alper içeri girdi; altını temizledim ama sanırım acıkmış, dedi. Ben etrafıma bakındım, sanırım doyma ve doyurma eyleminin bana denk düşen realitesini bir türlü kavrayamıyordum. Evdeki bebek-anne-yalnızlık döngüsü bir ritüele bağlanmıştı, bedenim ve zihnim bu ritmi iyi de tutturmuştu ama ne zamanki evden çıktım, ritim de ritüel de fena halde bozuldu ve ben çocuksuz günlerime geri koyuldum. Oysa ortadaki bebek benimdi, ben anneydim ve bu bebek süs bebeği değildi, doğal olarak doğal ihtiyaçları vardı. Afallamış, yadırgamış ve yadırganmış olarak telaşla yerimden kalktım, bebeği kucağıma aldım. Tutuşum bile eğretiydi, garipti, içim garipçeydi. Elimde bebeği evirdim çevirdim, salladım oynadım, susmuyordu. Besbelli acıkmıştı ama emzirme eylemi şu durumda bana çok uzaktı. Alper içeri girdi, neden bebeği emzirmedeğimi sordu, öylece bakakaldım, cevabım yoktu. Kimse anlamıyordu, ben dahi anlamıyordum. Üstelik içimde bir başka duygu daha vardı, vicdan ve kendine verip veriştirme duygusu. Bir de onunla uğraşıyordum. Bildiğim anne kalıbı; çocuğu için ölebilen anneydi, böyle biliyordum ama emzirmeyi bile yadırgıyordum. Bu uzaktan duyduğum annelik türlerine benzemiyordu. Ya ben ucubeydim, ya insanlar başlarına böyle şeyler gelmişse de utançtan ve yadırganmaktan korkup bunları saklıyordu. Tuhaf hissediyordum.

32.

Kendi de hamile olan Asude ve onun pek aktif, pek neşeli arkadaşı Şeyma bize geldi. Beni ve bebeği görmeyi niyetleri. Ben gene yadırgıyordum yeni halimi ancak ilk yadırgamaları atlattıktan sonra nispeten iyiceydim. Şeyma'nın olduğu yerde sohbetler hep keyifli olurdu nitekim şimdi de öyleydi. Ancak zaman değişmişti, benim halim çok değişmişti. Sohbetler her ne kadar neşeli ve keyifli idiye de sohbete iştirak etmem giderek güçleşiyordu. Zaten bebekten sebep sık sık bölünmeler de yaşıyordum. İşin kötüsü çoğunlukla uykusuzdum ve sohbetleri takip etmem tümünden zorlaşıyordu.

Şeyma gene neşeli hikayeler anlatıyor, Asude ve ben dinliyorduk. Normalde Şeyma'nın her cümlesini keyifle ve ilgiyle dinleyen ve ah keşke biraz daha anlatsa, diyen ben ne yaparsam yapayım sohbeti tam olarak idrak edemiyor ve bir türlü konuya vakıf olup da doğru tepkiyi

veremiyordum. Gülünmesi gereken yerde somurtuyor, ciddileşmem gereken yerde gülüyordum. Bunu da kendi halimin ayırına vardığımdan değil, kızların yüzündeki anlamsız bakışlardan anlıyordum. Yorgundum ve vakit geçtikçe daha da yorgun oluyordum ancak kızlar durumumu bir türlü anlayamıyordu, hem ziyareti uzatmaya ve hem de anlatmaya devam ediyorlardı. Sohbetin bir yerinde uykusuzluktan gözlerim kapanıyor, ben sözde başımı eğerek durumu kotarmaya çalışıyor ancak bir süre sonra başım düşüyor ve utançla kaldığım yerden dinlemeye devam ediyordum.

Vakit geçtikçe perişanlığım artıyor ve o eski keyifli sohbetler şimdi işkence halini alıyordu. Ara sıra bebeğe bakacağım bahanesiyle odaya giriyor, iki üç dakika kestiriyor gene sohbele katılmaya çalışıyordum. Üstelik bebeği emzirince eşsiz derecede tatlı bir uyku da bastırıyordu. Durumum kurtarılamaz bir hal almıştı ve kızlar bunun farkına bile varmıyordu. Benim gibi onlar da yeni dünya, yeni düzene uyum sağlayamıyorlardı. Ben lohusalığı ilk kez tecrübe ediyordum, onlar lohusalık çeken bir arkadaşla olmayı. Onlar da bilmiyorlardı bu halin sıradışılığını, bu yüzden benden eski performansımı beklemeleri de doğaldı. Ama yazık ki eski benden geriye; zihni dağınık, görüşü bulanık, bedeni pörsümüş ve yorgun bir kadın kalmıştı. Ve ne yazık ki eskisi gibi sabahtan akşama dek süren ziyaretler şu anki halime hiç de uygun düşmüyordu. Demek lohusa ziyareti az olmalıydı, bunu da tecrübe ediyordum.

En son bebeği emzirmeye gittiğimde uzunca bir süre gelmemiş olmalıym ki içerden Şeyma'nın bana seslenen sesini duydum:

-Aşkolsun! Kırk yılın başı sana geldik, sen gidip içerde uyuyorsun? Bebek olunca sen de bazıları gibi arkadaşlarının papucunu dama mı attın?

İşte bu sözler beni can evimden vuruyordu, tanıyordum bu sözleri. Hayır, ben de o bahsettiğim arkadaşlarım gibi yapıyor olamazdım. Derhal toparlanmalıydım; uykusuzluktan yanan, kan çanağı gözlerime, sapsarı kesilmiş soluk benzime, yorgunluktan harap ve bitap düşmüş bedenime rağmen çökmüş omuzlarımı yükselttim ve boynumu dikleştirip içeriye attım kendimi. Topladığım ilk enerjinin verdiği kuvvetle ve yapay da olsa özgüvenli yüksek sesimle haykırdım:

-Yo, ben öyle olmadım!

Ama bu kadarcık duruşu bile ne bedenimde ne de zihnimde sabitlemeyi beceremedim. Bir anda gene çöktü omuzlarım, bulanıklaştı görüşüm.

-Ya da öyle oldum! Dedim kuvveti kesilmiş sesimle.

-Ama bu hal bildiğiniz bir hal değil a kızlar. Tecrübe etmeden sarf ettiğim sözlerin, çemkirmelerimin hepsini geri alıyorum. Bence siz de geri alın. Hele sen Asude, yol yakırken tövbe et! deyip, hamile arkadaşımı işaret ettim. Şeyma sus pus olmuştu.

-İşin gerçeği; sizin tarafınızda henüz değişen birşey yok, ama benim hayatım tamamen değişti ve dağılmış durumdayım. Kafamı kaldıramıyorum, çok uykusuz ve bitişim, kusura bakmayın, dedim.

Neyse ki tam o sırada ablam geldi ve hadi sen git biraz dinlen, deyip odaya yolladı beni.

O gün anneliğin ilk önemli derslerinden birini tecrübe etmişim;

“İnsan denen mahlukat hiçbirşeyi yaşamadan bilemiyormuş bu yüzden yaşamadan konuşmak büyük bir zafiyet ve budalalıkmış. Ve, kişinin kendi eliyle kendi geleceğine atacağı en büyük kazıkmış yaşamadan ileri geri konuşmak! Zira o ahkamlar alemde deveran ederken illa ki konuşanın kafasına geçiyormuş. Hem de misliyle.”

Ve sahiden de neredeyse tüm anneliğim, önceki yaşamımda ötesini berisini hiç düşünmeden, ya hu bunu söylüyorum ama belki de bir fikrim yoktur, diye düşünme inceliğini ve edebini

göstermeden rahatça sarfettiğim onlarca çemkirmenin bedelini ödeyerek geçecekti. Ve tecrübe edeceğim en önemli şey de; havaya saldığımı sandığım ve masum birşey diyerek aldırmadığım onlarca sözün dönüp dolaşıp çocuklarım üzerinden başıma geçtiğine şahit olmakla geçecekti.

33.

Güneşli bir bahar sabahı. Aşk'ı alıp gezmeye götüreceğim ilk defa. Binanın merdivenlerinden iniyorum tatlı bir telaş ve heyecanla. Aşk yanımda, huzurum sonsuz. Yüzümde gene o gevşek ve yayvan gülümseme. Zaten ne zaman Aşk'la olsam, hele ki ona bakmışsam gülümser buluyorum kendimi. Dünya da gülüyor bana böyle zamanlarda, hayat harika!

Üstümde hamilelikten önce severek giydiğim elbisem var. Düğmelerim zor kapandı giyerken ama sığmışım bir şekilde içine, mutluyum pek ala. Ayağымda kadınsılıktan uzak, şekilsiz ama bir o kadar da rahat, dümdüz bir ayakkabı. Yüzümde makyaj yok, sadece cansızlığıma biraz renk gelsin diye az biraz fondöten. Açmayı, dağıtmayı, türlü şekillerde kullanmayı pek sevdiğim saçlarımı sıkı sıkıya toplamışım. Tek tel düşüp de rahatsız etmesin istiyorum. Zira emzirmenin verdiği hararetin ve lohusalığın getirdiği kasvetin üstüne bir de saç sıkıntısı düşmesin istiyorum. Hem ben saçlarımı toplamaya ta hamileliğimden beri alışmışım.

Eski zamanlara kıyasla çok bakımsızım. Aslında halim harap, görüntüm berbat! Ama bunlara aldırmayı aklıma dahi getirmiyorum. Aşk sarhoşluğu ile mecnun olmuşum, bir parça entari, bir gıdım saçın bu muazzam halin yanında ne önemi olabilir ki?

İniyorum merdivenlerden, eteklerim uçuşuyor, kalbim uçuşuyor, bulutlardayım... Kah konuşuyorum Aşk'la, kah şarkılar söylüyorum uydura kaydıra. Derken alt kattaki komşum çıkıyor kapıya, hayırlı olsun, diyor ve bebeği görmeye davranıyor.

-A, ne kadar küçük! Emzirmiyor musun ki, diyor?

-Yo, emziriyorum, diyorum ve hala gülümsüyorum.

Bir başka komşu seslere çıkıyor, o da tebrik ediyor ve o da bebeği görmeye davranıyor;

-A, erkek mi, diyor ve neden bilmem yüzünü buruşturup ekliyor:

-Neyse sağlık olsun!

O an ne demek istediğini tam anlayamıyorum, ama içimde bir burkulma oluyor, tuhaf bir sıkıntı içimi kaplamaya başlıyor. Yüzümde asılı kalan aptal gülümseme ise nedense hala devam ediyor.

Akrabamız olan bir başka komşum çıkıyor ortaya birden, bebeğe dahi bakmadan önce beni süzüyor:

-A, sanki hiç doğum yapmamış gibisin, göbeğin aynen duruyor, diyor.

İrkiliyorum, üstümü başımı çekiştirmeye başlıyorum, oysa ben tekrar ayaklarımı gördüğüm için epeyce iyi hissediyordum, şimdi göbek de nerden çıktı diye düşünürken afallıyorum. Kapanmayan düğmelerimi hatırlıyorum, sıkılıyorum. Gülümseme yerleşmemiş olsaydı keşke yüzüme, zira aslında içimde hiçbir gülcük hissetmiyorum. Bozuluyorum, hiç birşey diyemiyorum. Zaten ben

böyle; hem saklı ama hem de direkt saldırılarda ne yapacağımı hiç bilemiyorum. Sadece bir an önce oradan kurtulmaya bakıyorum.

Binadan çıkıyorum. Eteklerim pörsüyor, kalbim neşesini kaybediyor, bulutlardan hızla yere iniyorum. Gerçekliğin sert ve kuru zeminine çakılıyorum. Gülümsemem yerini durgunluğa bırakıyor. Aşk'la konuşmayı terk ediyorum, şarkılarım susuyor.

Sokakta bir iki anlamsız tur atıyorum. Aşk ağlıyor, sesi sokakta yankılanmaya başlayınca elim ayağıma dolanıyor ve eve geri kaçıyorum. Nefes nefese içeri giriyorum. Aynaya ilişiyor gözüm. Az önce evden çıkarken renksiz ama gülümser yüzüme dikkat kesilen ben şimdi gövdeme ama en çok göbeğime dikkat kesiliyorum. Evet, şişmanmışım sahiden, göbeğim de kocaman, ne de çirkinim diyorum. Bunalıyorum ve aynadan kaçıyorum. Zaten o günden sonra aynalarla bir daha barışmıyorum.

34.

Kapı çalıyor. Kayınvalidem, bir komşu ve bir akraba içeri giriyor. İşte o noktadan sonra taarruz şenliği başlıyor. İki üç kelam etmeden daha soruyorlar ardı sıra:

-Çalışmayı düşünüyorsun değil mi? Aman hemen çalışmaya başla kızım, ev kadını olma!

-Nasıl bebek uyuyor mu gece? Uyumuyor mu, oooo bu daha en iyi günlerin?

-Büyüdükçe dertleri de büyüyor kızım çocukların. Ah, ben neler çektim? Uykusu, gazı, kakası en güzel günleri.. Bugünlerin kıymetini bil!

Acemi anneyi anını yaşadığı kendi masum dünyasından ayırıp, ileriye dönük endişeye sevk eden sohbetlerin şehvetine kapılıyor tecrübeli anneler. Konu dallandıkça, sanıyorum benim yüzüme de dehşetin ve korkunun ifadesi yansıdııkça şevk de taarruz da artıyor, birinin cümlesi bitmeden diğeri görevi devralıyor. Bense pinpon maçını izleyen bir seyirci gibi, gözlerim dehşetle açılmış, kalbim sıkışmış şekilde bir ona bir buna dönüyorum.

-A, değil mi Emel? Daha dış sancıları var, memeden kesme var...

-Yemek yedirmek var daha, hele bir de yemeyen bebekse...

-Ben Mert'te ne çektim, dişleri yok mu dişleri, ömrümü yedi benim..

-Alper hiç sıkıntı vermedi bana, melek gibiydi valla... Dördüncü ayda da kendiliğinden bırakmıştı memeyi.

-Zaten memeyi çok uzatmamak lazım...

-Aman Zeynep sen de pek seversin çocuklarını övmeyi, Alper yemediği için zafiyet geçirmişti de hastaneye kaldırmıştınız ya hani.

-Ay yok ayol, Alper de, Kaan da hiç problemlili değildi.

-Başka çocuk düşünüyor musun kızım, bir tane olmaz tabii... Bir de kızın olsun.

-Kızım inşallah kayınvalidene çekmemişsindir, çektiysen yandın!

Başlarda masum bir merakla hı, ha, yaaa diyerek katıldığım neye hizmet ettiği belirsiz bu sohbetin vardığı noktada iyice afallıyorum. Hele bir durun ya hu, diye haykırmak istiyorum, ben daha lohusalıktan bile çıkmadım, bu ne acele diyorum. Hem size ne, sizi ne ilgilendirir ki bu meseleler, ne meraklısınız önden endişelendirmeye bir anneyi, diyorum ama elbette içimden konuşuyorum. Gülümsemem yüzümde asılı ama kaslarım gergin hissediyorum.

Ardından kayınvalidem ekliyor;

-Kilo verdin mi hiç?

-Bilmiyorum... Aslında tartılmadım pek.

Kapanmayan düğmelerimi anımsıyorum; a hiç doğum yapmamış gibisin diyen yüzleri... Sıkılıyorum, sesim derinleşiyor;

- Ama herhalde pek vermedim, diyorum.

Az önce rahatça durduğum koltukta rahatsızlanıyorum ve göbeğimi içeri çekmeye çalıştığımı fark ediyorum. Konudan bahsederken giderek çekingenleşen halim cesaret veriyor karşımdakilere, bir göbeğime bir bana bakarlar ken soru şekil değiştiriyor... Yüzler yüzüme yaklaşıyor, yüzler giderek büyüyor sanırım daha çok dehşet vermek ve adeta hipnoz etmek için.. yarı fısıltıyla, ağır ağır duyuyorum:

-Vermeyi düşünüyorsun ama değil mi?

Bu soruyla karşılaştığımda zerre kadar gülümsemiyorum. Neyse ki en azından o aptal gülümsemeyi kesmeyi başarıyorum.

35.

Akşam olduğunda kalabalık aile toplanıyoruz. Odamdan çıkasım yok. Ayıbına, günahına, inceliğine kabalığına aldırasım yok. İnsanlar durmuyor, insanlar konuşuyor, insanlar düşünmüyor... Ben cevap yetiştirmekten uzağım, onlarsa eksikimi gediğimi, acemiliklerimi ve bilmezliklerimi kovalıyor, yoruluyorum... Oysa mutluyum kendi çemberimde, ne ileriye düşünüp endişeleniyorum, ne geçmişi düşünüp ahu vah ediyorum. Gene anımın içinde, üstelik bu kez yanımda Aşk'la dolaniyorum. Ne uykusuzluk, ne yorgunluk derdim değil, dinlediğim müziğimle, günbatımı düşen evimde basbayağı mutluyum işte. Hem zaten üstümde hiç olmadığı kadar bir rehavet var. Derler ya emziren anne az biraz aptallaşır diye, öyleyim ben de, biraz aptalaşmanın tadını çıkartıyorum.

Zor ve ruhu çetrefilli, gelgitli mi gelgitli günlerim ama huzurluyum. Şişkoluşuma, feri dönmüş kan kırmızısı gözlerime, sararmış benzime rağmen kendimden hoşnutum, hem de çok hoşnutum. Lohusa anomalisine rağmen, uykusuz gecelerime rağmen, bebeğimin geceleri anlamlandıramadığım periyodik ve sistematik ağlamalarına rağmen, Alper'in gece gündüz çalışmasına rağmen, boyuna açılan ve bana iş çıkararak ameliyat dikişlerime rağmen, o halde hem bebeğe hem de eve yetişmeme rağmen mutluyum, huzurluyum. Yeter ki insanlar eliyle bozulmasın huzurum. Yalnızlıkta benim huzurum, bu yüzden içeri girmeye korkuyorum ama elbette bu durumu devam ettiremiyorum.

Bebeği alıyorum kucağıma, o mu bana sığıyor, ben mi ona bilmiyorum ama sanki ondan daha çok ben ona ihtiyaç hissediyorum. Sarılıyorum Aşk'a, sıcaklığı içimi ılıklaştırıyor, yüzüne

bakıyorum gerginliğim gidiyor. Yeniden gülümsememi kazanıyor ve Vira Bismillah deyip kendimi içeri atıyorum.

Kimse üstüme başıma, göbeğime kiloma bakmıyor, iyi hissediyorum. Herkes bebeği görme derdinde. Aman boşuna endişelenmişsin be deli kadın diyorum. Rehavetle yerime oturmaya koyuluyorum ki çatlak bir ses duyuyorum:

-A, bu çocuk sana hiç benzemiyor.

Bu çocuk, benzemek, sen, ben sözleri... toparlayamıyorum... Birine mi benzemeliydi ki diyorum. İçimde bir hoşnutsuzluk oluşturuyor. Anlamadan inciniyorum. Benzemek ne; rengi mi, teni mi, kaşı mı gözü mü, o ana dek ben farkında bile değildim ki bebeğim neye, kime benzemekteydi. İnsanlar ne çok seviyordu tenle, renkle uğraşmayı ve bundan konuşmayı. Sevmiyorum bu konuyu... O benim canım, aya da benzese, kayaya da fark eder mi ki? Üstelik ben bugüne dek bebeğimin rengine dikkat bile etmedim ki.

-Evet, aynı Alper değil mi, diye heyecanla atılıyor biri ve bayrağı ele geçirip konuyu devam etme şehvetiyle ve şevkiyle konuşuyor.

-Alper, gördün mü aynı sen, diyor bir diğeri.

Alper gene özlerin benim üzerindeki tesirinden habersiz, keyifle ve gururla gülümsüyor.

İnciniyorum. En çok Alper'in farkındasızlığına inciniyorum. Bebeği geri almak istiyorum kucaklardan. Onu da, beni de incitmesinler istiyorum.

Ve derken bombayı patlatıyor bir diğeri:

-Alper'e değil, Alper'in dayısının oğlu Kaan'a benziyor, değil mi Bülent?

-Ya evet Kaan'a benziyor!

İncinmiyorum, açıkça kızıyorum. Hem bebeğimi birine benzetmenin boş ve sevimsiz uğraşısı, hem bu konuda beni tamamen dışarıda bırakmanın bana kasti gelen çabası, hem de üstelik babaya bile değil dayının oğluna kadar uzaması bu merakın dokunuyor bana.

Aptal ama mutlu ve huzurlu olduğum, yüzümde yayvan gülümsememle kendi çemberimde yavrumla haşır neşir olduğum o günlerde akrabalarım, komşularım, yolda gördüğüm tanıdık ve tanımadıklarımın gelen taarruzlarla ve bu geceki benzetme zırrasının zihnime indirdiği altın vuruşla ve herşeye rağmen suskun duruşumla içimde bir başkalaşım yaşıyorum. Önce, yaklaşan dörtnala ayak adımlarını hissediyorum, ardından hırıltılı nefesini duyuyorum, derken göz göze geliyoruz; öfke ve hiddetten kıpkırmızı kesilmiş gözlerini görüyorum ve o gece içimdeki vahşi hayvanla resmen tanışıyorum. O gece gelen ve bir daha içimden hiç gitmeyecek olan ve bulunduğu ilk fırsatta kırıp zincirlerini kendini dışarı atan vahşi hayvana merhaba diyorum.

36.

Doğumdan sonra 7. gün:

-Alper bebeğe ne isim koyacağız? Ömür boyu Aşk diyecek değiliz ya, artık isme karar vermemiz lazım. Sen ne düşünüyorsun bu konuda?

-Bilmem, sen bilirsin...

-Alper ne demek sen bilirsin?! Sana bebek mavi tulum mu giysin, yoksa sarı mı diye sormuyorum ki, ismini ne koyacağımızı soruyorum... Hem ben ne desem o mu olacak?

-Bakarız!

-Off Alper!

Doğumdan sonra 9. Gün:

-Selim-Abbas, Abbas -Selim... Hangisi olsun birşey söyle Alper. Ben ikisinden de vazgeçemiyorum ama çifte isme de razı olamıyorum.

-Hı?

-Alper, birşey söyle, ne diyeceğiz?

-Bakarız canım...

Doğumdan sonra 12. Gün:

-Alper, Kızılderililer gibi bebeğin büyüüp kendi ismini bulmasını mı bekleyeceğiz ? Yapamayacağımız şey de değil ya hani!

-İkisini birden koyalım be canım.

-Off Alper!

-Bakarız canım, bakarız...

Doğumdan sonra 15. Gün:

-Alper annenler biz daha bir karar vermeden Selim diyor bebeğe ısrarla. Annemse Abbas, çıldıracağım!

-Bakarız canım, bakarız...

Alper'le taban tabana zıt ailelere sahibiz. Biz kendi aramızda Doğu-Batı harmanı olarak iyi idare ediyoruz ama ailesel olarak tastamam Doğu-Batı zıtlığı içindeyiz. Hele ki annelerimiz. Bir tarafta son derece modern, yeni olanı seven ve yeniyi isteyen. Ki bebek olmadan daha o dönemin

en modern isimlerden oluşan bir liste vermişti elimize ve maalesef ben razı değildim hiçbirine ve bunu açıkça söylemişim de. Selim, moda ve yeni değil bilakis klasik bir isimdi dolayısıyla kayınannemin bize verdiği listede değildi lakin Abbas'ı duyunca dört elle sarıldığı isim olmuştu şimdi. Diğer tarafta ise yeniden haberdar dahi olmayan, öte dünyadan başkasına bakmayan bir anne, yani benim annem. Hele ki rüyasını gördüğüm bu isim annem için çok kıymetli ve vazgeçilmezdi. Öyle önemsiyordu ki rüyamı ve ismi, doğrusu annemin yanında bir başka seçenek olan Selim ismini zikretmekten bile çekinmişim. Haliyle o da Abbas diyordu bebeğe.

-İnadıma yapıyorlar değil mi Alper? Belki de annen hazırladığı isim listesini dikkate almadığımız için ben de sizin tercihinizi dikkate almıyorum demek istiyordur bu şekilde. Sanırım bu yüzden ısrarla ve inatla Selim diyor bebeğe! Ya da benim annem.. pasif baskı uyguluyorlar üzerimize...

-Sanmıyorum canım... Ne yaptıklarının farkında bile değiller bence...

-Niye onlar da mı Postpartum Depresyon yaşıyor su sıra? Hem bizim isimlerimizi anneannelerimiz babaannelerimiz mi buldu?

-Sanmıyorum canım! Bence düşünmeden hareket ediyorlar sadece.

-Onlar da geçti bu yoldan, beni, bizi en iyi onlar anlamalı değil mi? Neden düşünmüyorlar o zaman!

Bizim ürkekçe bir tarafta beklettiğimiz ve bir türlü kesinleştirmedığımız isimleri, üstelik kıvrınmalarımızdan da haberdar iken, tarafların kendilerine yakın olanı alıp gayet emin şekilde icra etmeleri büyük bir sıkıntı ve tasa mevzusu olmuştu benim için. Ve ben o günlerin dehşeti içinde hem kızgınlık hissediyordum, hem de garip bir baskı üstümde. Üstelik öyle bir yaradılışım vardır ki benim, gizli yahut aşık her türlü baskı, baskı aracı olan şeyden delice uzaklaştırır beni ve şimdi de el bebek gül bebek sakladığım, çok sevip arasında kaldığım bu iki isimden de kaçma kurtulma noktasına geliyordum. Ve bu güzide isimleri bırakmak zorunda kalmaya giderken giderek daha çok kızıyordum.

Lohusa anomalisinin bir diğer etkisi miydi yaşadığım; paranoyaklık mıydı yaptığım yoksa gerçeklik miydi içinde olduğum, doğrusu bir türlü ayırd edemiyordum. Taraflar bile isteye bana inat mı sürdürüyorlardı bu isim faslını yoksa masumca bir yol mu tutmuşlardı emin olamıyordum ama bu bulanık hal üzerimde iken herkesin karşımda yer aldığı fikri içimde ve zihnimde daha çok taraftar buluyordu. Dolayısıyla isim konusunda da kasden beni üzme istediklerine inancım tamdı. Zaten çok sonra anlayacaktım ki; bu dönem yaptığım en iyi şey insanlara sarmaktı. Bu yüzden bebeğe Seliiim, diye seslenirlerken alt yazı olarak -bak seni takmıyoruz, torunumuza istediğimiz isimle sesleniyoruz- dediklerini düşünüyorum, üstelik kimselere birşey de diyemiyor en fazla Alper'in beynini didikliyorum.

Gene -offf, ne yapacağız Alper, diye kıvrandığım ve saç baş yolduğum gecelerin birinde, Alper'den her zamanki, müthiş derinlikli, mukaddes ve bilgece o yorum geldi:

-Bakarız canım...

Geniş zamanlara sere serpe, rehavetle yayılmış bu sözü elbette ciddiye almadım. Alper'in beni teskin etmek ve konuyu uzatmadan geçiştirmek istediğini sandım ve kızgınlıkla yanından ayrıldım. Oysa bakmış sahiden de Alper. Benim o sıralar farketmediğim anomalinin önünü en kısa

yoldan kesmek ve duruma el koymak zorunda hissedip bir günde işi bitirmiş. O gecenin ertesi sabahı elinde bir kimlikle çıkageldi:

-Bebeğin sağlık sigortasını yaptırmak için kimliğini çıkartmam gerekti, Abbas Selim yazdırdım, olmuş mu, dedi.

İçimde bir tuhaflık oldu. Ama doğrusu konunun kapanmış olmasından ötürü ferahlık da hissetmiştim. Olmuş, dedim. Bir sonraki evre hangi ismi kullanmakla ilgiliydi ama o bunca uzun ve çetrefilli sürmedi. Bir süre Selim Abbas, Abbas Selim diye seslenmelerimizde Selim açık ara galip geldi ve isim faslı sona erdi.

Selim; doğru, dürüst, kusursuz... Bakalım günler ne gösterecekti?

37.

Alengirli, gelgitli minik hanemde günlerim kendi halinde deveran ederken, iyi kötü bir şekilde idare ettiğim ve alıştığım bir ritim tuturmuş, herşey bu ritimde aksamaz şekilde akıp gidecek zannediyorken çocuklu hayatın son derece ritimsiz, değişken ve süreklilikten yoksun bir hayat demek olduğuna dair ilk büyük kırılmayı yaşadım. Gene yaşarken öğreniyordum ki çocuklu hayatta her an yeni bir merhale idi, bir merhale bitti mi bayrak yarışında gibi anında bir başkası devreye girmekteydi ve tümünden selamete, rahata yahut düzlüğe çıkmak mümkün değildi. Bu hayata bir kez adım atınca yaşam dinamikleşiyor, yaşam organikleşiyor, kısaca yaşama olumlu ya da olumsuz manada illa ki bir dirilik ve canlılık geliyordu. Henüz haberdar olmadığım bu durum doğanın bir kanunu olarak elbette beni de buluyordu. Sadece ilk dönemin adım adım yaklaşan bu çetin ve ciddi sınavınının gözle görülür alametlerini tecrübesizliğimden dolayı fark edemiyordum.

Oysa ilk işareti almıştım; Selim hastanede diğer bebeklere fark atan ağlamalara tutulmuştu gece ve ben anlamlandıramadığım bu krizsel ağlamaları, anlamlandıramadığım diğer pek çok şey gibi bizim acemi ebeveynlik gerginliğimizden ve beceriksizliğimden ileri geliyor sanmıştım. Yanılmışım. İlk on günlük cicim günlerinden sonra ağlamalar ivmesi giderek artan bir şekilde ortaya çıktı yeniden. Önceleri istisnai ve geçici bir durum saydığım bu hal, her gecelik berbat bir ritüele dönüşünce durumum vahimleşti. Gece saatlerinde başlayıp, şiddeti artarak 02:00'de zirve yapan ve en berbatı da bu zirvede iki saat duraklayan, ardından da sabaha dek şiddeti azalarak yavaşlayan, kontrol dışı, kural dışı bambaşka birşeydi yaşadığımız. Üstelik bu dönemde Alper gece de çalışıyordu ve ben bir başıma bu acayip, tanımsız, garip gecelerin içinde, kucağımda ne yapacağımı bilemediğim bir bebekle debeleniyordum evde.

Bebek ağladığında bildiğim birkaç yöntem vardı; açlığını gidermek, altını temizlemek, bazen sadece sarılmak, olmadı sımsıkı sarılmak, bebekle konuşmak, sarılırken konuşmak, müzik dinletmek, anne karnında iken dinlettiklerimi dinletmek, bol bol dua etmek, okumak, üflemek gibi. İşte bu gecelerde bunların hepsi denediğim şeylerdi. Ancak heyhat, hiç ama hiç birşey fayda vermemekteydi. Denediğim yöntemler fayda vermediği gibi, kimi zaman bu krizin artmasınının müsebbibi durumuna gelmişti. Mesela emzirmek eylemini sakinleştirici olarak kullanmak tamamen ters tepiyor ve neden bilmem bebek daha da çıldırmış biçimde ağlıyordu. İçinden çıkamadığım bu evrede yardım istemeyi bilmeyen ben, neyse ki bu kez yardım istemeyi aklededildim ve iyi bilinen bir doktoru arayıp destek istedim.

Benim için büyük bir bilinmez olan bu sorun hakkında doktorun yerli yerinde soruları çok çarpmıştı beni.

- Bu ağlamaların belli bir saati var mı?
- Belli bir süre devam ediyor sonra bitiyor mu?
- Şiddeti giderek artıyor mu?
- İlk on, onbeş günden sonra mı başladı?
- Ne yapsan işe yaramıyor mu?
- Emzirince daha da mı beter oluyor?

Hepsine dehşetle evet diyordum, evet, evet, evet! Ve sonuç; Kolik'miş bebek!

Kolik, kolit kelimesi ile benzeşmesi dışında tamamen yabancı bir kelimeydi bana. Araştırdım, okudum, okudukça bunaldım, zira pek çaresi olan birşeye benzemiyor ve çekilmesi gereken bir durum olarak bahsi geçiyordu. Ancak ben bir umut ilk fırsatta kendimi doktorun muayenehanesine attım. Bir ilaca ihtiyacım vardı, bir öneriye, yapılması gereken birşeye... Merakla ve heyecanla doktoru dinliyordum.

Doktor ilkin anlattı bana; Kolit, bebeklerin bazısında görülen, kuvvetli gaz sancısı türünden birşeydi. Bu yüzden emzirmeyle ters ilişkiydi. Bu sıkıntı 90 günde zirve yapacak olan ardından yavaşlayan bir evreydi. Yapılacak şeyler vardı ama bunların hepsi sıkıntıyı bir parça azaltmaya yönelikti yani sorunu tümünden kesmek mümkün değildi. Doktor direkt söylemiyordu ama konuştuklarının alt yazısından anladığım durum ümitsiz birşeydi.

Elimde koca bir yapılacaklar listesi ile eve döndüm. Doktor, koliti tümünden kesmek mümkün değil dese de, hatta ümitsiz vaka izlenimi zihnime işlense de, ümitsizlikten hiç hazzetmeyen ben, her zamanki gibi ilk şoktan sonra ümidimi yükseltecek iç konuşmalara kapıldım ve kendimi bir parça rahatlatmayı başardım. Yoksa aklımı oynatacaktım.

-Aman canım, hiç olur mu öyle şey, elbette bir çözümü vardır.

-Bulurum ben o çözümü, bulurum.

-Bulacağım onu ve bu keşmekeşi sonlandıracam.

-Hele bir listemi yapayım da ben, herşeyi tek tek uygulayayım görürüz bakalım kesiliyor mu kolit, kesilmiyor mu?

O zamanlar idealisttim ve henüz çocuksuz hayattan gelen düzen, tertip, plan ve proje yaşam biçimine uygun hareket edebilme yetimi kaybetmemiştim. Doktorun önerdiklerini karşıma aldım, gündüz yapılacakları, gece yapılacakları bir bir sıraladım. Oradan buradan okuduklarımı da aralarına kattım. Ve evet harika bir iş ve harika bir çizelge çıkarmıştım.

Herşeyi saat saat yazmıştım. Sabahtan türlü damlalar kullanacaktım, öğlen muskat rendesi yapacaktım, ikindi de türlü yağlarla karnını ve sırtını ovacaktım, bunca işlemden sonra muhtemelen ağlama krizleri başlamayacaktı ama olur da başlarsa sıcak su torbası vesaire ile durumu kurtaracaktım.

İlk gün listemi kusursuz biçimde uyguladım. Akşam oldu çıt yoktu. Gecesinde ise ilk kıvrınmalar başladı. İçimde bir korku peydahlandı ama hala umudumu koruyordum. Saatler gece yarısını geçtiğinde ise krizin artan şiddeti açıkça görülüyordu, bu noktada dahi ümidim diriye ama ne zaman ki ne sıcak su torbası, ne sıcak havlu, ne şu, ne bu, öğrendiğim, özenle not ettiğim hiçbir taktik işe yaramaz olunca, üstelik gündüzki kusursuz işleyişimin fiyasko olduğunu anlayınca

umudum kırıldı. Kucağında bebek şursuzca evde dört dönmeye başladım önceki geceler gibi gene. Bebeği sardım sarmaladım, kulağına şarkılar fısıldadım, dans ettim, oynadım, hop attım hop tuttum, olmadı, birkaç saniyelik suskunluklar dışında evde göz gözü görmüyordu. Ara sıra saç kurutma makinasını, ara sıra elektrikli süpürgeyi açtım, bunlar da birkaç dakikalık zaman kazandırıyor ama gecenin upuzun saatleri arasında bu birkaç dakika devede kulak kalıyordu. Nefes alamıyordum. Selim'i hiçbir şekilde teskin edemiyordum. Anne çaresizliği ve kul acziyeti ile birebir tanıştığım bu gecelerde tek yapabildiğim ise Selim'e eşlik ederek ağlamak olmuştum.

O gecenin sabahında süngüm düşmüştü tabii. İnkarı bıraktım ve Kolik denen şeyden gözlerimi kaçırmak yerine, onu karşıma alıp tam gözlerinin içine baktım. Durumumu kabullenmek zorundaydım: hayatımda Kolik denen bir illet vardı ve ben bir süre bununla yaşayacaktım. Doktorun bana söylediklerini bir bir uygulayacaktım ama çok aşıkardı ki bana önerilenler bebeği rahatlatmaktan ziyade anneyi rahatlatmaya yönelik yöntemlerdi. Öylece çaresizce uzaktan bakmamak için, bir şeyler yapıyorum demek için bir nevi.

Kimilerine göre kolik şiddetli gaz sancısından ibaretti yani fizyolojikti. Kimilerine göre ise dünyaya uyum sağlayamayan hassas ve duyarlılığı yüksek bebeklerin kendini dışa vurumuydu, yani psikolojikti. Benim inancıma göre ise, dünyaya alışmakta zorlanan bebeklerin sıkıntıdan başlarına gelen bir meretti. İşin içinde gaz sancısı olduğu kesindi, ancak bence o sancıyı doğuran; bebeklerin anne karnından koparılmaya verdiği trajik tepkiydi. Acıklı bir durumdu vesselam. Beni ağlamaya sevk eden de bu duygusal durumdu. "Zavallı bebek orada güvenli ve sıcak ortamında iken üstelik emniyet içinde yaşadığı o yerin süreli olduğundan bihaber, mutlu mesut kıvrılmış yatıyorken birden bir el uzanıyor ve hooop! çıkarıveriyor onu oradan ansızın" diye düşündükçe de ağlamamın ve yaşadığım acının dozu artıyordu: Bebeğin anne karnından zorla koparılmasını hele ki sezeryanla alıştığı sıcacık ortamdan, birdenbire -löp- diye buz gibi ameliyat odasına alınmasını son derece travmatik, trajik ve dramatik buluyordum. İşte lohusalık duygusallığı ile varolan duygusallığım ve hayal gücümün de üstün çabası ile bu şekilde zıvanadan çıkıyordum o günlerde. Selim'in yaşadığı şoku, travmayı düşündükçe de doğal olarak daha çok ağlamak istiyordum.

Kendime doksan günlük bir çetele hazırladım. O günden sonra şafak sayar gibi çentik atıyordum her geçen güne. Ve herşeye rağmen her günkü ritüeli uyguluyordum bir seremoni niteliğinde. Saati saatine ilaçlar, masajlar, yağlar, okumalar şeklinde. Artık dünyam tümünden değişmişti; lohusa anomalisini bile bertaraf etmişti kolik mevzusu. Öyle ki normalde bahsini etmekten haya ettiğim gaz çıkarma konusu en büyük mesele olmuştu benim için, sohbetlerim bile bunun üstüneydi. Bebeğe türlü sportif hareketler yaptırıyor ve ola ki bir minik gaz çıkarmışsa kalkıp halaya duruyordum. Sanki bir minik gaz, tüm geceyi kurtaracak sanıyordum. Oysa günler tüm şiddetiyle geçiyordu. Ve ben her akşam gelecek kolik travmasını dizlerim titreyerek bekliyordum. Ha başladı, ha başlayacak diye kalbimin yerinden çıkacakmışcasına atmasına sebep olan an geldiğinde ise koşturmaca da başlıyordu. Havlu ısıt, karnına koy, kucağına al, sımsıkı sarıl, gezdir, hoplat, zıplat, şarkı söyle, anne karnındayken dinlediğin müzikleri dinlet, ney sesini dinlet, dinlet ki bak her şey yolunda diyebilisin, olmadı mı, o halde kurutma makinasını aç, hah 5 saniye durdu iyi, aman gene başladı, koş, dans et, olmadı, bildiğin bütün duaları et, hah biraz durdu, aman gene başladı, sarıl, hopla, zıpla, Bir de "Yapacak bir şey yok nasılsa yatağına ağlamaya bırak!" zırvası var kitaplarda, pek sevmedim ama onu da uygula, aman olmaz, bebek zaten bir travma yaşıyor şu anda, bir de annesini terketti sanmasın sakın ha, koş git al kucağına, tekrar başla: havlu ısıt, koy karnına, hopla, zıpla! Olmadı mı ayağında salla! Olmadı mı e otur ağla! Hatta Alper'i ara bir de ona ağla.

Koliğin anlatılması birkaç kelime, ama yaşaması zor! En çok vuran da; ben yeni dünyaya alışırken ve kıvrılırken bu arada, bebeği alışmış varsaymak ve şimdi aslında onun dünyaya benden çok daha zor alıştığına şahit olmak. Yaşarken içinde olduğum o çaresizlik hissinin verdiği acı ve belki de benim uydurduğum dram kısmı çok acıklı. Ancak sonuçta geçiyor. Ve ölümcül değil çok şükür. Hem kolik bebeklerin zeki olduklarına dair bir inanış da mevcut. Benim anladığım ise şu; o

bebeklerin duyuları fazlasıyla açık oluyor, diğer bebeklere göre farkındalıkları da yüksek olduğundan bir travma yaşıyorlar dünyaya gelince. Bir deha belirtisi de olabilir bu, aşırı duygusallık belirtisi de. Ama dehaya daha yakın görünüyor. Ki ilerde Selim için de bunu anlayacaktım.

38.

Kolik tepe noktasına ulaştıktan sonra etkisi giderek azaldı ve geçti. Ancak ardında bana büyük bir hediye bırakıp öyle gitti. Ondan önce zihnim pek de işlevsel olmayan kitap bilgileri dolu ama ben buna rağmen önüme gelen duruma göre şekil alıyor ve saf annelik yapabiliyorken, kolikten sonra kaybettim bu yetimi. Ondan önce on kaplan gücünde hissediyorken; ben yaparım, şöyle uçarım, böyle kaçırım derken, ondan sonra havası alınmış balon gibi pörsümüştü kendime ve anneliğime olan güvenim. Artık kaba hatlarını kitaplardan edindiğim tazecik annelik serüvenimde; sırası gelince yaşayarak bilgi edinme yolunu terketmiş, bilgi sahibi olanlardan; ama bu işin de uzmanlarından bilgi edinme ve annelik yaşantıma ona göre devam etme yolunu seçmiştim. Korkak ve ürkektim şimdi. Ne yazık ki bunların üstüne bir de pimpirikli.

Bu yolun en berbat tesiri de bağımlı olmuştum ben; doktora bağımlı. Artık doktora danışmadan adım atmaz olmuştum. Ve herşeyi ama herşeyi doktora sorma travmasına yakalanmıştım. Üstelik bu esnada zaman ilerliyor; bebek de büyüyor, minik çemberimdeki hayat çeşitleniyor ve haliyle sorunlar, sorular da çeşitleniyordu.

-Dışarı çıkarayım mı?

-Çıkartırken şapka takayım mı?

-Dışarısı yerine terasa çıkarayım mı? Oraya çıkartırken şapka takayım mı?

-Biberonunu yıkayayım mı?

-Suyunu kaynatayım mı?

.....

Sözün kısası incir çekirdeğini doldurmayan bir yığın basitliği büyük bir dert topu gibi not alıp soruyordum doktora habire. Üstelik normal hayatta soru sormaktan pek hazzetmeyen, soruların cevaplarını kendi bulmaya didinen ve hele hele sorularla insanları bunalmaktan ölesiye kaçınan biriyken ben...

Öyle pimpirikliydim ki artık, doktor her an bebeği görsün ve herşey yolunda desin istiyordum. Sanki bebek benim yanımda güvende değildi ve en güvenilir bulduğum doktorun bebeği görmesi bu yüzden çok önemliydi. Aşı zamanlarını ve aylık kontrolleri ipe çekiyordum ama sanılmasın ki sadece bu zamanlarla yetiniyordum. Bazen ufacık bir aksırmasından dolayı sapasağlam bebeği telaşla kapıyor ve apar topar doktorun muayenehanesine getiriyordum. O sıralar kendimdeki anormalliğin zerre kadar farkında değildim, aksine her halim bana son derece normal geliyordu, ne ki annelik yapıyordum. Ancak bir yıl kadar sonra nispeten normalleştiğimde, üç aylık hamile olmasına rağmen o deli değişime tutulmaktan yakınan Melek'e şu itirafı yapacaktım:

-Hatırlıyor musun, Sibel çocuğunu kontrol diye boyuna doktora götürüyordu ve muayeneye sağlam giden çocuk oradaki gerçekten hasta çocuklardan hastalık kapıp geliyordu. Zavallı Sibel ah, vah ettikçe senle ben, sırtımız pek, rahatımız yerinde, anneliğin deliliğinden tamamen bihaber ve ağzımızda sakız gibi çevirdiğimiz bir dolu gevrek kelimeyle çemkiriyoruz habire: “Doktor manyağı olmuş bu zamane anneleri canım, sapasağlam çocuğu doktora götürüp, ağır hasta edip getiriyorlar...” diye ahkam kesiyor ve bilmeden atıp tutuyorduk.

İşte ben de tam buna yani; ‘Sebepsiz doktora taşınma marazı’na yakalanmışım. Hani diyorlar ya; eleştirdiğini yaşamadan ölmezsin diye, benim şu son bir senem yaşamadan rahatça havaya atıp tuttuğum daha doğrusu tutmayı bile düşünmeden öylece savurduğum binbir cümlemin başıma tlonk! diye sertçe inmesiyle geçti diyebilirim.

Melek donuklaşmıştı. Sanırım onu biraz korkutmuşum. Belki de o sırada daha önce olur olmaz, hoyratça sarfettiğimiz nice densiz cümle gözünün önünde resmi geçit düzenleyip selamlıyordu onu ve açılmış gözleri ile ürkek bakışı da bunu ifade ediyordu.

39.

Melek benim bebekle değişen yaşantıma ve dahası benim neredeyse her an yeni bir değişime, dönüşüme giren annelik hayatıma çok yakinen şahit olmuştu. Bilmem kaçınıcıyı yaşadığım tükürdüğümü yalama evrelerim, dönemliklerim, hele ek mamaya geçişle birlikte şah iken şahbaz olan hallerim, türlü pımpiriklenmelerim sözün kısası onunla neye laf etmişsem hepsini yalayıp yutmalarım ve yaşarken bu yutmalardan bihaber olmalarım, herşeye ama herşeye bizzat şahit olmuştu. Ben de büyük bir ihtimamla, hatta neredeyse aşkla ve canla başla, noksansız biçimde yerine getirmiştim zamane anneliğinin deliliklerini ve Melek için iyi bir örnek olmuşum.

Göksel diye bir arkadaşımız vardı. Normalde de düzenli ve titiz olan Göksel ikiz çocukları olduktan sonra bizce bebek bakımını epeyce abartır olmuştu.

Melek’le ben elimizde televizyon kumandası, kah müzik kanallarını açıyor, kah film izliyorken, önümüzde cips, çerez, çikolata ve kurabiyelerden oluşmuş sehpa ile koltuklarımıza rahatça yayılmışken kolayca konuşuyor ve ahkam kesiyorduk:

-Aman, suyu kaynatıyor yahu! Mama malzemelerini, biberonları kaynatıyor, yetmedi bir de steril makinasına atıyor.

-Ne! Steril makinası mı? Offff, çok sıkıcı şu zamane anneliği.

-Düpedüz görmemişlik canım.

-Üşenmiyorlar mı hiç? Hem içtiğimiz suyun nesi varmış?

-Herkes birbirine bakıyor bence, bir anne yapınca diğeri de çıldırmış gibi aynısını yapıyor. Hayret doğrusu!

-Heh!

Deyip birbirimizi onaylamanın rahatlığı ile kısa bir an susardık. Sonra birimiz kendinden son derece emin atılırdı:

-Zamane anneliği anlamam, ben hayatta böyle annelik yapmam.

Yapmıştım, elbette yapmıştım. Daha önceki pek çok konudaki gibi bu konuda da tükürdüğümü yalamış: suları da kaynatmıştım, biberonları da. Selim'in bir türlü kabule yanaşmadığı emzikleri bile hatta. Zaten o dönem neredeyse kendimi bile steril edip öyle tutuyordum bebeği. Ellerimin egzamayla tanışması gene bu evrelere denk gelir. Zira yıkanmaktan kupkuru olmuştu derim. Üstelik umursamaz ve geniş yapılı Alper'i dahi kendime benzetmiştim. Kabalıktan son derece uzak olan Alper eve gelenleri açıkça banyoya davet etmekten çekinmez olmuştu mesela.

Yapmıştım, zamane anneliğinin alasını yapmıştım. Özellikle ilk altı ay. Şimdi biliyordum ki önündeki en canlı örneğe rağmen Melek de yapacaktı. Zira ucundan yakaladığı değişim onu da anne olduğu an kısıvrak yakalayacak ve o farkında olmadan bir dönüşümden öbürüne sokacaktı. Hatta biri bitmeden öbürü başlayacaktı.

40.

Zaman geçmiş, bebeği büyümüş annelerin havası az da olsa üzerime yerleşmişti. Bu hava bazı motor becerilerindeki kazanımlarımda hemen belli ediyordu kendini. Örneğin, emzirme, alt değiştirme, bebeğin banyosunu yaptırma gibi süreklilik kazanmış eylemlerde ürkekliği üstümden tastamam atmış, ustaca hareketler kazanmıştım. Ben bebeğe, bebek bana ve ikimizde yeni yaşamımıza büyük oranda alışmış, üstelik kolik dramını da atlattığımız. Bu durumda beklenen; en azından bir süre herşeyin süt gibi pürüzsüz akışında gitmesiydi ancak söz konusu ebeveynlik olunca böylesi bir durum elbette söz konusu değildi. Çok sonra anlayacaktım ki; annelik ancak anı anına yaşanabilir birşeydi. Öncekileri tecrübe hanesine atmak ve derhal unutmak, o tecrübeyle şimdiye odaklanmak, ne endişeye ama ne de pespembe hülyalara kapılmadan, sonraki adımların olacağını da hesaba katmak ve bu şuurla yaşamak gerekliydi. Ama elbette bu da zamanla edinilecek bir haldi ve ben hala çok acemi idim.

Yetersizdim, güvensizdim. Yarı acemi, yarı ileri anneliğin hayatıma kattığı etkin ters orantıların içindeydim. İlerleyen zamanın beni annelik gelişkinliği ve özgüveni konusunda olgunlaştırması beklenirken, ben bu konularda gözle görülür biçimde gerilemiştim. Kolikle başlayan güvensizlik henüz üstümdeyken ek besinlere geçişle yaşadığım ikinci bir hezimet vardı. Oysa sanıyordum ki kolik bitince zor bir dönemi kapatmış olacak ve en azından bir süre rutine kapılıp gidecektim. Bilmiyordum elbette, annelikte söz konusu olan ayağın devamlı taşla takılması, bazen taşların ardı ardına, bazen aralıklarla sıralandığına, bazen de birbirini üstüne dizilmesine şahit olmaktı. Ve ben taşların ardı ardına sıralandığı bir dönemdeydim. Taşların üst üste dizilmesi de söz konusu olabilirdi, aslında şükretmeliydim. Ama o şükürün farkına varacak denli bir tecrübeye bile sahip değildim.

Yemiyordu Selim. Anne sütünden başka hiçbirşeye meyletmiyordu. Ki anlayan birine bunun alametlerini çok önceden vermişti; örneğin ne emziğe, ne biberona yaklaşmamıştı, yabancı hiçbir maddeyi denemeye bile yanaşmazken ek besinlerde herşeyin güllük gülistanlık olacağını sanmak benim cehaletimden kaynaklanmıştı.

Kolikten gelen mağlubiyeti çarçabuk unutup; toz mama verdiğim o ilk gün ilk hezimetimi yaşadığım gün de olacaktı. Elbette bunda kaskatı hazırladığım mamanın da etkisi vardı ancak sonrasında da yaptığım her deneme elimde patlayacaktı. Çorbalar, püreler, çaylar, hazır mamalar

ne varsa. İŖin kötüsü anne sütü de yeterli değildi, ben acemiydım üstelik de doktora bağımlı bir acemiydım. Evet bebeğin kilosı beklenen oranda artış göstermiyordu, bu da bir gerçektir ama bir diğer gerçektir de bebeğin yemezse ölmeyeceğiydi. Sadece cehaletim ve özgüvensizliğim örtüyordu bu gerçektirın üzerini.

Doktor elime her gün ve her öğünde başka bir alternatiften oluşarı, tam altı öğünlük bir yemek listesi verdi. Haftanın her gününü, her günün neredeyse her anını işgal edecek, dahası günü öğünlerden ibaret kılacak bir listeydi elimdeki. Öyle bir hazırlamıştı ki doktorumuz listeyi; türlü türlü toz mamalar, püreler, bebe bisküvileri, çorbalar vesaire çeşitliliği ile bebeğe kaçacak yer bırakmayacak gibiydi. Şimdi baktığım yerden şaşakaldığım o liste o zamanlar ne üzerinde düşündürdü beni, ne de zerre kadar korkutup, yıldırabilirdi. Listenin esasen insanüstü ve uygulanamaz derecede olağanüstü oluşunu dahi sorgulamıyordum zira hem doktora fazlaca bağımlıydım, hem de kendime güvensizlikten son derece itaatkar. Tek bildiğim listeyle doktorun muayenehanesinden çıkarken ölümcül derdime çareyi bulmuş gibi sıkıca tuttuğumdu onu. Sanki hayatın şifresi elimdeydi, o derece önemliydi. Ve gene hayatın şifresini keşfetmiş gibi budala bir cengaverlik ve ayaklarımı derhal yerden kesen beyhude ve saftirik ümitler içinde keyfim yerine gelmişti. Kolik hezimetini henüz aklımdan çıkmamıştı ama neticede doktor listeyi elime tutturmuşsa çaresi tamdı. Yapacaktım canım, ne olursa olsun o altı öğünü bebeğin ağızına tıkayacaktım. Ne de olsa annelik gerekirse delirmek gibi birşeydi.

Uyguladım listeyi tabii. Hem de büyük bir titizlik ve ciddiyetle. Asla kaytarmadan, bir öğünü atlamadan, hiçbirşeyin yerini dahi oynatmadan. Yoluma çıkan her engele ve Alper'in abartıyorsun taarruzlarına rağmen bu uygulamadan hakkıyla çıkmak için, mükemmel derecede başarılı olmak için her türlü çabayı gösteriyordum. Ve bu yolda zerre kadar esneklik payı bırakmıyordum.

-Alper, koş, yarın sabaha vermem gereken pekmezli, peynirli mama bitmiş. Hemen alman lazım.

-Diğerlerinden yok mu? Mesela ballı, yulaflıyı versen?

-A, hiç olur mu, hemen gidip alman lazım, hemen!

-Çok yorgunum. Daha az önce marketten geldim. Ne olur bir öğün de başka birşey denesen?

-Olmaz Alper! Doktor böyle yazdıysa vardır bir bildiği...

-Tamam, tamam.. aman ha şaşmayalım!

Alper benim çok fazla abarttığımı düşünüyordu, bense onun ilgisiz ve geniş bir baba olduğunu. Oysa eskiden olsa ve benim yerimde başkası olsa ben de o başkasının fazlasıyla abarttığını düşünürdüm. Tek fark o sırada bunu görecek bir mesafede değildim. Ben o sırada çok makul bir annelik içinde olduğumu sanıyordum. Daha doğrusu annelerimizin söylediklerinin modası geçmiş, faydasız ve eskimiş olduğunu, iyi annelikten geçen yolun da bu işin uzmanlarının ve doktorların dediklerini tıpatıp uygulamak olduğunu sanıyordum. Bu yüzden hem esneklik göstermiyor, hem de esneklik göstermemi söyleyenlere de zerre kadar tahammül göstermiyordum.

Ancak bir terslik vardı. Benim azmim bu işi kurtarmaya yetmiyordu zira karşımda -anne sütünden başka herşeye büyük bir direnç uygulayan bir bebek vardı ve ben bu bebeğin direncini kırmakta başarılı olamıyordum. Listeyi elimde tuttuğum ilk günkü saftirik ümitlerim, boş hayallerim gün geçtikçe sararıp soluyordu. Denediğim tüm yöntemler çok cüzi miktarda işe yarıyor, ki o da benim bu tabak bitecek zihniyetimde çok yetersiz kalıyor, -bu çocuk aç, büyümeyecek- endişeleri ile büyük bir acziyet içinde kıvranıyordum. Onun direnci kırılmıyordu ama benim her öğünde

dizlerim kırılıyordu. Her öğünde elimde tabakla, acaba yedirebilecek miyim endişesi ile Selim'e yaklaşırken kalbimin çarpıntısı artıyor, nabzım delice hızlanıyor, dizlerimin bağı çözülüyor ve delice geriliyordum.

Yemiyordu, bu çocuk yemiyordu. Binbir takla atarak, bazen şaha bazen amuda kalkarak, adeta ilmek ilmek ördüğüm kanaviçe gibi özenerek tamamladığım bu öğünlerde şayet tüm çabalara rağmen tabak bitmemişse, içimde büyük bir yarım kalmışlık hissi, sıkıntı ve -etli yemeğini bitiremedi, proteini eksik kaldı, güçlenemez ki bu çocuk şimdi- ya da -brokoli çorbasını içmedi, ah ne olacak bu çocuğun hali- endişeleri içinde kıvranıyordum. Şayet ittire kaktıra da olsa başarmışsam yani tabak bitmişse kendimi çok iyi ve çok mutlu hissediyor ve iki saat kadar sonraki öğüne dek büyük bir rahatlık ve esenlik içinde günüme devam ediyordum. Ama bazen tabak bitmesine rağmen mutlu kalamıyordum zira o mutluluk Selim'in önce böğürtüleri ile işaretini verdiği dehşetli kusmalara dönüşüyor ve gün kabus oluyordu. Ancak ev temizliği ve titizliği konusunda bunca hassas olan ben, ne batan halıya, ne fıskıran kusmukların duvarda, perdede ya da koltukta oluşturduğu doğal sanata aldırılmıyor, bir tek şeye yanıyordum:

-Tüüüü, onca yedirdiğim ne varsa heba oldu gitti, aç kaldı bu çocuk, ah aç kaldı, ne olacak şimdi?

O zaman iyi annelik yapmakla eşleştirdiğim ve bana makul görünen nice şeyin tam bir zırva hatta bazen hem kendime hem bebeğe zulüm olduğunu anlamam olası değildi. Oysa bir süre sonra anlayacaktım ki; Selim zayıf bir bebek değildi. Evet kat kat toplanmış bacakları olmadı hiç ama asla zafiyet geçirecek türden bir bebek de olmadı. Hele ki daha sonraki evrelerde ekstra protein tozu alacak kadar zayıf olmadı hiç. Büyük ihtimalle benim aşırı evhamımdan ve kendime güvensizliğimden kaynaklanan abartılı anlatışlarım ve normalden biraz daha az bir hızla gelişme göstermesi doktoru sıkı önlem almak konusunda yanlış yönlendirmişti. Ve beni tabii ki.

Selim'in yemek yemesinin sebepleri aslında çok barizdi; zaten anne sütü de alan bir bebek için günde altı öğün çok fazlaydı. Öğünler arasında bebek acıkmıyordu, acıkmadığı için de doğal olarak yemeye yanaşmıyordu. Porsiyonlar da aynı şekilde fazla miktardaydı. O minicik mide fazlasını almaya yanaşmıyor ancak ben büyük bir cehaletle, türlü oyunlarla çocuğu oyalıyor ve bu sırada açıkta kalan ağızına kalanları tıkıyor, o da şuursuzca yemeye devam ediyordu. Ancak an geliyordu mide fazlasını taşıyamıyor, istemsiz yeme hali böğürme olarak kendini gösterdiğinde ben gazdan böğürüyor sanıp aldırılmıyor, son noktaya dek bekliyor ve çocuk ondan sonra kusmaya başlıyordu. Aslında yaptığım insanlık dışı bir saçmalıktı.

Bir başka konu; azıcık sakın tutabilseydim kendimi, azıcık gözlem yapabilseydim, bu bebeğin yemezse ölmeyeceğini de farkedirdim. Ama fark edemiyordum. Böylece ağızına tıktığım ve minicik midesini küçücük yaşında kocalaştırdığım çocuğa sözde iyi annelik yapıyordum.

41.

Moskova'ya taşınma ihtimalimiz doğuyor. Birdenbire ortaya çıkan bu fikirle bir değişiklik oluyor bünyemde. Sanki bir diriliş. Cılız da olsa bir uyanış. Bedenimde, zihnimde, kalbimde hatta her hücremde tüm hükmü ele geçiren şuursuz anneliğime, yerlerde sürünmekte ve ezilmekte olan 'Ben'liğimin ben ölmedim deyişiydi sanki bu uyanış. Bir çelmeydi ezilen benliğimden gelen. Cılız ama derinden...

Değişiklik sever bünyemin kabaran iştahı ile işte ayaklanıyor eski ruhum. Hatırlamaya başlıyorum; kitaplarım vardı, okudukça açıldığım kitaplarım, filmlerim vardı, bazen günde üç film birden izlediğim sinemalarım, müziklerim vardı; bangıra bangıra dinlediğim ve bağıra bağıra söylediğim, çok sevdiğim vardı; sıkıldıkça sokaklarda kaybolduğum şehrim İstanbul, arkadaşlarım... Hatırlıyorum; hayallerim vardı. Küçük bir uyararla kendimi capacanlığı içinde bulduğum hayallerim...

Rusya... Moskova... Sahi ya özlemlerim vardı, ben sadece annelikten ibaret değildim ki. Önceki yaşamım vardı, altı aylık annelik hayatımın katıyla bir yaşam yaşamışlığım. O zamanlar bir hayalim vardı; Petersburg'a gitmek, Ah Beyaz Geceler'de olmak... Birer birer aklıma düşüyor sevdiğim; anneliğime takılan bir minik çelme koca bir rüzgar olup çevreliyor beni. Sen dur hele şöyle diyorum ötekine, dur da azıcık bekle bebekle. O rüzgar içine alıyor beni, dönüyoruz birlikte... Usul usul piyano tuşlarına dokunuyor görmediğim biri, derin ve içli birşeyler çalıyor çok eskilerden. Rüzgarın serin nefesi geliyor yüzüme, zihnimdeki, üstümdeki, içimdeki ağırlık ve kaskatılık terk ediyor bedenimi, hafifliyorum. Neva Caddesi'ne iniyorum, tıpkı yıllar önce hayal ettiğim gibi... Aylardan Haziran, tam Beyaz Geceler vakti... Bir adam beliriyor yanımda; gözlerini görüyorum; alabildiğine derin, içinden dünyalar geçiyor derinliğinin... Zayıf ve kemikli yüzüne bakıyorum, sert çehresine.. Gülümsüyor, gülümsedikçe yüzü şefkat çizgileri ile doluyor... Yanına gidiyorum, çekincesizce, elini tutuyorum... Neva Köprüsü'nden bakıyoruz birlikte... Canım Dostoyevski... İçimi dolduruyor kelimeler, konuşamıyorum, zaten ne zaman konuşmaya kalksam, ne zaman seslere dönüşse kelimeler yavanlaşıyor herşey, bunu bildiğimden hepten susuyorum... Kelimeler içimde uçuşan hava kabarcıkları gibi; bazen birbirlerine geliyorlar, bazen birbirlerini söndürüp bazen de kuvvetlendiriyorlar ama hep içimde dönüyorlar... Sımsıkı tutuyorum o sıcacık eli, gülümsüyor, gülümsüyorum...

Adamlar geçiyor köprüden, hırçın ve güzel kadınlar, gençler geçiyor, gürültülü ve şamatacı çocuklar... Hemen hepsini tanıyorum; kimi çekingen, kimi çekinmeden selamlıyor beni. Birkaç çatık kaşlı adam geliyor, birinin başı hep önde Raskolnikov o, diyor çekingen bir Delikanlı, gecenin beyazında dahi silüet olan biri geçiyor köprüden; Öteki diyorlar o, fısıltıyla; Öteki... Ve en sevdiğimi görüyorum; Vanya! Yaklaşıyor bana. Selamlamakla kalmıyor, yanımda duruyor dakikalar boyunca... bir yanımda Vanya, bir yanımda Dostoyevski ile kalakalıyorum köprü başında. Rüzgar esiyor gene, gitmeye meylediyorlar farkediyorum... Gitmeyin dercesine daha sıkı tutuyorum ellerinden ama gidecekler biliyorum. Elleri ellerimden sökölüyor, gidiyorlar. Bir rüzgar esiyor; beni geri götürecek rüzgar... Bekle diyorum, Ben'i bulmuşken hemen gidemem, çok özledim ben Ben'imi... Rüzgara bir ses karışıyor, bir bebeğin ağlama sesi; tanıyorum, oğlumun, oğulcuğumun sesi... Gitmek istiyorum. Esiyor rüzgar, çevreliyor gene beni ve evime konduruluyorum.

Moskova'ya gidiyoruz. Kimselere aldırmadan... Nasıl olur ta Rusya'ya, kucağında bebeğinle? Nasıl olur yalnız, sen ve beben? Nasıl olur yanında hizmetçiler, anneanneler, dedeler, babanneler olmadan yalnızca sen? Evet ben! Ama artık daha iyice olan ben!

Moskova'ya gidiyoruz, içimde bir diriliş, kalbimde bir şahlanışla.. İçinde gepe gerçek gibi döndüğüm o hayalin peşinde, alıp da bebeğimi yanıma.

Söylenenlerin hiçbirine aldırılmıyorum. Yabani, görgüsüz ve buyurgan anneliğimin ve bunun hegemonyasının ezdiği Ben'imi alıp gidiyorum. İyi olacağına inanıyorum, korkmuyorum. Ben korkmuyorum ama doktor bağımlısı bünyemi epeyce korkutuyorum. Nasıl olur, doktorumuzdan ayrılmak, derken sesi ve bedeni titriyor bünyemin. Sana rağmen gideceğiz diyorum ve Moskova'ya gidiyoruz.

42.

Moskova; yeni yaşam, yeni hayat. İçimde diriliş var, dışımda yenilik. Çok iyi hissediyorum; devamlı ilgi isteyen minik bir bebekle günler süren ev temizliğine rağmen, titizlik saplantıma rağmen ve bu saplantının getirdiği delice yorgunluğa rağmen. Yeni bir yerde olmanın gözlemsever bünyemi şaha kaldırışına şahit oluyorum. Merakla ve iştahla sürekli herşeyi izliyorum. İnsanları izliyorum, evleri, parkları, yabancıları olduğum alfabeyi ve yol tabelalarını. Kadınları izliyorum; ama en çok anne olanları. Her gün, hatta günde iki kez bebeklerini mutlaka dışarı çıkartan annelere dikkat kesiliyorum. Karda, buzda parkta oynayan çocukları ve onları bekleyen insanları izliyorum. Çalışan annelerin sadece çocuklarını gezdirsin diye tuttıkları gezici-gezdirici bakıcıları izliyorum.

Evim dokuzuncu katta. Binalar bitişik nizamda ve yanyana. İzleyecek çok hane var ve haliyle çok fazla manzara. Pencereden düzenli olarak izlediklerim var, yüzlerine ve hallerine aşına olduğum çocuklar ve kadınlar.

Bir kadın var; çalışan bir kadın. Akşam eve geldiğinde ilk işi küçücük bebeği pusetine koyup bahçeye çıkarmak oluyor. Kar mı yağmış, rüzgar mı varmış, sağanak altında mıymış hiç aldırmıyor. Her gün, kusursuz bir şekilde en az yarım saat bu ritüeli uyguluyor. Bebeği korunaklı pusetinde iken, o yağın altında, bankta oturup bekliyor öylece. Bebek yeterince hava alınca ancak giriyor evine.

İzliyorum, izledikçe hayretler içinde kalıyorum. İzliyorum ve ister istemez kendi anneliğimin kıyasını yapıyorum. Günlük güneşlik Türkiye havasında bebeğimi terasa çıkarmaktan ödümün koptuğu zamanları hatırlıyorum. Üstelik bu saçma halin saçma detaylarını, çok makul bir iş yapıyormuş edasıyla doktoruma sorduğum zamanları. Neyse ki, ardına saklanabileceğim -emziren annenin salaklanma hali gibi bir mazeretim var, başka türlü ömrü gamsızlıkla geçmiş biri olarak bu kendini şaşırılmış halin izahını bulamıyorum.

İki kadın var; her gün erken saatte, ben klasik sabah temizliği için kıvrılırken evde, onlar çocuklarını ve bebeklerini alıp buluşuyorlar bahçede. Sabahın en güzel saatinde önceliği temizliğe ve eve değil, çocuklarına veren o kadınları hemen her gün pencereden izliyorum. Hiç sektirmeden bahçeye inen bu iki anneye gıptayla ve hayranlıkla bakıyorum. Baktıkça biraz silkiniyorum ve ben de sık sık dışarı çıkmaya çalışıyorum. Parklara gidiyorum, parktaki anneleri izliyorum bu kez. Her biri minik bir akrobat gibi olan çocuklarını, büyük tehlikeler karşısında bile aldırmadan izleyen kadınları izliyorum. Çocukları ilgisiz değil rahat bırakan anneleri izliyorum. Onlarla ilgilenen ama yalnızken ilişmeyen anneleri izliyorum. Çocuklarının oyuncaklarını parka seren ve kim alırsa alsın ilgilenmeyen, gidene dek de oyuncaklarla ilgilenmeyen anneleri izliyorum. Kendi çocuğu başkasının oyuncağıyla, başka çocuklar kendi çocuğunun oyuncağıyla serbestçe oynadıklarında gülümseyerek diğer annelerle sohbet eden anneleri izliyorum. Ve çocukları izliyorum; paylaşmayı doğal biçimde yaşayarak öğrenen serbest çocukları..

İzliyorum ve izledikçe ister istemez kendimi kıyaslar içinde buluyorum. Anneliği olağanüstü birşeymiş gibi değil, hayatın akışı içinde, olağanlıkla, uyumla ve gümbürtüsüzce yaşayan bu kadınları gördükçe görgüsüz, gümbürtülü ve sapkın anneliğimi farkedip utanıyorum. Üstelik sadece kendi kıyası değil içinde olduğum; öyle yapılageldiği ve etrafımdaki hemen her anne öyle yaptığı için anormalliği göze batmayan bilakis anormalliği normal sayılan, adına modern annelik dediğimiz abartılarımızı ve zıvalığımızı da kıyas ediyorum. Kıyaslar düşünceleri, düşünceler sakinliği ve normalleşmeyi getiriyor. Sapkın anneliğim yerini sukuta bırakıyor. Anlıyorum ki

İstanbul'dan ayrılmakla iyi yapmışım zira sırf mekan değiştirmek bile iyiliğe vesileyken, ben şimdi içindeyken hiçbir kusur görmediğim bilakis kusursuz bir çabayla iyi birşey yaptığımı zannettiğim sapkın anneliğimi sorgulamaya başlamışım. Hatta giderek sapkın anneliğimin en keskin uçlarını terketmeye başlamışım.

Üzerime çöken yeni halle, Ben ile anneliğimin ayrıklığı azalıyor, anneliğim giderek harmanlaşıyor benliğimle. Evet hala anneliğim önceki benimden açık ara önde, hala baskın ben'ime, ancak gözle görülür bir iyileşme ve normalleşme yaşıyorum. Ben'imle anneliğim barışıyor, kucağıma bebeğimi de alıp yeniden film izlemeye başlıyorum, arkadaşlarımla irtibat kuruyorum, gene okumaya başlıyorum, gene kendime keyifli uğraşlar buluyorum.

Kaskatı kesilmiş anne bedenim gevşedikçe bebeğimle de çok daha rahat, sıcak ve samimi bir ilişki kuruyorum. Onu dünya üzerinde tek kalmış ve nesli tükenmiş olan nadide bir çiçek gibi değil, yaşayan ve şimdilik bana emanet olan minyatür ve tatlı bir insan gibi algılıyorum. Onunla olması gerektiği gibi değil, olduğu gibi ilgileniyorum. Lazımlar, gerekler, olmalılar yavaşça eksiliyor hayatımdan olanlar ile yaşamaya başlıyorum.

Biberonları kaynatmaktan kurtuluyorum, hafifliyorum. Her gün evi dezenfekte etmekten kurtuluyorum, hafifliyorum. Soğuktan korkmadan bebeğimi hemen her gün dışarı çıkartmaya başlıyorum, iyileşiyorum, bebeğim de daha iyi oluyor. Alerjilerine iyi geliyor olan her neyse. Dahası benim ruhumdaki anormallik iyileşiyor ve eskisi gibi gergin bir anne olmaktan çıkıyorum ve kesinlikle daha iyi bir anne oluyorum. Oysa eskisinden daha yorgunum, daha çok çalışıyorum. Alper çoğunlukla Pazar günleri bile çalışıyor. Geceleri oldukça geç geliyor. Selim gece uykusuzluklarına başlıyor. Hem öyle ki giderek sabaha dek uyumaz hale geliyor. Gene de, tüm uykusuzluğuma ve yorgunluğuma rağmen; Selim'e hem anne, hem baba, hem arkadaş, hem yoldaş olduğum bu zamanlarda iyiyim ve iyi hissediyorum. Evde huzur var, Selim gülümseyen bir bebeğe dönüşüyor, Alper'le aramız iyi, evde olduğu kısacık zamanda bile bulaşıkları yıkıyor, bana yemek hazırlıyor, saatleri keşişirse Selim'le ilgileniyor sözün kısası gerginlik evimizi terk ediyor. Ancak elbette hep böyle gitmiyor, hatta öncekinin bin beteri başıma geliyor.

43.

Selim uyumuyor. Akşam yatan çocuk gece yarısını az geçte uyanıp sabaha dek uyanık kalıyor. Bir gün, iki gün, üç gün derken bu uykusuz geceler giderek sevimsiz bir rutin halini alıyor. Sebebini bilmiyorum, zaten sebebini bilmediklerimizle dolu gibi şu annelik dedikleri. Bu hali başta genel geçer birşey sayıyorum, günler arttığında bile huzurlu anneliğimden ödün vermiyor ve aldırımıyorum; muhtemelen alerjisi azmıştır diyorum. Uykusuzluk biraz belimi büküyor ama komando anneliğimden dolayı kolay yıkılmıyorum. Sadece uykusuzluğun getirdiği görüş bulanıklığını, zihin karışıklığını yaşıyorum.

Günler zorlaşıyor zira Selim'in uyku sorunu azalmak yerine giderek büyüyor, büyüyor ve tüm evi kaplıyor. İstisnasız, her gece tekrar eden bu rutinle komando annelik direncim nihayet kırılıyor; hem vücut direncim zayıflıyor, hem yeni yaşamın getirdiği yaşam sevincim azalıyor. İşin içinden

çıkamayan huzurlu anneliğimde çatlaklar başlıyor, kırılmalar ve derken Ben'im yeniden ayrılmaya başlıyor benden. Ondan geriye kalan boşluğuysa sapkın anneliğim derhal devralıyor.

Önce doktoruma ulaşıyorum. Bir yığın ilaç tavsiyesi alıyorum. Gene Kolik seremonisi gibi gündüzden hazırlıklar yapıyorum, gene geceyi endişeyle bekler oluyorum, gene gecenin etkisini azaltmak için canhıraş biçimde çalışıyorum. Alerji ilaçları, diş ilaçları birbirine giriyor. İlaçlar bir iki gün hafif bir etki gösteriyor ama ardından eski hal yeniden başlıyor. Bense Selim'e ilaç bombardımanına devam ediyorum. O zaman anlamıyorum ama şimdi biliyorum ki tıp literatüründe olmayan bir yığın şeyle uğraşmak annelik. Çözmek ya da hafifletmek için biraz sakinlik ve gözlem gerekiyor.

Çözülme bu sorun karşısında yerli bir doktor arıyorum. Türk bir doktor olduğunu öğreniyorum Moskova'da. Gidiyorum ve sürekli kendi doktorumuzla kıyaslıyorum. Doktor duyduğu bu dehşetengiz uyku problemi karşısında uyku hapi öneriyor bize. Şaşıyorum, bir de onu mu ekleyeceğim listeye diyorum. Bir ton alerji ilacı, diş ilacı ve uyku ilacı. Bir gece uyku ilacını veriyorum ama Selim'in uykusuzluğunu kırmayı gene de başaramıyorum. Tekrar eski doktorumuzu arıyorum; verme diyor uyku hapını. Biraz bekle, dişleri çıktıktan sonra da devam ederse belki deneyebilirsin diyor. İyiki bu öneriyi dinliyorum da en azından uyku ilacını kesiyorum.

Sorun devam ediyor. Ben karmakarışığım. Artık görüşüm sadece bulanık değil, neredeyse dünyayı hiç görmüyorum. Herşey alt üst oluyor. Evde yeme düzeni tümünden kayboluyor, agresif ve gerginim ve bu herşeye yansıyor, hamilelik kilolarını hiç düşünmeden eski kiloma dönmek üzereyken birden içine giremediğim pantolonlarla acı gerçekle tanışıyorum; gerisin geri duba gibi şişiyorum. Uykusuz günler hatta haftalar devam ettikçe morarmış göz altları, kan çanağına dönmüş gözler ve koca bedenimle hem fiziken, hem de bulanık zihin ve görüşle ruhen de çöküyorum.

Belki ilacı son çare olarak düşününen ve alternatif tıbbaya yakın bir doktor çözüm bulabilir ümidiyle bir de Rus doktoruna gidiyoruz. Bize tek şey öneriyor: çocuğu günde iki kez olmak üzere dışarı çıkartmak. İşe yarayacağından şüphe etsem de uyguluyorum. Selim biraz uyumaya başlıyor ama bunda ilk dişini patlatması mı, yoksa dışarı çıkması mı etkili oluyor hiç bilmiyorum. Yaklaşık iki sene kadar aralıklarla devam edecek olan bu sevimsiz rutin ancak dişlerin çıkması tamamlanınca son buluyor.

Yıllar sonra öğrendiğim birşey oluyor bu hadiseden; diş çıkaran çocukların bazısı bu sıkıntılı dönemi bir iki gecelik bir sancıyla atlattırken, bazısı belki bin çocukta bir görülen bir şiddetle iki yıla yakın bir sürede, yani diş çıkarma süresi tamamlanınca ancak atlattıyor. Çok sonra anlayacaktım ki Selim'in duyarlılığı bilinenden çok, çok fazlaydı ve geceler boyu kudurması hep bundandı. Bunu da doktorlar öngöremiyordu zira az bulunur bir vakaydı karşılaştıkları. Doğal olarak Tıp literatürüne geçmeyen böylesi bir durum karşısında herbiri farklı şey öneriyor ve aslında deneme yanılma metodu uyguluyorlardı. Bu da her çocuğun farklı olabileceği ve her çocuğa bildik ve ezber şekilde yaklaşmanın faydasızlığı konusunda beni eğiten bir konu oluyordu.

44.

Huzurlu anneliğimin düşüşüyle bünyemi ele geçiren sapkın anneliğim, içimdeki tüm boşlukları gerginlik, agresiflik ve özgüvensizlik ile dolduruyordu. Gece uykusuzluğuna çare olur diye gezdiğim doktorlar, okuduğum uzmanlar ve kitaplar bir anda ters bir rüzgarın içine almıştı beni.

Huzurlu anneliğimle yakaladığım o içgüdüsel, sakin ve dingin annelik havası, yerini hiç birşey bilmeyen gergin annelik havasına bıraktı. Bu da kendimi olur olmaz ve şuursuzca her bilginin kucağına atmakla sonuçlandı.

Yetersizdim ve gene alabildiğine özgüvensizdim. Kısa bir dönem bayrağı ele alan saf annelik güdülerim yenilmiş, ezilmiş, aşağılanmış ve sindirilmişti şimdi. Annelik edinilmesi gereken bilgilermiş gibi yetersizliğimi ve açığımı kapatacak tüm çareyi dışarıda aramaya başlamıştım. Kitaplara sarıldım, kaynaklara, internetten bulduğum uzmanlara. Düşüşüm, aslında yaşayarak öğrenilen pratik anneliğimin teoriden medet umuşuna dönüşmüştü.

Okudum, okudum, okudum... ve zihnimi gene bir yığın teorik bilgiyle doldurdum. Bilgi sahibi oldukça iyi anneliği ve huzuru bulacağımı sandım ancak tastamam yanıldım. Okuduklarım okurken kulağa çok kolay ve çok işlek geliyordu ama iş okuduklarımı yaşamıma uygulamaya geldiğinde fena halde tökezliyordum. Örneğin Selim'in kendi kendine uyuması için bahsedilen yönergelerin hepsini yerine getiriyordum. Uzmanlar; birkaç gece yatağına bırakılan ve ağladığında sakinleştirilip yerine konan bebeğin illa ki yatağında ve kendiliğinden uyumaya alışacağını söylüyordu mesela. Bir çırpıda ya da en fazla bir iki sayfada anlatılan bu yöntem uygulamada tamamen çöküyordu. Selim kesinlikle yatağına yatmaya yanaşmıyor, sürekli ayakta dikiliyor ve yalvaran gözlerle beni al, diye ağlıyordu. Bu ilk zamanlar atlatılabilir gibi gözükse de ağlamalar devam ettikçe, hem o hem de ben perişan oluyorduk. Yüreğim onu bu hale sokmaya kesinlikle razı olmuyordu. En sonunda ikimizde darmadağın olmuş vaziyette, üstelik Alper'in dayanılmaz neviden ısrarlarına ve çatışmalarımıza rağmen alıyordum Selim'i yerinden. Bu ve benzeri örneklerin hepsi fiyasko ile sonuçlanınca başarısızlıkla tescillenen yenilğim iki kat daha yetersiz ve özgüvensiz kılıyordu anneliğimi.

Kuru bilgiye saplanması beni hasta etse de okumaya, denemeye devam ediyordum. Hemen her kitabın, her makalenin, her uzman kelamının, çoğu bir yığın saçmadan oluşan blogların, olur olmaz demeden zihnimde soktuğum her bilginin kusursuz olduğuna inanıp, tüm kusuru kendimde aramakla sonuçlandı iş. Okuduklarımı uygulayamama aciziyeti ve bunun getirdiği yetersizlik hissi, okudukça önceki yaptıklarımın film şeridi gibi gözümün önünden geçişi ve yanlışlarımın altında ezilişimle sözde iyi bir şey yaparken, esasında geri gelmeyecek olan anımı, şimdimi mahvediyor, salt ve saf annelik yaptığım o zamanlara göre binlerce kez daha berbat annelik yapıyor, bebeğe iyi bir şey yapayım derken, açıkça onu ihmal ediyordum. Hele ki gerginleştikçe sahiden de berbat annelik içinde debelenmeye, geleceğe dair kaygılarım artmaya ve postpartum, eş, dost, akraba taarruzu, kolik, yalnızlık, Alper'in geceli gündüzlü yokluğu ve benzerlerinde durumu gene de yürütebilen ben, aylardır devam eden uykusuzluğun da yüksek tesiriyle çöktüm ve sahici bir depresyonun içine girdim. Bu noktadan sonra bir an geliyor içime yerleşen vahşi hayvanın tesirine giriyor ve evde fırtınalar, kasırgalar estiriyordum, bir an geliyor pısırk bir kedi gibi kenara çekiliyor ağlıyor, ağlıyordum. Üç ay süren bu kasvetli evrede Selim bir yaşına girdiğinde birşey oldu.

İstanbul'dan bir arkadaşım ile sohbetleyken farkında olmadan bir iyilik yaptı bana ve şöyle dedi:

'Vay canına arkadaşım, sana inanamıyorum. Ne kadar da yaman bir kadınmışsın, burada insanlar anneanne, babaanne ve yardımcıları olmadan hareket edemezken sen tek başına orada çocuk yetiştiriyorsun...'

Bu cümleyi ilk duyduğumda, yaşadıklarım ve yalnızlığım boğazıma bir yumru olup oturdu. İçimi bürüyen kendine acıma hissi ile neredeyse oturup halime ağlayacaktım, ancak sonra bir hakikatin farkına vardım:

Hiç birşey bilmediğimi zannedip acemice ve ürkekçe yol aldığım anneliğimde şu son üç aylık dönemi saymazsam aslında iyi idare ediyordum. Anneliğime illa bir yol ve yöntem bulmaya

çalışmam, haricen kendime olur olmaz her bilgiyi pompalamaya çalışmam ve içinden çıkamayınca delice bunalmam gereksizdi. Yolun içindeydim zaten ve bunca düşünmezsem, tıpkı nasıl yürüyorum derken yürümeyi unutmak gibi, bunca tökezlemeyecek annelik yolunca olağanlıkla ve usulca zaten yürüyecektim.

Neden didikleyerek yolumu şaşırma noktasına varmış, neden çok basit bir eylemi düşünerek bulandırmış ve karmaşıklaştırmış ve neden bunca güvensiz hala sokmuştum kendimi bilmem ki. Oysa biraz rahatlasam görecektim ki;

“Annelik kodları içime kusursuzca yerleştirilmişti, her kadının içine yerleştirildiği gibi. Onlara güvenmem gerekiyordu.”

İçime yerleştirilmiş olan ve anne olduğumda açığa çıkan annelik kodları en büyük rehber, en büyük yol gösterici ve mükemmel bir hediye idi. Kendimi azıcık rahat bıraksam, bu kodlar eşliğinde, gümbürtüsüzce yolumda ilerleyecektim. Kaldı ki kendimi nispeten bıraktığım Moskova’daki o ilk üç ayımızda yaşamıştım bu durumun pozitif etkilerini. Kalbimle paslaşan annelik güdülerim bana düşünmeden daha doğruyu ve uygun olanı yaptırıyordu ve bu hepimiz için en hayırlısı oluyordu. Önemli olan pek kıymetli olan o güdülerin fıtratını bozmamaktı. Onu hafife yahut alaya almadan, kafasını karıştırıp doğasını bulandırmadan işini yapmasına olanak tanımak gerekiyordu. Evet, aslolan buydu!

45.

Uyku denemeleri yapıp işleri yoluna koyamadığım ve berbat hissettiğim zamanlardı. Beş yaşında kızı olan Şermin’e dert yanıyordum. Benim dünyanın sonu gelmiş gibi anlattığım ve gerçekten de öyle hissettiğim uyku hadisesini arkadaşım son derece sakin karşılamış ve şunu yazmıştı: boşuna bunca geriliyor, çocuğu da geriyorsun. Biraz zaman geçince herşey yoluna girecek, o çocuk illa ki kendi kendine uyumayı öğrenecek. Hele kreşe gittiğinde herkes gibi o da kendi uyumayı deneyecek. Bu cümleler o güne dek hiçbir kaynakta rastlamadığım bir rahatlama ve gevşeme getirmişti bana. Sanki üstümden tonlarca yük kalkmıştı o anda.

Şimdiye dek bir fayda sağlasın diye başvurduğum pek çok kaynak beklediğim faydayı sağlamak şöyle dursun, şu kadarcık bir rahatlama bile sebep olamamıştı. Bu çok önemli bir işaretti benim için. Özellikle ayılmak ve dibe vurduğum bu halden çıkmak için. Çok aşıkardı ki; kendimi bir yığın bilgiyle doldurmak, olur olmaz her söyleneni kesin kaide saymak, anneliği ve ebeveynliği olağanüstü kılıklara koymak, herşeyi çocukla kana kan dişe diş mücadele haline sokmak beynimi ve ruhumu enkaza çevirmişti. Kafamda uçuşan doğru yanlış bilgiler zihnimi ve kalbimi külçe gibi ezmiş, düşündükçe kaya gibi altlarında kalmış ve daha iyi anne olacağım derken ola ola enkaz halini almıştım. Ve besbelli ki asıl bu dönemde iyi annelik yapamamıştım. Bulanıklığım geçip de göz gözü görmeye başladığında ise uyanmış ve düşünmeye başlamıştım:

Çare her zaman dışarda değildi. Zihin, algı, mantık, uyum ve kalp süzgecini kullanmadan içime şuarsuzca topladığım ve sonunda zihnimi çöplüğe dönüştürecek denli olur olmaz bilgiler değildi çarem. Kaldı ki bir dert değildi yaşadığım, geçecek olan bir dönemdi! Belki tek yapmam gereken kabullenmek ve -Bu da Geçer Ya Hu!- demektir. O sırada sıkıntı olan neyse onu acilen sonlandırmaya çalışmak ve bunun da çaresini kendimden başka her yerde aramak beter birşeydi.

Üstelik ne her tür bilgi sağlıklıydı, ne de herkes uzmandı. Bir çocuğun uzmanı olmak mümkün değildi ama illa bir uzman aranacaksa bu duruma en fazla yaklaşan ancak o çocuğun annesi olabilirdi. Ki bu bile çok şaibeliydi. Zira olsa olsa çocuğu tanıyordu anne, uzmanı olmaktan ziyade.

Günümüz anneliğinin en belirgin duygularından biri yetersizlik hissi, bir diğeri de buna bağlı olarak ortaya çıkan -daha fazla ne yapabilirim- düşüncesiydi. Bu konuda iyi niyetli çabalar takdir edilebilirdi ancak şunu da unutmamak gerekti; fırsatçıların da iştahını kabartan birşeydir günümüz annelerin bu çaresiz ve savunmasız hali. Bu işin ehil olanları kadar ehil olmayanlarının da içiçe girmesi ve ayırd edilememesi, en tehlikelisi ehil olmayanların dahi ahkam kesmesi, hayatla kesişmeyen abartılı yöntemleri ve sözleri, hele ki zaten yorgun ve bitik anneyi yöntemi bile geçip emir cümlecikleri ile darmaduman etmeleri içinden çıkılmaz hale getiriyordu işleri. Bu şekilde en sade annelik eylemi bile karmaşıktırılıyor, her eylem komuta ve yönetime bağlanıyor, normalde içi sıcacık yapan güzelim annelik eziyet halini alabiliyordu.

İçinde insan geçen bilgi yaşamsal bilgiydi ve çok değişkendi. Sabit bir teori her zaman aynı tepkiyi doğurmadığı gibi her zaman işe de yaramayabilirdi.

Çocuk dediğimiz şey bir prototip değildi. İnsandı ve bu da demektir ki içinde bolca dalgalanma, bolca değişkenlik, bolca şaşırtma vardı. Yöntemlerin her zaman işe yaramamasının bir nedeni de bundandı. İnsan dediğimiz muazzam varlık, ne tek görüşe, ne tek kitaba sığmazdı. Ki, tek bir kitapla herşey yoluna konsundu.

Ve belki de en önemli noktalardan biri; çocuk literatürü çoğunlukla yabancı kaynaklıydı. Bilinen pek çok yöntem, uzman, kitap başka kültürlerden çıkmıyordu. Ve bu yüzden orada verilen bilgiler, yöntemler iyi niyetli de olsa, tamamen yardımcı olmak amacı da taşısa bizim yaşama biçimimizle, hal ve hareketlerimizle çoğunlukla örtüşmediğinden işe yaramıyor hatta bunları uygulamak tamamen ters tepebiliyordu. Selim'in uyku denemelerinin işe yaramamasının en büyük sebebi de buydu. O yöntemi uygulayamadığım için yetersiz değildim, eksik de, sadece bir başka kültürün yöntemi, benimle, bizimle uyuşmuyordu. Kendi kültürel fıtratımızla harmanlanmadan, dışarıdan birebir ithal edilen bilgi direkt üstümüze geçirildiğinde işte böylesi travmalar, fiyaskolar ve aşağılanmalar getiriyordu. En basit örnekle bizim fıtratımızda katı disiplin ve kurallardan ziyade merhamet önde geliyordu, bu bile büyük bir çelişki sebebi oluyordu.

Yaşadıkça gördüm ki, faydalanılacak en güzel kaynaklardan biri, yaşayan bilir misali tecrübeli annelerdi. Ve en büyük yol göstericilerden biri de şimdilerde ne yazık ki küçümseyip, kulak arkası ettiğimiz eskilerin deneyimleri ve sözleriydi. Adeta hayattan damıtma damıtma akıtılarak elde edilmiş yaşamsal sözler, öğretiler başta edilmeye değerdi. Ki gözle görünür birşey de; modern bilginin gün be gün değiştiğini doğrular misali, yeni bilgilerin an be an değişmesi ve giderek kulağı tersten göstermek şeklinde eski öğretilere geri dönülmesiydi. Örneğin bir dönem bebeklerinizi kundaklamayın diyenlerin kundak şekilde sarmalamanın daha faydalı olduğunu söylemesi, ya da bebeği kucağınıza almayın, aman ha sakın alıştırmayın, diyenlerin şimdilerde bol bol kucaklayın demesi gibi, ya da bebeğinizi altı ay emzirin diyenlerin önce bir yıl, şimdi de iki yıl emzirmenin daha iyi olacağını söylemesi gibi...

Annelik bir kez içine girince başı olan ama sonu olmayan bir yola adım atmaktı. Bu yolda ne sürekli selamet ne de sürekli eziyet vardı. Bu hayat yoluydu. Dolayısıyla hayat gibi ne bir yönleme, ne de tek bir öneriye sığmıyordu. Sığması da gerekmiyordu. Ya da illa yoldayım demek de. An be an, gün be gün gidiliyordu işte. İçinde sonsuz mutluluk, haz, lezzet kadar sıkıntı ve eziyet de vardı ve bunlar karşısında en iyi yöntem sakın kalmak; -Bu da Geçer Ya Hu- enginliğiyle anın ve evladın tadını çıkarmaya bakmak vardı.

46.

Anneye Ne lazım?

Harika çocuk yetiştirmeye dair sayısız kaynak var, ama bunların bir çoğu annenin gücünü aşacak, aştığı için anneyi zavallı ve yetersiz kılacak, bu sebeple de berbat hissettirecek sözlerle dolu. Berbat hisseden anne hiç iyilik ve güzellikle, güzel bir çocuk yetiştirebilir mi?

Anneye gereken şey bambaşka ve gözlerden kaçırılıyor ısrarla. Anneye kısaca; sen yaptıklarınla yeterlisin, diyecek insani ve gerçekçi bir kelam lazım. Teselli edici, başını okşayıcı.

Günümüzde annelik yapmak eskisinden de zor. Zira ortada çok fazla kaynak, çok fazla uzman, çok fazla bilgi ve çok fazla uyarıcı var. Sakin kalmak olası değil çoğu zaman. Anne gözünü kulağını kapatıp, işi doğasına bırakmak istese bile, o çok fazla uyarıcı bir şekilde zihninden içeri giriyor ve virüs gibi hem zihnini hem kalbini kemirebiliyor.

Bir annenin çocuğun yanında olup, temel ihtiyaçlarını sağlıklı vaziyette ve de sevgisiyle temin etmesi yeter de artar bile. Değil ki on kaplan gücünün yanısıra ekstra bin kollu ahtapot gibi davranabilsin. Anneden bunu beklemem lazım.

Hem sevgi basit bir şey değil, bu tip sözler laf olsun diye söyleniyor da değil. Yaradılışın mayası sevgi olduğundan, hepimizin özünde o harikulade sevgi özü bulunduğu için saf sevgi yoluna koyabilir herşeyi. Ki anne sevgisi tam da böylesi saf bir sevgi. Bol bol sevilmiş, öyle ki sevgi hücrelerine yerleşmiş, haliyle sevildiğini bilen, hisseden bir çocuk, milyonlarca aktiviteden, yüzlerce ekolden, mükemmel besinden yoksun yetişse bile yolunu da bulur, ışığını da. Zira sevgi en faydalı gıda, en mükemmel ekol, en kadim yol, en eskimez ve değişmez yöntem daima. Üstelik hepimizin içinde ziyadesiyle var, verdikçe misliyle de artıyor ve de bedava. Hem sevgi onarıcı da. Hata yaptığımızda geri dönülemez sandığımız tahribatları ile yok edecek denli sihirli. Çocuk düştüğünde uff olmuş öpeyim, dediğimizde ayağa kalkan çocuktaki gibi diriltici.. İşte annelere bunları da söylemek lazım.

Annenin bir kere anne olduktan sonra devamlı pır pır atan ve ömrü boyunca bu şekilde kalacak olan endişeli kalbine huzur verecek sözler lazım:

-Sen çocuğunu seviyorsun ve onun yanındasın, sırf bu yüzden bile harika bir anasın, deyip kalbini okşamak ve onu hoş tutmak lazım.

Anneler için bir kitap lazım. Ona yorgun olduğunda, sıkın olduğunda ya da sırf canı istemeyip de bebeğiyle oyun oynamadığında, kızdığı zamanlarda, çocuğundan yakındığında, eşiyile kavga ettiğinde ya da sırf canı istemediğinden çocuğuyla yeterince ilgilenmediğinde annelik liyakatının elinden alınmayacağını, kıyametin kopmayacağını ve insan olduğu için bunların normal olduğunu söyleyecek birileri lazım.

Ya da bir yakını öldüğünde, ya da sebepsizce kendini kötü hissettiğinde çocuğuma belli etmeyeyim diye şekilden şekile girmesine gerek olmadığını, hatta bu suni metotla kendine de çocuğa da iyilik yapmış olmayacağını, beterse de samimi bir anne olmasının o kadar da kötü olmadığını söyleyecek sözler lazım. Sürekli çocuğa ne iyi gelir demekten ziyade bir anneye de ne iyi gelir diyecek sözler lazım. Zira iyi hisseden anne iyi şeyler hissettirebilir ancak bebeğine.

Annelik kutsal, pek ala. Anne yemez yedirir, anne giymez giydirir, anne yavrusu için canını verir betimlemeleri iyi, güzel, harika ama bu fiyakalı sözlerin her sıradan güne ve ana indirgenmeyeceğini söylemek lazım. Bu sözler ancak çok büyük anlarda lazım. Geri kalan günlerde annenin de bir başka insan evladı olduğunu unutmamak lazım.

Anneyi yorgunum ve çocuğun püresini veremedim, çok yorgunum tırnağını kesemedim, çok yorgunum lekeli giysisini değiştiremedim, demekten utanır hale getirmemek lazım. Günümüzde evde çalışan, işte çalışan, çeşitli vicdan azaplarıyla boğuşan, bunun getirdiği zaten on kaplan gücünü aşan annelerin milyon kaplan gücünde olmasını beklemek ve dahası bunu annelere dayatmamak lazım.

Özellikle günümüz annelerinin içinde bolca yetersizlik hissi varken ve bu his 7/24 çocuğuyla kusursuz derecede ilgilendiğince ancak tatmin oluyorken ve bu bahsettiğim şey de takdir edilmelidir ki hiç de gerçekçi değilken, bu hissin çok azıyla yaşayan kendi de baba olan uzmanların; şöyle uçmalı, böyle kaçmalısınız, çocuğa gak dememeli ama guk da yapmamalısınız, beri yandan kat'a şımartmamalısınız gibi hata payı kabul etmeyecek, büyük ve keskin sözler etmemesi lazım. Hele hele hem anne, hem eş, hem iş, hem de ev hanımlığında kusursuzluk bekleyenlerin kesinlikle susması lazım.

Muhtemeldir ki anne olmayanların anneliğe olağanüstü kalıplar çizmelerinin, iyilikle anneyi bu kalıba dahil etmelerinin, sonra o olağanüstü kalıba önce kendilerini, ardından da anneyi ikna edip ondan o gücü sergilemesini beklemelerinin ve bu sırada o kalıbın hakkını vereyim derken kendini parlayan ama hala yetersiz sayılan anneyi oturduğu yerden seyretmelerinin, yetmedi bacak bacak üstüne atıp ahkam kesmelerinin hak olmadığını söylemek lazım. Annenin fıtratı her gün yemeden yedirmek değildir, her basit anda canını vermek de değildir. Bu sözler gelmesini dilemeyeceğimiz büyük felaket günleri içindir. Anne çocuğundan önce ağzına lokma attı diye burnundan getirmemek lazım. Dahası anne bunu yaptı diye; ben kötü bir anneyim, diyecek noktaya getirmemek lazım.

Anneye şefkat lazım. İnsaf ve merhamet lazım. Edep lazım! Anneyi delirtmemek lazım.

44.

Ayılıyorum.

Zihnimin çöplüğünü elden geldiğince temizlemeye uğraşıyorum: içinde sevgi, şefkat ve merhamet barındıran ve bana yakın olan birkaç kelamı ayıklayıp düsturum ediniyorum. Yol göstericim ezbere mideye indirdiğim, kaskatı bilgiler olmaktan çıkıyor ve yola sadece birkaç sade ve gerçek şeyle devam ediyorum. Görüyorum ki boş değil ne zihnim, ne de kalbim. Ve artık biliyorum; fıtraten zaten muazzam bir kaynak olan annelik içgüdüsüyle donatılmışım. Daha az korkuyorum.

Abartıları uzaklaştırıyorum birer birer yanımdan; -meli, -malılar, asla ve kat'alar, kesin doğrular, abartılar, büyük büyük laflar, gerçek hayatla örtüşmeyen çok büyük sözler eden kitaplar, yaşamdan kopuk zırvalar, yaşamadan bilinmeyenleri yaşamış gibi yapanlar, ahkamacılar, şöyle uçmalı, böyle kaçmacılar, anneliği olağanüstüleştirip sonra da oturdukları yerden konuşanlar, pohpohlayıcılar, yaşamın aksaklığını, bir milim aksamayı dahi yaşama katmayan, ütöpic bir dünyaya bizi inandırmaya çalışanlar hepsine öte gidin diyorum. Tabii elden geldiğince...

Suni bilginin soğuk yüzünden doğalın sıcağına bırakıyorum kendimi, yalan bir dünyadan deli de olsa samimiyete, kaskatılıktan merhamete, bilmiş ve yaşamdan uzak önermelerden yaşamın ta kalbine ve eksikliğe eyvallah demeye, ben de insanım ve ancak bu kadar oluyor yaptıklarım deyip bunu düstur edinmeye... Tabii elden geldiğince...

Ayılıyorum...

Gidip müziğimi açıyorum, piyano tuşlarının zarif sesi doluyor odama. Giderek çepeçevre kuşatıyor beni notalar. İçimde teyakkuzda gibi kaskatı dikilmiş hislerime dokunuyor, başlarını okşuyor sanki çalan birinin şefkatli elleri. Yumuşuyorlar, önce çekingen, sonra çekinmeden dans ediyorlar usulca. Yumuşuyor yüzümdeki çizgiler, gevrek ve tanıdık bir gülüş gelip oturuyor yüzüme yeniden. Şefkatli bir görüş kazanıyorum. Selim var yerde. Müzikle birlikte gülümsüyor ve aydınlanıyor onun yüzü, gözü de. Kucağıma alıyor, kokusunu içime çekiyorum. Ah bu kokuyu ne çok seviyorum. Dans ediyoruz birlikte, büyük büyük gülümsüyor Selim. Sarılıyorum, sıcacık minik bedeni sımsıcacık yapıyor içimi. Özlemişim yalın sıcaklık hissini, düşünmeden ötesini berisini sadece sarılma keyfini. Daha da sıkı sarılıyorum, sarıldıkça iyileşiyorum, iyileşiyoruz. İçimdeki kırıklar, boşluklar aşkla doluyor yeniden, iyileşiyorum, iyileşiyoruz. Sarılıyorum ve büyük büyük gülümsüyorum tıpkı oğlum gibi...

Son söz: Her anne ancak kendi anneliğinin kitabını yazabilir... Bu da bana has anneliğin çok az bir kısmının kitabı.